

Sorin Dumitru Cigher *Minciuna în costumul de duminică*

© Toate drepturile rezervate autorului.

Nicio parte din această carte nu poate fi reprodusă sau difuzată electronic, mecanic, prin fotocopiere, înregistrare audio sau în orice altă formă, fără permisiunea autorului.

SORIN DUMITRU CIGHER

Minciuna

în costum ul de duminică

EDITURA

m

Arad, 2015

Tehnoredactare și corectură: Prof. DANIELA CIGHER

Design copertă: FLAVIUS ADAM

Editare: MIHAELA AMBRO

Editura RAMIRA

Arad, România

Tel.: 0745 - 645928; 0771 - 223820 E-mail: editura.ramira@yahoo.com

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României CIGHER, SORIN DUMITRU

Minciuna în costumul de duminică / Sorin Dumitru Cigher. - Arad: Ramira, 2015

ISBN 978-606-8115-77-1

241.661

Tiparul executat la **S.C. MULTIMEDIA INTERNAȚIONAL S.R.L.**

Str. Constantin Brâncuși nr. 87, jud. Arad, România

CUPRINS

<i>Recomandări</i> "	9
<i>Prefață</i>	15
<i>Introducere</i>	17
Minciuna din Eden.....	21
Minciuna strămoșilor noștri, Adam și Eva.....	29
Minciuna în apropierea Edenului.....	40
Minciuna în familia patriarhală.....	47
Minciuna Sarei.....	56
Minciuna lui Avram.....	59
Minciuna lui Isaac.....	63
Minciunile lui Iacov.....	70
Minciuna lui Laban.....	82

Minciuna Rahelei.....	88
Minciuna în familia lui Iacov.....	94
Minciunile fraților lui Iosif.....	102
Minciuna soției lui Potifar.....	111
Minciunile lui Faraon.....	123
Minciuna lui Aaron.....	136
Minciuna lui Rahav.....	143
Minciunile gabaoniților.....	150
Minciuna lui Samson.....	157
Minciuna lui Mical.....	164
Minciunile lui David.....	171
Păcatul lui David.....	177
Minciuna celor două mame.....	185
Minciuna prorocului bătrân.....	192
Minciuna Izabelei.....	198
Minciuna lui Ghehazi.....	206
Minciuna dușmanilor lui Daniel.....	213
Minciuna sfântului Petru.....	219
Minciuna lui Anania și a Safirei.....	235
Minciunile frecvente.....	240
<i>Postfața autorului.....</i>	<i>272</i>
<i>Bibliografie.....</i>	<i>273</i>
<i>Dedic această carte tuturor celor ce iubesc Adevărul!</i>	
<i>De asemenea, o dedic celor care trăiesc o viață duplicitară</i>	
<i>și au impresii foarte bune despre ei. Acestora, le doresc să</i>	
<i>se schimbe prin lumina Cuvântului sfânt al Domnului!</i>	
<i>O dedic și tuturor celor care vor să trăiască altfel,</i>	
<i>care vor să plătească orice preț pentru trăirea,</i>	
<i>promovarea, predicarea și susținerea</i>	
<i>Adevărului, care ne face liberi!</i>	
<i>Sorin Dumitru Cigher</i>	
6	/ Iflinduna/ ttv coslului/ de/ diuniniciw

„Cartea *Minciuna în costumul de duminică*, scrisă de pastorul Dumitru Sorin Cigher, apare ca o veritabilă pledoarie pentru adevăr. Urmărind cazurile biblice prezentate, autorul nu numai că demască cu îndrăzneală minciuna, dar evidențiază raptul că aceasta se poate strecura cu multă ușurință chiar și în viața oamenilor care au o oarecare cunoștință despre Dumnezeu și dețin o relație cu El. De aici și titlul cărții, care vizează în mod provocator pe toți cei care se pretind credincioși și slujitori ai lui Dumnezeu. Cartea demască minciuna ca pe unul dintre cele mai răspândite păcate care se oreră, din partea diavolului care este tatăl minciunii, ca o simplă banalitate la îndemâna oricui, pentru a oreri cea mai ieftină soluție pentru anumite situații în viață. Însă, oricât de mult ar ri ea îmbrăcată în baine de duminică, și oricât de mult ar putea ri justirică de către cel care o rolosește, la urmă, minciuna își dovedește erectele dezastruoase. Aceasta pentru că, potrivit **Sfintei** Scripturi, minciuna este opusul adevărului, precum diavolul, tatăl minciunii, este opusul lui Hristos, Adevărul. Citind această carte, pe care o recomand cu

căldură tuturor, oricine poate constata cu ușurință că minciuna înlănțuie și înrobește riința umană, pe când adevărul race pe orice om liber. Prin caracterul ei biblic, și prin prezentarea aplicativă, în spirit pastoral cu privire la viața de toate zilele, cartea impune decizia renunțării curajoase la minciună și atașarea îndrăzneată rață de ADEVĂR, în toate împrejurările."

Pastor, Vasile Talpoș, Dr.Ph. D,

Prolesor emerit de la Universitatea din București

și de la Institutul Teologic Baptist din București,

conducător de doctorat în Teologie, la Universitatea din București

„Un fenomen care nu mai surprinde azi pe nimeni și care are mereu forțe, realmente, noi, vitale și insinuante este minciuna. Nu trebuie să fii un mare cunoscător al experienței umane, un expert în psihologia comportamentală, un exeget al Bibliei, ca să poți raporta prezența sau omniprezența minciunii. Ce reușește tânărul pastor Sorin Cigner, prin zelul său nomiletic, este tocmai exorcizarea formelor ce însoțesc actul neadevărului, bruiajul scornelilor de orice tip. Cartea este astfel un manifest curajos ce îndeamnă robust la mărturisirea adevărului."

Vasile Duma, pastor al Bisericii Creștine Baptiste Golgota Arad

„S-au îmbolnăvit duminicile de o maladie nouă — impostura religioasă. Primul simptom ar trebui localizat la domiciliul adevărului — creștinismul.

Lucrarea de rață s-a născut din acumulările de atelier ale autorului, nuanțate pe o mai lungă perioadă de timp, de frământări, dileme și analize. Prin urmare, adevărul ca penurie îl race pe autor să depășească tonul pedant și rară să ne îndoape cu dulcegării inutile, atacă subiectul radical și adânc.

O scriere cu o singură concluzie — omul autonom nu poate avea acces la adevăr decât prin revelația divină."

Nistor Popa, *pastor al Bisericii Creștine Baptiste din Racovița, Sibiu*

„O carte cu un subiect extrem de util și actual, pe care o recomand cu multă căldură. Sper că va contribui la însănătoșirea morală a unei societăți bolnave de ură, furt și lăcomie, în care

minciuna sta cu regele la masa.

Carmen Popescu, *prolesor pensionar, București*

10 / *„Minciuna în/ costumul de/ duminică*

„Demersul pastorului Sorin Cigner de a demachia înșelăciunea, apare într-o vreme în care aceasta a devenit pandemică la toate nivelurile rasei umane. Să ieși în lume și să prezinți adevărul despre minciună poate părea nazardant și lipsit de pragmatism. Abureala, gogoșa și barbologia au devenit viscereale și abia dacă mai identificăm falsul din noi înșine. Cartea ce o ținem în mână vine să ne încurajeze că mai este nădejde pentru o viață salubă din punct de vedere spiritual. Se cere o condiție: să Hm credincioși Adevărului Scripturii".

Codruț Ciubotari,

prezhiter la Biserica Penticostală Filadelria Suceava, Student anul 2 la

Institutul Teologic Penticostal din București

„Această carte este binevenită într-o lume în care minciuna este noul trend și cum cei mai mulți sunt în pas cu moda, cu siguranță cuvintele ei

sunt ca ardeii iute, îi vor arde pe mincinoși!

Citind această carte am realizat că minciuna este contemporană cu fiecare din noi, se lipește de noi, crește, se dezvoltă și ne însoțește pretutindeni, așteptând momentul prielnic să se exprime.

Dunul lui Dumnezeu, prin pastorul Sorin Cigner, vrea să ne avertizeze să nu ne creăm o imagine falsă, deoarece o imagine falsă este incomodă, ușor de depistat și greu de întreținut.

Masca nu ține loc de obraz și nici naina nu-1 face pe om...

or" m!

Daniel Ghiuzelea,

pastor la Biserica Creștină Baptistă Zlatna, Alba, Director al Asociației Creștine „Speranță pentru Apuseni”

„George Orwell spunea pieptiș/categoric: «În vremuri ale minciunii universale, a spune adevărul este un act revoluționar...». Cred că scrierea cărții *Minciuna în costumul de duminică* este un act revoluționar care ar trebui să ne (cu) prindă pe toți și să determine - în și prin noi - cel puțin atitudini dintre cele mai oneste. Încă de la primele pagini ni se pare tot mai clar că trăim într-o lume din care adevărul a fost izgonit. Parcă fiecare încearcă să se ferească de adevăr, de lumina pe care adevărul o aprinde. Adevărul pare că a ajuns ca un fruct fără coajă pe care nu mai îndrăznim să-1 mâncăm... și rămânem mereu înfometați, pentru că nu mai avem curajul de a prețui adevărul și suntem prea preocupați de minciună.

Cartea propune o altfel de călătorie prin Scriptură, o pătrundere în culisele minciunii, Sorin Cigner punând în valoare lecțiile de viață care se pot învăța privind la personajele alese. Parcurgerea cărții este un demers de oglindire, pentru că — pas cu pas - autorul ne face să realizăm că în aceeași măsură în care ne regăsim în Scripturi, urmărind traseul propus, în aceeași măsură ne privim, prin ochii lui Dumnezeu, într-o Oglindă care nu poate să mintă. Minciunile devin limpezi, la fel cum Adevărul pare să strălucească mai tare ca niciodată... și cred că autorul reușește să ne facă să simțim cu toți porii sufletului gustul de pelin al minciunii și consecințelor ei, dar și dorul de a (re) învăța să iubim adevărul și numai Adevărul!

În alte cuvinte, aceasta este invitația cu care ne întâmpină cartea *Minciuna în costumul de duminică*: să identificăm minciuna, să ne recunoaștem păcatul, pocăindu-ne de pocăința noastră de până acum, ștersă și chiar formală, și să (re) învățăm să iubim Adevărul! Să înviorăm și să revigorăm dragostea pentru Adevăr, fiind responsabili în fața minciunii, această molimă pe cât de „**străveche**” pe-atât de modernă, care a mușcat cu nesaț și din noi. Dar acum a venit vremea să (re) descoperim rromusețea adevărului, să ne odibnim în palmele adevărului și să lăsăm adevărul să lumineze în și prin noi, asemenea unei torțe... care să nu se stingă niciodată! A venit vremea unei noi revoluții a sufletului, o reînnoire a minții,

12 / *„Minciuna în costumul de duminică”*

a vieții, a valorilor... Și toate începând de la **mugurul adevărului**.

Putem înflori din nou. Putem răspândi în jurul nostru parfumul adevărului!

Cred cu tărie că volumul *Minciuna în costumul de duminică* reprezintă o

lectură obligatorie și dorită, după care a tânjit fiecare credincios care își dorește să trăiască în, prin și pentru Ad evăr!

Roxana Popovici,

redactor set RVE Suceava

„Deși minciuna ne poate conduce - dacă o acceptăm - spre diferite culmi ale succesului, profesional și/sau material, are totuși picioare scurte, fiind retezate de o serie de factori, iar unul este cniar prezenta carte.

Prin imagini biblice, transpuse în context contemporan, autorul ne prezintă nuanțele minciunii, descriindu-ne straiile în care aceasta se degbizează și se strecoară printre noi. Totodată, ne atenționează să nu devenim noi înșine victime ale minciunii... noastre sau a altora.

Concluzia cărții poate consta într-o triplă avertizare, expusă la modul imperativ: nu minți, nu te minți, nu fi mințit!"

Daniel Poșta,

avocat - UNBR - Baroul Sibiu

re-

„Mlozofia postmodernismului contemporan, centrată pe lativizarea adevărului absolut, propune o acomodare a veridicității cu falsitatea, fapt regăsit și în lumea eclesială prin minimalizarea orilor creștine. In acest context zbuciumat, printr-o incursiune în lumea Sfintelor Scripturi, într-o accepțiune personală, autorul determină creștinătatea la o analiză serioasă vizavi de lejeritatea cu

ii/ / 13

care îmbrățișează anumite idei și practici actuale. Cartea reprezintă un semnal de alarmă față de o lume creștină intolerant de tolerantă cu formele variate ale minciunii."

Di. Radu Câmpean,

Asistent universitar în cadrul

Institutului Teologic Baptist din București si

pastor al Bisericii Creștine Baptiste Betania din Sibiu

14 / Tliinduno-uv costumul d& duminica

După cum în lumea fizică acționează legile naturale care guvernează peste întregul univers, Creatorul a imprimat și în ființa umană legi nevăzute, după care își coordonează viața personală și socială. Aceste legi, fiind clare, universale și eterne, pot fi scrise, iar noi le putem găsi în Biblie. Astfel, este imposibil ca omul să facă orice dorește și să nu sufere nicio consecință.

În a treia carte a lui Moise, Numeri 32:23, scrie: „*Să știți că păcatul vostru vă va ajunge*". Suntem liberi să alegem, dar nu suntem liberi să alegem și consecințele acțiunilor noastre. Adam și Eva au fost liberi să aleagă dacă ascultă sau nu de Dumnezeu, dar nu au putut alege consecințele care au urmat neascultării lor, a liberei lor decizii.

Adevărul și Minciuna sunt opțiunile noastre cotidiene. Cine este oare în spatele lor? Cine este Adevărul și cine este Minciuna? Cui ne dăm când spunem adevărul și cui când mințim? Ioan, ucenicul lui Isus din Nazaret, își identifica Rabinul cu adevărul, văzând în Cel pe care îl urma manifestarea dreptății absolute, numită Dumnezeu. Geneza, prima carte a Bibliei, ne spune că minciuna a fost introdusă în lumea noastră de Satana. El 1-a mințit pe om, iar de atunci omul se minte pe sine și pe

semenii săi. însuși Isus spune despre Satana că este „*mincinos și tatăl minciunii*” (Ioan 8:44). Omenirea a ales și alege să trăiască sub patronajul falsului.

Cartea pastorului Sorin Cigher arată că există nenumărate moduri în care minciuna guvernează lumea noastră. Și aceasta nu în urma unei conspirații oculte, ci deliberat, cu voia noastră. Minciuna stă la baza corupției, iar corupția la baza falimentului. Prin urmare, rețeta după care funcționează lumea noastră este

15

simplă. Din fericire, avem o minunată complicație a lucrurilor, pentru că, să recunoaștem, adevărul ne poate complica mult viața actuală. Isus este adevărul, iar trăirea în afara învățăturilor Sale nu este altceva decât experimentarea diverselor forme și progenituri ale minciunii. David, regele lui Israel spunea: „*urăsc orice cale a minciunii*” (Psalmul 119:104, 128).

Nu există o carte în întreaga lume care să fie atât de plină de îndemnuri și motivații în vederea trăirii adevărului cum este Biblia. Îndemnul apostolului Pavel este: „*lăsați-vă de minciună. Fiecare din voi să spună aproapelui său adevărul*” (Efeseni 4:25). Ne putem asuma adevărul cu aceeași lejeritate cu care ne asumăm minciuna? Cartea pastorului Sorin Cigher („Minciuna în costumul de duminică”) are menirea să ne înlesnească răspunsul.

Dr. Daniel Tanc

16 / °YHlnciuna> în* costumul de> duminică'

Jstșă cum o singură fisura va scufunda uaporuf, /aje/unpăcatîfua cfisirvye pe păcăto

(John Bunyan)

tos.

Ne întâlnim zilnic cu ea, o avem la îndemână, o folosim adesea fără să conștientizăm; din păcate, este o realitate, se găsește în case mari, dar și în case mici, la oamenii săraci, dar și la cei bogați. Pe moment, avem impresia că am scăpat din încurcătură dacă o folosim, dar pe urmă trebuie să o amplificăm, să o susținem cu alta. Și uite așa, asemenea unui bulgăre de zăpadă, ea se dezvoltă și provoacă rupturi între cei mai buni colegi, suferință între prieteni, dușmănie între frați, divorțuri, certuri, dezbinări, din cauza unui „neînsemnat” păcat și anume: minciuna!

De la est la vest și de la sud la nord, minciuna circulă și pe sus, și pe jos, în tren, la piață, în mașină, la farmacie, la restaurant, în biserică... Din păcate, a pătruns peste tot, fiind cenușăreasa modernă, solicitată pentru ieșirea din impas, pentru creșterea imaginii de sine ori folosită doar din obișnuință. Toți se folosesc de ea ca să își urmărească scopul personal, egoist, și o iau tovarășă până trec podul..., iar apoi ea nu se mai lasă de ei...

Au mințit socialiștii, au mințit comuniștii, mint occidentalii. Se minte în islamism, în iudaism și se minte și în creștinism (tot mai mulți creștini, îmbrăcați frumos la biserică, mint fără rușine, într-un mod așa de nevinovat, încât constatăm că minciuna s-a strecurat subtil, s-a interpus și în relațiile celor care pretind că îi urmează pe Hristos).

/ 17

Societatea modernă este paralizată de acest virus fabricat în laboratorul

interior al fiecărui individ, transmis apoi în afară, pe toate căile posibile, cu o așa de mare repeziciune, încât, pe zi ce trece, se pierde controlul. Oare o mai poate opri cineva?

Cartea de față este o abordare subiectivă, o relatare a înțelegerii personale a minciunii. Este o analiză contextualizată a minciunii, având un reper biblic, iar prezentarea temei este narativă. Nu este o carte de exegeză sau de hermeneutică, ci una pragmatică, una care își are ca țință determinarea cititorului la o analiză personală, indiferent de pătura socială sau de gruparea religioasă de care aparține. Îi cuprinde și pe cei care îmbracă „haina de duminică”, dar sunt prinși în capcana propriei minciuni.

Cartea s-a născut în urma cercetării pe care Duhul lui Dumnezeu mi-a făcut-o și este cauzată de realitatea tristă din jurul meu: de biserica lipsită de impact, de societatea fără principii, de mersul lumii de astăzi, care, din păcate, își înfige bine pilonii vieții în minciună, clădește pe ea și, de cele mai multe ori, trăiește doar prin înșelătorie. Reclamele, ofertele de sezon, concursurile pentru posturi, reducerile, campaniile electorale, toate au, de multe ori, un substrat mincinos. Totul este un „praf în ochii” omului naiv, mințit „frumos”, cu zâmbetul pe buze. Să spui adevărul nu mai este la modă în societatea de astăzi, denumită în continuare „creștină” din veacuri străvechi, și trebuie să cunoști suficientă psihologie ca să nu cazi în plasa interlocutorului. Există și o imagine bolnavă a creștinului mincinos, a creștinului căldicel, un portret dizgrațios: „*Am să te vărs din gura Mea*”, spunea Cel ce este Adevărul - Isus Hristos.

Voi prezenta minciuna în faza incipientă, la nașterea ei, apoi voi prezenta câteva personaje ale Scripturii, ale Vechiului Testament; o cercetare fără pretenția unei analize teologice profunde, exegetice sau științifice, ci care determină la autoobservare și, eventual, la conștientizare și renunțare. Nu pretind că subiectul este tratat exhaustiv, fiindcă se pot umple tomuri întregi despre minciună, ci susțin că am redat o perspectivă subiectivă, simplă și

18 / *1' lincUuMr îiv ca&tumui/ d& duminică/*

pragmatică, insistând nu asupra formei, ci a fondului. Descrierea referitoare la Noul Testament se rezumă la enunțarea câtorva minciuni, folosite aproape inconștient de către cei care au fost aproape de Domnul Isus, unii în preajma apostolilor, accentuând că nici chiar prezența fizică a divinului, Domnul Isus întrupat, nu i-a trezit pe oameni pentru a elimina această maladie. Voi încheia cu prezentarea minciunilor frecvente, preferate în cercurile religioase și nu numai...

Trăim această realitate chinuitoare împreună. Cei dornici să-și deschidă ochii și să recunoască aceasta îmi vor da dreptate, iar sugestia este simplă: întoarcerea la adevărul Scripturii! Consider Scriptura ca fiind singura normă de viață pentru credincios, singurul reper sănătos și solid al omului, pe când celelalte surse de informație pot deruta, ori denatura adevărul. Ea rămâne singura carte de valoare, în orice vreme. Biblia transformă omul vechi într-un om nou, în Hristos!

Mihai Eminescu spunea: „Dacă lumea ar trebui să piară și eu aș putea să o scap printr-o minciună, eu n-aș spune-o, ci aș lăsa lumea să piară”.¹

Așadar, fii adeptul Adevărului care îți aduce binefacere pe termen lung și

nu alege să ieși din încurcătură printr-o minciună care salvează doar aparențele!

Sorin Dumitru Cigher

/ 19

MINCIUNA

Hin acfeodr spus pe jumătate și o înnoiafăîntreagă

„Șarpele era mai șiret decât toate fiarele câmpului pe care le făcuse Domnul Dumnezeu. El a zis femeii: «Oare a zis Dumnezeu cu adevărat: Să nu mâncați din toți pomii din grădină?»... Atunci șarpele a zis femeii: «Hotărât, că nu veți muri...»." (Geneza 3:1)

Pentru prima dată în istoria umanității, a creației, a pământului, s-a mințit într-un loc în care nu ne-am fi așteptat la așa ceva! Nici prin cap nu i-ar fi trecut cuiva că minciuna ar face casă bună în Eden. Este interesant să observăm ce s-a petrecut în locul accesibil omului doar pentru o scurtă perioadă, dar interzis apoi din cauza unui „păcățel” justificat, cum ar spune unii: ascultarea de minciuna lui satana (sau neascultarea de Dumnezeu).

Totuși, ce este minciuna? Conform Dicționarului limbii române, definiția pentru minciună este următoarea: „Minciuna este denaturarea intenționată a adevărului, având de obicei ca scop

Iflinciuna/ ditv bden- / 21

înșelarea cuiva; neadevăr, a promite mereu, a nu se ține de cuvânt, a duce cu vorba, înșelăciune, vicleșug, născocire, ficțiune, plăsmuire etc.”¹ Oare care este istoria minciunii? Unde s-a născut ea? Cine a fost promotorul ei? Cum de a ajuns acest „bulgăre de zăpadă” să se rostogolească așa de mult și să devină atât de mare, încât este imposibil de oprit? Ce s-a întâmplat în Eden? Cum de a fost posibil ca în locul sfânt să pătrundă minciuna? De ce nu s-a oprit minciuna odată pentru totdeauna la Calvar? Sunt întrebări pe care ni le punem cu toții și ale căror răspunsuri încercăm să le descoperim, dar nu întotdeauna primim răspunsul așteptat.

Promotorul acestui scenariu sumbru la care asistăm, adică denaturarea continuă a adevărului, a fost cel care a avut în plan strecurarea pe neobservate a minciunii, astfel încât omul să nu aibă posibilitatea de a o refuza. Satana nu dorea ca ființa umană să își dea seama că i se întinde capcana vieții, că o așteaptă nenorocirea veșnică, ci dorea ca aceasta să o îmbrățișeze ca pe un privilegiu, ca pe o rezervă pentru situații limită. Îmbrăcată într-o formă atât de atrăgătoare, ca și cum nici nu am putea

exista fără ea, această ofertă irezistibilă ne dă târcoale zilnic, astfel că puțini sunt cei care nu au cedat tentației. Minciuna a reușit să pătrundă până în cele mai tainice locuri ale ființei umane și omul se minte adesea pe el însuși, fără să conștientizeze răul pe care și-l face chiar sieși. De fapt, care a fost scopul lui satana cu creația lui Dumnezeu?

Warren Wiersbe, în cartea „Strategia lui Satan”, explică ce s-a întâmplat de fapt atunci, demult, în Eden: „Satan este o ființă creată, o creatură, dar a dorit să i se acorde închinarea și slujirea care I se cuvin Creatorului. Această atitudine l-a condus să se răzvrătească împotriva lui Dumnezeu și să caute să-și întemeieze propria lui împărăție... este o minciună enormă, care a dominat civilizația de la căderea omului.”²

Experiența lui, prăbușirea din cer, a intenționat s-o extindă la întreaga creație a lui Dumnezeu! Inevitabilul s-a petrecut. Omul

22 / *Iflinciuna/îtvcoslumulde<duminică'*

*... un negustor ambulant,
inteligent și înșelător, a cărui
intenție era aceea de a schimba
gândirea lui SA-dam și a Gvei
despre Dumnezeu și calea
JZui...*

a căzut în neascultare și tot dezastrul istoriei a pornit de aici, de la momentul neascultării de Dumnezeu și a ascultării de satana. A vrut, cu încă o efortare, să își atingă scopul neîmplinit în cer. Adică omul să ajungă exact ca el, căzut, departe de fața lui Dumnezeu, să îi devină dușman pentru totdeauna. Dumnezeu a proiectat și a creat un om după chipul Său, iar satana a vrut și el să copieze, să creeze un om după chipul său; din păcate, a reușit, numai că l-a creat după un chip distorsionat, depravat, un chip deformat și infestat cu microbul păcatului.

În cartea „Minciunile pe care le cred femeile...”, autoarea Nancy De Moss spune despre cel care a adus dezastrul universului: „...un negustor ambulant, inteligent și înșelător, a cărui intenție era aceea de a schimba gândirea lui Adam și a Evei despre Dumnezeu și calea Lui, a pus la cale prima campanie publicitară. Obiectivul lui satana era acela de a produce o fisură între Dumnezeu și creaturile Lui.”³

Așa s-a întâmplat chiar la începutul istoriei umane. Înșelătorul a reușit să își vândă produsul foarte rapid. Dușmanul sufletelor noastre a reușit să își atingă scopul și s-a întors rânjind, cu satisfacția că a păcălit pe cineva, pe omul creat după modelul divin. Pentru că a devenit falsificatorul adevărului, a reușit până în prezent să-și mențină acest statut, dar într-o zi totul se va sfârși pentru el, iar destinația lui va fi pierzarea veșnică.

Martin Luther l-a numit „măimutoiul lui Dumnezeu”, căci a reușit să contrafacă tot ce a creat Dumnezeu original. A reușit să deformeze, să dezumanizeze întreaga rasă umană. Chiar în interiorul Edenului, al raiului de altădată, a reușit să mintă, să ducă în eroare lumea nevinovată și naivă. Omul a devenit ființa căzută, într-o stare de plâns. În „Iliada” lui Homer, Zeus spune despre om următoarele: „Mi se pare că nu există nimic mai vrednic de milă

°}{fUnciunwdw/°S>deju / 23

decât omul, între toate lucrurile care se târăsc și respiră pe pământ”⁴.

Așa a devenit omul cea mai vrednică de milă creatură, dintre toate creațiile divine, pentru că a ales drumul neascultării, al încăpățănării, al

experimentării și nu al credinței.

Teologul Wenger, în cartea „Introducere în Teologie”, spune următoarele: „Dumnezeu nu i-a explicat lui Adam de ce nu trebuie să mănânce. Ispititorul a venit repede și s-a folosit chiar de lucrul acesta, mințind despre intențiile lui Dumnezeu și spunând femeii că pomul avea în sine proprietăți magice, care le puteau dăruia o cunoaștere superioară asupra binelui și răului”.⁵ A reușit tatăl minciunii să câștige teren și să își facă loc din ce în ce mai mult în interiorul omului, printr-o minciună. A reușit să-l îndepărteze de părtășia sfântă cu El, să-i hrănească egoismul și ne-sinceritatea.

Doamne, chiar așa de repede se schimbă omul? Da, și de atunci și până astăzi a devenit tot mai de neîncredere și ușor de manipulat. Cel mai concludent exemplu este: să te privești pe tine în oglindă și îmi vei da dreptate! Cum ești tu, semeni bine cu părinții tăi; privește mai adânc în interior și vei fi de acord cu mine. Omul se schimbă de la o clipă la alta..., asemănător vremii schimbătoare, fără să mai țină cont de urmări, de mărturie, de impactul negativ etc. A început să cunoască răul din propria experiență și binele doar din auzite. Trăiește pe propria-i piele consecințele minciunii și ale neascultării. A devenit deja un rob, rob al păcatului, și toată omenirea urma să se nască în această natură păcătoasă. Iar psalmistul scoate în evidență acest lucru, prin următoarele cuvinte: „*Iată că sunt născut în nelegiuire, și în păcat m-a zămislit mama mea.*” (Psalmul 51:5).

Totul a plecat de la o minciună îmbrăcată în jumătate de adevăr, spusă femeii, informația strecurându-se ușor înspre bărbat. De ce a abordat-o șarpele pe Eva? De ce a reușit să se încolăcească în jurul ei cu vorbe frumoase și cuvinte seducătoare? A știut că este mai lesne de convins și că va ceda ispitei mai ușor? A încercat să folosească cuvintele Adevărului doar pe jumătate, nu

24 / ^flincuia- İAV costumul de/ duminică/

pentru a transmite adevărul gol gol, ci pentru a impresiona. Nu avea nicio șansă dacă n-ar fi venit subtil, dar misterul ce l-a învăluit a atras-o pe femeie.

Minciuna din Eden este dovedită prin ADEVĂRUL SPUS PE JUMĂTATE. Proverbul „Un adevăr spus pe jumătate, este o minciună întreagă” reiese din gura celui care este profesionist în minciuni, doar el le-a inventat, nu? A strecurat o îndoială în mintea omului și a reușit ceea ce și-a propus. A încercat să imite Adevărul, să folosească expresii ale Adevărului, dar cu scopul de a-și atinge ținta dorită, de a duce în eroare. „Cuvintele lui au avut rolul de a arunca îndoiala asupra veridicității lui Dumnezeu”.⁶ A venit hotărât, a făcut o promisiune și s-ar fi jurat că este așa, că nu poate fi altfel decât ce spune și cum spune el. Acest lucru s-a întâmplat în istoria căderii, iar rațiunea omului a fost cucerită de fermitatea mesajului; este o falsă impresie că folosirea unui glas mai puternic, însoțit de o bătaie cu pumnul în masă, înseamnă deținerea adevărului și că mesajul ar trebui crezut. Dacă intimidează și spune ceva cu fermitate, nu înseamnă că este și adevărat ceea ce afirmă!

Oh, da! Această strategie veche, testată în Eden, este folosită și astăzi cu mare succes printre oameni. Înșelătorul își arogă o autoritate pe care nu i-a încredințat-o nimeni. A dorit mult și a tânjit să-și atingă scopul și... a

reușit! S-a strecurat aproape de creația perfectă a lui Dumnezeu, a reușit să vorbească cu două înțeleșuri și să convingă. Însă nu renunță nici astăzi, ci este leul deghizat, care dă târcoale prin curțile bisericilor și nu se lasă până nu înșfacă pe cineva. Ai grijă să nu ajungi chiar tu victima sa!

Un proverbul mongolez spune: „Sare broasca, dar din lac nu pleacă; înșală minciunosul, dar de rușine nu scapă!”⁷ S-a întâmplat la fel cu tatăl minciunii. Nu a spus minciuna și a fugit, ci continuă să mintă și minte, și minte, dar, din păcate, cei fără minte sunt

*Cuvintele lui satana
au avut rolul de a arunca
îndoiala asupra veridicității
lui Dumnezeu.*

/ 25

adepți fideli ai lui. Mincinosul își face treaba bine, este permanent în acțiune, nu pune deloc armele jos, ci dă târcoale insistent și „*caută pe cine să înghită*”. Se folosește de orice ca să rămână în preajma omului, potențială victimă!

Eticheta este pusă o dată pentru totdeauna - minciunosul. Cel care minte o dată, cu siguranță va minți și a suta oară, așa că ferește-te de cel ce spune un adevăr pe jumătate, chiar dacă îl spune cu convingere, așa încât și el crede ceea ce spune! Ferește-te, căci vei cădea în cursa în care au fost prinși primii oameni și nu vei scăpa altfel. Culmea, oamenii au fost chiar în Eden, un loc protejat și în siguranță, și totuși, nu au scăpat de ispite și de cursele minciunosului nici măcar acolo...

Cum este folosită astăzi minciuna, de către cei „îmbrăcați în costumul de duminică”?

Ascultarea de satana și neascultarea voită de Dumnezeu a adus o repercusiune istorică, fără precedent, pe care o resimțim până astăzi. O „simplă” neascultare a făcut ca această sămânță să încolțească repede în ființa umană și să se dezvolte la fel de repede, încât omul nu a mai putut să o oprească în niciun fel. „Corupția, răutatea și violența crescuseră până într-atât, încât toate planurile și gândurile omului purtau amprenta răului. Regretul lui Dumnezeu de a fi creat omenirea s-a evidențiat în planul de retragere a Duhului Său din om...”⁸

Minciuna este evidentă atunci când semeni îndoiala între membrii familiei, ai bisericii, ai comunității, ai colegilor de școală, ai colegilor de muncă etc. Îndoiala are la bază o neîncredere în Adevăr. Atunci când pui în cumpănă Adevărul și ești tentat să apeși cu degetul pe balanța minciunii, odată cu ea pornești și tu în jos. Dacă ești pesimist și ești obișnuit cu negativismul, atunci te afli într-un mare pericol și poți fi o pradă ușoară. Nu mai pune la îndoială Cuvintele lui Dumnezeu! A le pune la îndoială înseamnă a semăna minciuna, subtil, prin negarea tacită a Adevărului.

De regulă, omul, când nu este sigur pe el sau când în interiorul lui știe că a mințit, că nu este sincer, merge mai departe și

r

folosește tonul ca argument, într-un mod foarte ferm, sperând că va fi crezut. În aceste condiții, interlocutorul se intimidează și trebuie să te creadă, sau cel puțin așa îți dai de înțeles cât ești în fața lui. Te crede datorită fricii, pentru că, altfel, se simte amenințat. Este încercarea subtilă, demonică, de a manipula prin stilul autoritar, recunoscut prin cuvintele: „*hotărât că nu vei muri!*” Nu ridică tonul ca să impresionezi! Nu te jura ca să te creadă celălalt! El o face, dar numai dacă este naiv. Argumentul nu trebuie să fie tonul ridicat sau autoîndreptățirea, ca și cum ai garanta astfel cuvintele rostite de tine, ci „da”-ul al vostru să fie „da” și „nu”, „nu”. Este suficient atunci când ai dreptate...

Dacă te regăsești în aceste două cuvinte: „oare” și „hotărât”, trebuie să îți revizuiești comportamentul și atitudinea și prin pocăință sinceră să urmezi calea Creatorului, a adevăratului și singurului Dumnezeu! Nu-l crede pe tatăl minciunii! Doar Dumnezeu dorește o reabilitare reală și grabnică a ta! Nu-l pune cuvintele la îndoială, doar pentru că nu ți le impune, ci te lasă să alegi! Crede și afirmă hotărât că ești copilul lui Dumnezeu, răscumpărat de la pierzare prin moartea și învierea Domnului Isus Hristos! Prin credința în ce a făcut El pentru tine, ești de acum destinat pentru cer. Fii hotărât când e vorba să crezi promisiunile lui Dumnezeu!

Nu sta la taclale cu dușmanul, chiar dacă se deghizează foarte bine și este greu să-l identifice. Duhul Sfânt îți descoperă adevărul despre minciuna inventată și îmbrăcată frumos, dar fă-ți timp să-l auzi! Lasă-te condus de El și vei recunoaște ușor strategiile dușmanului, le vei sesiza imediat! S-ar putea să te ademenească îmbrăcat în straie de sărbătoare, în costum de duminică, cu o voce mieroasă, dar... este lupul îmbrăcat în blana de oaie. Fii convins de aceasta!

Concluzia este următoarea: „Suntem ființe căzute în păcat. Suntem necredincioși, răzvrățiți, plini de mândrie. Prin urmare, singura noastră nădejde este în harul lui Dumnezeu, prin care El ne-a trimis un Mântuitor, care nu a fost necredincios, ci credincios;

^cYYLuiciunw din^c&dm// 27

nu S-a răzvrătit, ci a fost ascultător; nu a fost plin de mândrie, ci S-a smerit până la moarte...”⁹

Natura noastră poate fi reabilitată doar prin Domnul Hristos. Tot ce a stricat satana poate repara și reînnoi Hristos! Dacă vestea rea a istoriei umane se referă la omul căzut datorită înșelăciunii aduse de satana, vestea bună este că, imediat după cădere, ni s-a oferit șansa reabilitării, a refacerii naturii pervertite, prin Cel ce urma să calce în picioare capul

șarpelui, adică Cel ce a biruit moartea pe cruce, Isus Hristos!

Note:

*** DEX, Univers Enciclopedic, București 1998, pag. 635.

„Strategia lui Satan”, Warren Wiersbe, Editura Imago Dei, Oradea, 2010, pag. 20.

Nancy Leigh De Moss, „Minciunile pe care le cred femeile și adevărul care le eliberează”, Editura Majesty Press, 2006, pag. 30.

James Montgomery Boice, citat din „Fundamente ale Credinței Creștine”, Editura Institutului Biblic Emanuel, Oradea, 2000, pag. 182.

J. C. Wenger, „Introducere în Teologie”, pag. 104.

Idem 5, pag. 185.

*** Mic dicționar de proverbe orientale, Editura Pelendava, București, 1998, pag. 156.

Samuel J. Schultz, „Călătorie prin Vechiul Testament”, pag. 27.

Idem 5, pag. 189.

28

MINCIUNA

strămoșilor

ele responsaoi/i/ate j/ ascunoerea acfeudrului, prin acuzarea partenerului

„Și Domnul Dumnezeu a zis: «Cine ți-a spus că ești gol?

Nu cumva ai mâncat din pomul din care îți poruncisem

să nu mănânci?» Omul a răspuns: «Femeia pe care mi-ai dat-o ca să fie lângă mine, ea mi-a dat din pom și am mâncat.»

Și Domnul Dumnezeu a zis femeii: «Ce ai făcut?»

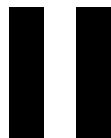
Femeia a răspuns: «Șarpele m-a amăgit și am mâncat din pom.»

(Geneza 3:11-13)

Atunci când facem ceva ce știm că nu este bine, ne simțim goi, descoperiți, ne este frică și atunci încercăm să ne ascundem fapta. Cu ce? Cu frunze de smochin."¹

S-a întâmplat imediat după ce au realizat că au făcut ceva nepotrivit; în conștiința lor se năștea frica și un gol adânc le invada sufletul. S-au apropiat de tatăl minciunii și această legătură nu a fost văzută cu ochi buni de Dumnezeu. Prin destăinuirii mieroase, șarpele încerca să împingă omenirea spre dezastru. Domnul i-a

^tuiciuna/sUămașilwi'na\$Pw / 29

avertizat, dar cât de ușor au uitat Cuvântul, atunci când un prieten fals s-a apropiat de ei. Cum de s-au împrietenit așa de ușor, fără să-l cunoască mai întâi? A reușit să se prefacă, să dea impresia că este un apropiat, un devotat care le vrea binele, adică doar el deține adevărul; a reușit, din

nefericire pentru întreaga creație a lui Dumnezeu, să învenineze ființa umană cu otrava minciunii și a prieteniei false. Neascultarea omului a adus blestemul lui Dumnezeu peste întregul pământ. Astfel, întreaga rasă umană a moștenit ceea ce au numit părinții bisericii *„corupția, care este depravarea unei naturi anterior bună și curată.”**

Căderea lui Adam scoate în evidență faptul că înainte de incidentul istoric, totul a fost perfect. Dar, datorită acțiunilor și a alegerilor neînțelepte, întreaga creație a suferit: *„Fiindcă ai făcut lucrul acesta... acum pământul este blestemat din pricina ta.”* (Geneza 3:14). A existat un moment în istorie când omul a fost la răscrucea dintre viață și moarte și a ales, fără să fie conștient de urmări, moartea!

Ken Ham, în cartea „Evoluția, adevăr sau minciună?”, spune: „Dumnezeu a pus acest blestem peste lume din pricina răzvrătirii lui Adam. Prin urmare, creația a trecut de la o stare de perfecțiune la una de blestem. Ca rezultat al blestemului, întreaga creație se degradează de atunci, suspinând și suferind...”³

Cuplul care forma o imagine perfectă, dar nu desăvârșită, ajunge într-un impas major. A avut libertatea de a-și alege drumul spre fericire sau spre dezastru. Dezastrul era îmbrăcat frumos, atractiv, ispititor. Oricărei persoane din această lume i-ar fi făcut cu ochiul și i-ar fi fost irezistibilă reclama plăcerii, a cunoașterii depline: *„vei fi ca Dumnezeu”*; așa că toți am fi făcut la fel, am fi căzut în plasa vrăjmașului. Cuplul a ales minciuna, în detrimentul Adevărului și al fericirii veșnice. Consecințele dezastruoase nu

30 / ^*fiincuuui ttv costumul de- duminică/*

Omenirea a fost invadată

de corupție, care este depravarea unei naturi anterior bună și curată...

au fost prezentate, ci numai frumusețea de moment. Adam a fost și rămâne prototipul omului modern, care alege tot ce este izbitor la privire, atractiv, de fațadă, dar putred și amar după consumare. Alegerea lui Adam ar fi fost și alegerea mea. Fără să mai stau pe gânduri, aș fi făcut la fel. Dar oare nu era și alegerea ta? Ai fi ales tu altfel?

Adam și Eva au crezut minciuna șarpelui, iar consecințele alegerii greșite se resimt astăzi până în cele mai mici detalii; a pătruns microbul până în cele mai îndepărtate unghere ale vieții. Oamenii au acceptat de bunăvoie virusul minciunii și astfel nu au trecut testul ascultării. Din nefericire pentru ei și pentru istoria umană, Dumnezeu le-a înșiruit repercusiunile. Ziua fatidică a fost una înnourată și plină de regrete târzii. Wenger spune: „Vinovăția păcatului lui Adam a fost imputată imediat și instantaneu tuturor urmașilor lui.”⁴ Și noi suportăm astăzi consecințele unei alegeri pripite și lacome!

A fost ziua descoperirilor. Au descoperit că sunt goi, ceea ce nu a fost o problemă până atunci. Și-au dat seama că prezența Domnului i-a părăsit. Au realizat că de acum trebuie să-și ascundă goliciunea cu improvizații. Așa au și făcut: au improvizat niște haine, așa cum au crezut ei că ar fi bune și frumoase, dar nu de calitate, ci dintr-un material ieftin. Au uitat că doar primăvara și vara se pot purta haine din frunze. Și-au făcut haine de sezon, uitând că ele se vor usca și vor cădea și că vor rămâne din nou

goi și în rușine. Așa a fost și este omul. Improvizează pentru moment, rezolvă problemele superficial. Nu s-au gândit la soluții pe termen lung. Nu s-au gândit la consecințele neascultării. S-au gândit doar la acum, să le fie bine lor și să nu piardă ocazia de a se bucura de fructul atractiv și gustos. S-au ascuns și nu s-au gândit că vor fi descoperiți. Nu le-a trecut prin cap că ochiul -Domnului este peste tot; de fapt, au ignorat aceasta. Nu s-au gândit ce vor face după și unde se vor duce dacă vor fi izgoniți; ce vor face dacă nu vor mai fi în Eden; ce se va întâmpla cu ei dacă Dumnezeu nu va mai apărea la o stare de vorbă în fiecare dimineață. Nu s-au gândit că este

“Ylinclunw si%ămoșiiav nașlu- / 31

dramatic pentru om să înceapă dimineața fără Dumnezeu! Multe aspecte nu sunt luate în calcul înainte de a păcătui și întotdeauna după înfăptuire apar regretele târzii. Cei doi L-au pierdut pe Cel mai bun prieten, Adevărul, și au ales un altul, prietenul care are numai aparența adevărului.

Când au fost luați la întrebări, s-au bâlbâit și au inventat ceva care să îi scoată din încurcătură. Ori nu știau că Acela care îi chestionează știe totul, ori erau atât de speriați încât nu au mai ținut cont de ceea ce spuneau. Cert este că întunericul le-a învăluit viața și nu ne așteptăm la altceva decât să spună din ale întunericului, pentru că de acum aveau parte de o altă lume, de lumea lipsită de lumină. Recunoaștem limbajul folosit de ei, împrumutat din această lume a confuziei, fiindcă *„ori de câte ori spune o minciună, vorbește din ale lui, căci este mincinos și tatăl minciunii”* (Ioan 8:44).

Mă înfior când mă gândesc la dialogul care a urmat:

- Adameeeeeee!!! Unde ești?

- Ți-am auzit glasul în grădină și mi-a fost frică, pentru că eram gol, și m-am ascuns!

- Cine ți-a spus că ești gol? Nu cumva ai mâncat din pomul din care îți poruncisem să nu mănânci...?

Căutarea a început în zorii dimineții. La locul de întâlnire stabilit de Dumnezeu, omul nu a mai apărut. Era până atunci o adevărată bucurie pentru el să vină la întâlnire, dar acum a lipsit. Lipsa aceasta a dat de bănuț. Avea de acum alte preocupări. S-a săturat oare de prea mult bine? Oare bunăstarea îl duce pe om în ignoranță și în îndepărtare totală de Dumnezeu? Oare faptul că nu duce lipsă de niciun bine îl face să creadă că i se cuvin toate? Ce s-a întâmplat? Omul nu a vrut să spună. A încercat să tacă, să își închidă gura; parcă a amuțit pentru moment, pentru că rușinea a început să se nască în interiorul lui. Aceasta a căutat, aceasta a avut. Tendința omului era să ascundă prin minciună toate faptele de care se făcuse vinovat. Nu se mai simțea confortabil în prezența lui Dumnezeu, dând socoteală.

32 / *Iflinciuna/ui/ca&tuniul' de/ duminică/*

“J]eascultarea în care s-a învărtit omul, a adus un prim rezultat imediat: frica.

Cum de i-a fost frică dintr-o dată? Cine i-a indus această frică în minte? Cum de, brusc, apare frica în viața lui? Cum de știe omul de așa ceva?

Fiindcă la întâlnirea matinală cu Dumnezeu, el nu a cunoscut frica! Oare nu s-a împrietenit cu cineva care se ocupă cu speriatul? Oare înșelătorul își dădea

arama pe față? Da, sigur, cel care i-a atras spre minciună a reușit să inoculeze frica în om. Deci neascultarea în care s-a învățat acesta, a adus un prim rezultat imediat: frica. Frica de a sta de vorbă cu Adevărul, frica de a fi transparent, frica de a spune exact cum stau lucrurile, frica de pedeapsă, frica de urmările neascultării. I-a fost frică. Frica aceasta l-a dus și la descoperirea goliciunii. Până nu s-a înrolat în descoperirea interzisă, alături de acest prieten fals, nu a știut ce este frica și nici goliciunea, dar dintr-o dată apare descoperirea rușinoasă, dar și teama de consecințe. A crezut că soluția ideală ar fi să stea departe de Adevăr. A reușit o vreme, s-a ascuns. Cred că inima îi era cât un purice când a privit ora pe cadranul soarelui, ora întâlnirii lui cu Dumnezeu; bătăile inimii au început să fie tot mai alerte, iar inevitabilul s-a petrecut din nou: glasul divin l-a strigat pe Adam, fiindcă El nu a întârziat niciodată. Dar omul nu mai apărea...

Omul nu voia să mai audă vocea Creatorului; era înfricat, rușinat, emoționat de tot ce a făcut. Ajunsesse deja să cunoască binele și răul, știa că a greșit. Ar fi vrut să trăiască mai degrabă ascuns în tufișuri decât să dea ochii cu Dumnezeu adevărului. Confruntarea aceasta l-a făcut să se prăbușească, dar și să caute energic justificări. Doar că încercarea lui de a se scuza și de a-L minți pe Cel care cunoaște totul a fost zadarnică; Adevărul este întotdeauna superior. Omul a fost descoperit ca o simplă carne păcătoasă și întreaga creație va suferi consecințele dezastruoase. Care a fost minciuna lui Adam? Printr-o scuză ieftină, a încercat să-L acuze pe Dumnezeu. „Cine este de vină pentru incident?

33

Tu ești de vină!", citim printre rânduri. „Adică, mi-ai dat o femeie care nu are... și am căzut în plasa ispitei și a cursei întinse de ea. De altfel, eu sunt un om puternic (mândria pe care a împrumutat-o de la prietenul fals) și dacă nu aș fi avut această influență, cu siguranță rămâneam credincios. Dar de ce mi-ai dat femeia aceasta? Deci, dacă eu am greșit, înseamnă că Tu ești de vină!

Femeia aceasta pe care mi-ai dat-o Tu!... Adică, eu nu ți-am cerut-o! M-am plâns eu vreodată că am nevoie de un ajutor potrivit? Ți-am cerut eu așa ceva? Crezi că această durere de cap îmi trebuia mie? Așa că, dacă mi-ai dat-o, vreau să îți spun solemn că ea este de vină. Eu nu sunt vinovat! Eu sunt cinstit, eu sunt curat, eu sunt bun, eu sunt puternic, dar toată vina îi aparține ei. Până nu a apărut în viața mea această doamnă, totul a mers bine, dar acum, uite, s-a întâmplat, m-a dus în eroare și... m-a scos și din rai!"

Nu este nevoie de prea multe cuvinte ca să înțelegem atitudinea lui Adam. De ce l-a acuzat el pe Dumnezeu că i-a pus în cârcă o femeie? De ce nu a fost gata să-și asume responsabilitatea și vinovăția? Nu i-a deschis nimeni gura cu forța și nici nu l-a constrâns Eva să înghită acel fruct! De bunăvoie a acceptat fructul interzis. De ce minte Adam, de ce dă vina pe alții? Primul om e prins în mrejele păcatului, iar minciuna i se pare cea mai comodă soluție. Dacă era sincer, venea cu lacrimi în ochi;

nu se ascundea, nu își făcea vreun șorț, ci înainta spre Domnul singur, smerit și trist. Îi cerea iertare pentru că s-a lăsat ademenit de păcat, că s-a afundat în valul plăcerii și ar fi recunoscut că este neputincios și vinovat. Nu încerca să dea vina pe Dumnezeu ori pe soția lui. Deci lucrurile puteau arăta altfel, dacă s-ar fi gândit la pocăință ca fiind singura soluție. Dar cât de bine ne regăsim în acest om! Ne asemănăm cu el, avem aceeași reacție de atâtea ori...

Eva, mama tuturor ființelor vii, strămoașa femeilor din jurul nostru. Era pasionată de strălucire, iar ochii îi alergau după tot ce era frumos. „Vitrinele” din Eden erau pline cu lucruri atractive. Totul părea minunat, însă ceva îi făcea cu ochiul în mod special.

34 / *YUncunwîtv co&Uunul de> duminică*

Era foarte drăguț să-i admiri interiorul; plăcut la privit era pomul dinaintea ei și ar fi fost gata să-l admire ore în șir... După multă vreme de dat târcoale, ca și cum am asista la o reducere de sezon, s-a gândit că a sosit momentul să intre în posesia celui bun. Era timpul să-l achiziționeze, căci se putea pierde, după cum încerca să-i transmită vânzătorul. Odată cumpărat, produsul avea menirea să-i deschidă mintea, s-o ajute să evolueze, să fie ca Dumnezeu! Mintea ei rezona interdicția, însă reclama era atât de ispititoare! Vânzătorul, bun de gură și versat în impresionare, știa cum să atingă coarda sensibilă a femeii. Și Eva a acceptat! Însă s-a ruinat legătura cu Creatorul, s-au spart vitrinele atrăgătoare, au început să apară ridurile, bolile, suferința, necazurile. Comerciantul atrăgător, simpatic, s-a retras fără să solidarizeze și, dacă s-ar fi dus să îi ceară socoteală, probabil le-ar fi răspuns sec: „Reclama e sufletul comerțului!” Acesta este comerțul! Am reușit să vă vând ceva fals, dar ambalat în adevăr pur. Așa că mi-am atins scopul, restul nu mai e treaba mea... își zicea în sinea lui, rânjind pe sub nas. Omul a plecat supărat spre casă, gol și lipsit de vlagă. S-a asociat cu cine nu trebuia! De atunci, omul plătește tribut acestei neascultări. Minciuna mamei Eva a fost aceeași ca a soțului ei. Domnul a întrebat-o pe Eva: „*Ce ai făcut?*” Aceeași strategie, același sânge de om care fuge de datorie și de responsabilitate. Omul care acoperă tot ce se poate acoperi, cu gândul că nu se va descoperi curând, poate niciodată. Cum de ai acceptat ceva interzis prin lege? Cum de nu ai întrebat pe nimeni când te-ai plimbat în fața ofertei nepermise? Cum de ai ales de una singură? De ce nu te-ai consultat cu cineva? Cum de l-ai crezut pe comerciantul de suflete, deghizat în personajul bun? L-ai crezut mai mult pe el decât pe Mine... „*Ce ai făcut?*” Răspuns: „*Șarpele m-a amăgit și am mâncat din pom!*” Este foarte adevărat că șarpele a amăgit-o, dar nu era Eva vinovată? Este adevărat că ai fost trasă în cursă, dar de ce ai cedat? Întrebarea Domnului era ce a făcut, nu de ce sau care au fost pașii. De ce ai făcut? Cu siguranță, pentru că i-a plăcut! De ce

YllinaMtM<sVvâmoſflhyi/nofUiy / 35

ai fost prinsă în capcană? Pentru că ți-ai pierdut mult timp în dialog cu necunoscutul care știe să mintă frumos.

„Ce ai făcut?” este întrebarea care a răsunat ca un dezastru care nu poate fi oprit în viitor. Ai adus blestemul: oamenii mor, boala apare în trupurile lor, buruienile inundă pământul, lacrimile se preling din ochii voștri, durerea vă însoțește precum un prieten devotat. Perpetuarea

civilizației pe pământ se va face prin durere și suferință. Veți simți curând aceasta. Veți vărsa lacrimi amare datorită acestei alegeri nebunești. Vezi ce ai făcut? Totul se va transforma în ruină și degradare. Degradare morală, degradare fizică, degradarea relațiilor și tot ce înseamnă aceasta: ură, răzbunare, minciună, moarte, răutate, egoism... Pământul va fi sub blestemul păcatului.

Încercarea Evei de a se scuza era evidentă. Voia să scape de pedeapsă. A crezut că dacă dă vina pe altul, ea va fi socotită o femeie cinstită, ce nu are vină în toată treaba aceasta. Nu eu, ci el! Nu noi, ci alții...

Minciuna în epoca modernă, în contextul de azi

Suntem strămoșii lui Adam. Este tatăl nostru și ne asemănăm atât de bine cu el. Ne oprim o clipă și încercăm să conștientizăm repetarea episodului din Eden.

Imaginea de astăzi: soțul a decis să nu mai meargă la cumpărături cu soția. Plimbările neobosite printre rafturi și produsele neinteresante au început să-l obosească. S-a saturat să tot aștepte la fiecare vitrină, minute în șir pierdute zadarnic, așa că mai bine stă în parcare, până se întoarce nevasta cu bagajele în mâini sau o așteaptă acasă, făcând altceva mult mai important. Nu vrea să își piardă timpul cu nimicurile feminine, așa că a trimis-o singură, iar el și-a văzut de treburile lui. Doar că, de data aceasta, femeia și-a achiziționat ceva nou, frumos ambalat, ieftin, chiar gratis. Se simțea puțin vinovată că și-a pierdut vremea la cumpărături, că a mers singură, că a cheltuit mai mult decât putea plăti. Și-a mascat muștrările de conștiință printr-o bucurie exagerată și, printr-un zâmbet forțat, a încercat să îi povestească soțului cu cine s-a

36 / . ^flinciunw itv casiumulde'duminică

întâlnit. I-a povestit lucruri pe care nimeni nu i le-a spus vreodată până atunci! Vorbea așa de frumos, arăta așa de bine încât, cu siguranță, era adevărul întruchipat. A găsit ceva la ofertă, deși nu a intenționat, o ofertă originală și cu o așa mare reducere, ale cărei costuri le vor plăti împreună mai târziu... A reușit să-și convingă soțul că era ceva nevinovat, că ar fi frumos să-și lărgască cercul de prieteni și acesta a crezut-o, dar în spatele cortinei îi așteptau durerea, neîncrederea, suspiciunea, mizeria. Au fost convinși să renunțe la dragostea adevărată, la adevărul spus cu gravitate, în schimbul minciunii ambalate ademenitor. I s-a oferit, n-a cugetat, a acceptat... Și astfel, minciuna, păcatul, neascultarea și moartea pun zilnic stăpânire pe ființele lipsite de control.

Când alegem o cale proprie, când încercăm să acționăm după bunul plac și ne dăm seama că am greșit, încercăm să ne ascundem, să transmitem că totul este în regulă. Când ni se descoperă goliciunea, ne dăm silința să improvizăm ceva, însă improvizațiile rapide, de scurtă durată, sunt minciuni cu care încercăm să ne prezentăm în fața colegilor, a prietenilor, să ne justificăm în ochii părinților, a fraților etc. Orice scuză găsită la repezeală scoate în evidență formalismul, lipsa de hărnicie, dispariția pasiunii, o încercare de evadare din spațiul responsabilității. Dar, asemenea hainelor confecționate din frunzele Edenului, această improvizație se va usca și noi vom rămâne tot goi, goi de Dumnezeu, săraci de veșnicie.

Să nu ne mințim dând vina pe Dumnezeu pentru relele care ni se

întâmplă, fiindcă adesea intrăm singuri în cloaca satanei, prin neveghere. Dăm vina pe partenerul de viață. „Ea, femeia pe care mi-ai dat-o... Nici măcar nu mai este iubita pe care am ales-o eu, nu este femeia dragă cu care am jurat. Dispare femeia visurilor mele și soția care îmi era ajutor până mai ieri și devine simplu: O femeie pe care Tu mi-a pus-o în cârcă! Femeia cu care m-ai pricopsit.” Aceasta este dovada omului lipsit de responsabilitate, a lașului care nu își asumă eșecurile în familie, ci dă vina pe alții. Este omul modern care se descotorosește de răspundere, care se teme

‘Minciuna’ sMâmașilov nașiai / 37

de confruntare directă. Tipul de om care tremură în fața realității și care, decât să de ochii cu Adevărul, mai bine se refugiază în tufișurile vieții ori își pune capăt zilelor pentru că îi este teamă, rușine și groază să stea în fața Creatorului. Trebuie să dea socoteală și îi este teamă! Preferă să se ascundă, iar dacă este descoperit, să mintă.

Dragul meu, privește spre interiorul tău. Nu te mai ascunde. Nu mai fi superficial. Nu încerca improvizații care nu țin. Nu încerca teorii care pălesc în fața Realității. Fii sincer! Recunoaște ce ai făcut, asumă-ți responsabilitățile și ai curajul să renunți la păcat!

Stimată doamnă, dacă te regăsești în străbunica ta, în atitudinea Evei, te rog, nu mai căsca ochii la vitrinele îmbietoare, falsificate, la ofertele ieftine care ți se pun în față. Nu mai fi naivă și nu mai da crezare oricui vorbește frumos. Dacă ai slăbiciuni la cuvintele și vorbele rostite cu grijă ale străinilor, fii atentă că este o capcană sigură a celui care știe să ademenească. Dacă ești preocupată de ce îți spun alții, de declarațiile sofisticate făcute de străini, nu ceda cuvintelor mieroase, căci sunt amare la final. Dacă ești în căutare în afară, nemulțumită de ceea ce găsești în casă, vei găsi cuvinte frumoase, dar goale, și un sfârșit tragic. S-ar prea putea să ajungi unde n-ai intenționat și să fie prea târziu să te mai întorci.

Din păcate, istoria ne dovedește că aceasta este realitatea tristă, creată de cel ce a mințit și nu se va sfii să o facă și cu tine. Nu te lăsa impresionată de reclama amăgitoare, de invitațiile atrăgătoare. S-ar putea să plătești prețul mai târziu și să fie imposibil de achitat. Învață de la mama ta, Eva, care a trecut pe aici, a greșit și ne-a obligat pe toți să plătim datoria, fiindcă de atunci și până astăzi suportăm consecințele neascultării. Ridurile de pe fața ta, perii albi, durerile și bolile pe care le ai și multe altele sunt consecințele ochilor holbați la pomul interzis, e mirajul reclamelor false, otrava care ucide întotdeauna.

Doamnelor, nu mințiți dând vina pe alții. Nu îmbrăcați adevărul în minciună. Asumați-vă greșelile făcute, veniți cu sinceritate

38 /

și căutați să obțineți iertarea. Nu-ți minți soțul prin argumentul: „eu nu sunt de vină”. Încerci să insinuezi că fără voia ta, te-a atras și te-a ispitit, iar tu nu ai avut de ales. Nimeni nu dorește o astfel de soție, prostută, ușor de manipulat, care se oferă tuturor la cel mai mic semnal. Fiți integre, morale, ca să vă construiți casa, adică fiți înțelepte. Spuneți Adevărul care aduce întotdeauna vindecare, reabilitare, și însușiți-vă mesajul din versetul următor: „Femeia înțeleaptă își zidește casa, iar

femeia nebună o dăruie cu înseși mâinile ei." (Proverbele 14:1).

Note:

¹ Cristian Barbosu, „Cele zece porunci”, Editura Multimedia, Arad, 2001, pag. 197.

² Jean Calvin, „Învățătura Religiei Creștine” voi. 1, Editura Cartea Creștină, Oradea, 2003, pag. 353.

³ Ken Ham, „Evoluția, adevăr sau minciună?”, pag. 122.

⁴ J. C. Wenger, „Introducere în Teologie”, pag. 111.

^cYYllncluna/ slzāmošilov na\$Vw / 39

MINCIUNA

în apropierea Edenului

!Prefdcd/orj'a omului na/u

„Domnul a zis lui Cain: «Unde este fratele tău Abel?»

El a răspuns: «Nu știu. Sunt eu păzitorul fratelui meu?»' (Geneza 4:9)

Faptul că locuiau în apropierea Edenului nu le garanta o viață fără păcat, fiindcă acesta s-a infiltrat chiar și în interiorul grădinii, cu atât mai mult în afara ei, când deja omul a fost infestat de virusul păcatului și nu avea protecție contra „malariei mortale”. Ne oprim la doi frați care au crescut împreună, au fost educați de aceiași părinți, au primit îndrumări ce vizau închinarea, munca și respectul față de părinți și chiar față de Dumnezeu. Au fost învățați să-L cinstească, aducându-I jertfe. Au făcut acest lucru încă din vremea timpurie, doar că, la fel de devreme, s-a observat și diferența în închinare, și diferența în stabilirea priorităților lor. Erau deosebiți în ce privește profesia, unul cioban, altul plugar, și se completau bine unul pe celălalt, pentru că fiecare avea nevoie de celălalt și de produsul muncii sale.

40 / °}1Uncuinas îrv costumul de> duminică'

Părinții îi așteptau acasă, în familia unită pe care au încercat să o clădească după nenorocirea din trecut. Au plecat din casă împreună și poate că părinții au fost mândri privind rezultatele educației lor: fiii învățaseră să aducă jertfe, erau închinători ai adevăratului Dumnezeu. Dar, spre seară, s-a întors unul singur, iar sesizarea a fost făcută mai întâi de Dumnezeu.

Întrebarea celebră a fost: „ Unde este fratele tău Abel?” întotdeauna Creatorul 1-a căutat pe cel care lipsește de la numărătoare, așa cum păstorul își numără oile și colindă pajiștile pentru a căuta oaia risipită... Lipsa la numărătoare a fost vizibilă. Creatorul își numără copiii, dar... găsește cu unul mai puțin. Cine se face responsabil de lipsa fratelui? Nimeni! Toți dau din umeri! Acest lucru ascunde ceva. Toți dau vina pe alții, nimeni nu este responsabil. Mama nu știe, tata nu știe, Cain răspunde printr-o întrebare.

Flavius Josephus afirmă următoarele, despre incidentul cu pricina:

„Dumnezeu, care cunoștea nelegiuirea comisă de el, a venit la Cain și 1-a întrebat unde se află fratele său: nu 1-a mai zărit de multe zile, având în vedere că mai înainte ei erau totdeauna împreună. Pus în mare încurcătură și neștiind ce să-I răspundă lui Dumnezeu, Cain a susținut

mai întâi că pe el însuși îl neliniștește faptul că nu-și mai vede fratele deloc. Când însă Dumnezeu 1-a hăruit și mai mult cu întrebările Sale stăruitoare, plin de mânie el l-a spus că nu este nici învățătorul, nici păzitorul fratelui sau și că nu se sinchisește prea mult de ce i s-a întâmplat. Atunci, Dumnezeu 1-a învinuit fățiș că poartă culpa uciderii propriului frate: «Mă miră - a zis Domnul - că nu știi nimic de soarta fratelui tău, pe care l-ai ucis tu însuși!»¹

Adevărul confruntă omul care încearcă să ascundă sub pământ, sub preș, sub masca inocenței, o crimă odioasă. Era o crimă reală, nu o joacă de copii! Cu siguranță, Cain nu a știut până atunci ce înseamnă moartea, nu a mai văzut vreun alt om mort sau vreo crimă. Nu a crezut că loviturile date fratelui lui, chiar dacă acesta nu se mai ridică de la pământ, vor fi fatale. Ce a fost în

41

mintea lui când 1-a văzut fără suflare pe fratele său? Întrebarea care se pune este: De unde a știut Cain să facă așa ceva? De la cine a învățat el? L-a văzut pe Abel când aducea jertfe și trebuiau omorâte și puse pe altar? De acolo s-a inspirat el? Nu cumva a fost subtil dirijat de cel care fusese și în Eden? Cine l-a instruit? Oare nu cel care a pus în el răzbunare, ură, competiție, concurență prostească? Da, acestea s-au adunat în viața lui și a sosit clipa răbufnirii! Întrebarea pe care i-o adresează Dumnezeu este una simplă, clară și directă: „Unde este fratele tău?” Cu alte cuvinte, tu știi bine, spune adevărul, nu minți!

Tendința pe care o avem, reacția noastră este să spunem că nu știm. Mai mult, cu un ton revoltător, mai avem și tupeul de a ne justifica: „Sunt eu păzitorul fratelui meu? Cine m-a desemnat pe mine? A fost o responsabilitate încredințată public? Mi s-a dat acest titlu de păzitor? Am avut eu acest statut? Niciodată!”

Cât tupeu, câtă nerușinare, ce curaj a avut Cain să-L confrunte pe Dumnezeu pe loc, fără să stea mult pe gânduri, neștiind că Cel care îl întreabă cunoaște toate ascunzișurile lui. El știe că sângele fratelui său încă este cald, dar el tot face pe deșteptul! Cum se poate așa ceva? Este o scuză naivă, o minciună „nevinovată”... Se dă drept omul sincer, omul care nu știe nimic, care își vede doar de treburile sale și care chiar n-are cunoștință de cel pe care tocmai l-a îngropat. Cel puțin merita o îngropare civilizată, dar atât de barbar se petrec toate!... Nu a văzut nimeni, nu au fost martori, nu a fost mama, nu a fost tata; era singur și își putea ascunde urmele, fără să știe că este Cineva ai cărui ochi văd până în cele mai mici unghere.

Probabil că mama îl aștepta cu masa pusă, dar copilul ei nu mai venea și nici nu mai avea să vină vreodată, pentru că fratele scump, fratele cu care s-a jucat în copilărie, nu l-a mai suportat. În

42 / *ilUnciana/ uv costumul d& duminica*

J-'us în mare încurcătură

și neștiind ce să-D răspundă

lui 'Dumnezeu, Cain a susținut

mai întâi că pe el însuși îl

neliniștește faptul că nu își

mai vede fratele deloc.

sufletul lui s-a născut ura, în singurătatea lui s-a dezvoltat antipatia față de Dumnezeu și față de tot ce putea sta în calea orgoliului personal. El L-

a judecat pe Dumnezeu că ar fi părtinitor. Dar de fapt, problemele erau la el. El era vinovat de tot ce i se întâmpla. Robit de mânie, orbit de invidie și de răzbunare, a folosit vicleșugul: să *mergem la câmp*, premeditând prima crimă a istoriei.

Care este minciuna lui Cain? Se dă drept omul necunoscător, deși știe tot ce a făcut și încă foarte bine; omul cu o față de nevinovat, ale cărui mâini sunt pline de sânge; omul care în interior este diferit de ceea ce arată în exterior. Minciuna: „Nu știu!” (scuză ieftină)

Prin aceste cuvinte, Cain a crezut că dosarul se închide, că toți sunt naivi și că totul se lasă pe seama dispariției fără urmă! Dar mergând pe firul evenimentelor, pas cu pas, s-a ajuns la urmele de sânge, chiar dacă a încercat să ascundă semnele. Ar fi vrut să transforme crima într-una fără autor sau cu autor necunoscut, astfel ca toți să ridice din umeri, el să doarmă liniștit noapte de noapte, fără să fie suspectat, iar uitarea să se aștearnă și peste muștrările conștiinței sale. Dar Dumnezeu l-a deconspirat și l-a confruntat direct. În fața mormântului acoperit cu lacrimi false, dus de Domnul pe urmele crimei pentru reconstituire, rămâne fără cuvinte, este descoperit, dat în vileag.

Cu o față rușinată, trebuie să dea explicații înaintea Marelui Judecător, care îl anchetează pentru actul barbar pe care l-a comis! A făcut pe neștiutorul sincer, a crezut că toți sunt ușor de înduplecat. Probabil că mama și tatăl lui au fost lesne de dus de nas, dar niciodată Dumnezeu! Cu Dumnezeu nu te joci! El te descoperă și îți arată pas cu pas, cu lux de amănunte fiecare gest și fiecare acțiune nedreaptă! Te duce până la mormânt, unde nu mai ai scuze! Teamă l-a cuprins, neliniștea îi dă ghes și el devine fugar pe pământ.

Care este minciuna astăzi, între noi?

Oare s-a schimbat ceva în istorie? Nu! În natura noastră există sâmburele minciunii care poate încolți, producând copaci

' / 43

unde, mai târziu, ne facem cuiburi pentru alte păcate.

În cartea sa „Cele zece porunci”, Cristian Barbosu spunea: „Toți oamenii, indiferent de rasă, indiferent de vârstă, clasă, educație sau loc de naștere, toți oamenii sunt atinși de păcat și în mod specific de tendința de a minți”.² Noi suntem la fel ca și Cain. Dacă putem să întindem sfoara și să vedem când este gata să se rupă, o facem fără nicio jenă. Cu o față de nevinovați, adesea răspundem că nu știm, atunci când suntem întrebați:

- Unde sunt copiii?

- Nu știu!

- Unde este soțul tău?

- Nu știu!

- Unde au plecat frații tăi!

- Chiar nu știu!

Atunci când te dai drept omul sincer și naiv, care nu știe nimic, adică ești străin de tot ce se petrece în jur, când faci pe nepăsătorul și dai impresia că din partea ta totul este în regulă, doar că nu te preocupă starea celor dragi (deși ești răspunzător de lipsa lor), atunci minți! Când faci pe necunoscătorul, când nu vrei să spui adevărul ca să nu deconspiri, când spui vorbe pe care inima ta le neagă, atunci calci pe urmele lăsate de

pașii tatălui minciunii. La biserică ești întrebat de una, de alta, și tu, îmbrăcat frumos și cu zâmbetul pe buze, spui: „Nu știu! Chiar nu știu!” Ești gata să îți argumentezi neștiința și prin cuvinte mai convingătoare, dacă ești luat mai tare: „Ce sunt eu? Cine m-a desemnat pe mine răspunzător? De ce mă întrebi pe mine?” Tendința comună și reacția imediată este să spunem: „Nu știm!” Mai mult, pe un ton revoltător, mai avem și pornirea de a ne justifica: „Sunt eu păzitorul fratelui meu? Cine m-a responsabilizat pe mine? A fost o sarcină încredințată public? Mi s-a dat acest titlu de păzitor? Am avut eu acest statut? Niciodată!” Și așa, prin puține cuvinte alese cu grijă, fugi de responsabilitate ascunzându-te, crezând că totul s-a rezolvat, că ai avut dexteritatea de a ieși rapid din încurcături, însă fratele tău zace

44

în mormântul rece, săpat de tine și acoperit cu tot ce se poate, eventual cu acuzații, cu cuvinte grele, pentru a scăpa de urme.

Nu este așa de simplu! Te rog privește mai atent la responsabilitatea pe care ți-a dat-o Dumnezeu! Nu mai spune „Nu știu!”, dacă în inima ta știi! Nu mai încerca să te justifici și nici să te ascunzi sau să fugi de responsabilitate. Fii sincer! Dacă ai comis nenorocirea, dacă „ți-ai omorât” fratele, nu-1 acoperi cu pământ. Nu încerca să te speli pe mâini, pentru că hainele inimii tale sunt pătate și miros a crimă. Expresia: „Nu știu!” nu stă în picioare; ea te dovedește un om fără minte, viclean și ipocrit. Nu încerca să te sustragi de la responsabilitatea pe care Dumnezeu ți-a dat-o, de a veghea asupra semenului tău!

*„Să veghem unii asupra altora,
ca să ne îndemnăm la dragoste și la fapte bune.”*

(Evrei 10:24)³

Oricât ai încerca să nu dai socoteală, nu vei putea! Glasul fratelui tău răsună în conștiința ta. Nu încerca să-1 anihilezi, poate te are doar pe tine, iar tu încerci să-1 îndepărtezi... Ești obligat să trăiești cu semenul tău în pace, în armonie, chiar dacă îți displace acest lucru. Niciodată să nu mai vorbești ușuratic, precum a făcut Cain. Niciodată să nu mai spui *Nu știu!* și *Sunt eu oare...?* Aceste cuvinte te vor incrimina întotdeauna! Nu face pe deșteptul când tu știi cum să dezlegi tainele...

Nu fi mincinos! Cain și-a luat acest nume istoric, de om care pare neștiutor, sincer, care cu buzele spune ceva, dar care în inima sa, de fapt, știa altceva. Când s-a confruntat cu Adevărul, și-a pierdut toate argumentele și apoi, plecându-și capul, a fost nevoit să spună totul.

Dragul meu, fii atent la vorbele pe care le spui! Fii atent la planurile pe care ți le faci în inimă! Nu încerca să spui altceva decât ce ai în inima ta! Dacă tu știi, dar spui altceva, devii fratele bun al lui Cain. Dumnezeu te va confrunta într-o zi și nu îți vei mai putea justifica urmele și petele din conștiința ta! Spune adevărul și vei fi liber! Adevărul aduce slobozenia! Orice urmă de

1 / 45

„ucidere” din conștiința ta, poate fi ștearsă prin sângele lui Hris-tos, care are puterea de curățire.

Nu vei fi ocolit nici tu de ispite, chiar dacă te simți foarte aproape de locurile sfinte. De fapt, locul sfânt, chiar Edenul fiind, nu îți va garanta

cruțare de ispite, de păcate... Vei fi ispitit să te răzbuni pe semenul tău, te va enerva, te va stresa, iar uneori vei fi gata să-1 ucizi cu vorba, ca să nu mai fie. Care e răspunsul la întrebarea: „Cum te porți cu cei pe care nu-i suporti...?” Cain nu este un model de comportament drept și sfânt, dar Domnul - care a primit sărutarea lui Iuda, a suferit brăzdarea nedreaptă a biciului și a simțit sângele cald curgându-I pe fața blândă - te poate învăța! Caută să îți aliniezi gândurile și vorbele după modelul Său: *„Căci Eu știu gândurile pe care le am cu privire la voi, zice Domnul, gânduri de pace, și nu de nenorocire, ca să vă dau un viitor și o nădejde.”* (Ieremia 29:11).

¹ Flavius Josephus, „Antichități Iudaice” voi. 1, Editura Hasefer, București, 2000, pag. 13.

² Cristian Barbosu, „Cele zece porunci”, Editura Multimedia Arad, 2001, pag. 191.

³ *** Biblia - traducere Dumitru Cornilescu, pag. 1182.

46 /

MINCIUNA

în familia patriarhală

ca să-și scape pielea

t

„ Când te vor vedea egiptenii, vor zice: «Aceasta este nevasta lui».

Și pe mine mă vor omori, iar pe tine te vor lăsa cu viață.

Spune, rogu-te, că ești sora mea, ca să-mi mergă bine din pricina ta, și sufletul meu să trăiască datorită ție.”

(Geneza 12:12-13)

Relatarea biblică vorbește despre un refugiat cu acte în regulă, care a poposit într-o zonă unde pâinea era asigurată și parcă mai bună, mai caldă, mai multă și mai ușor de câștigat. Era o altă țară, era Egiptul. Acesta a jucat un rol important în siguranța materială a mai multor generații iudaice, inclusiv a familiei Domnului Isus. Aceasta a ajuns în Egipt pentru a scăpa de prigoana inițiată de împăratul tulburat de Pruncul menit să-i ia tronul!

De data aceasta întâlnim doi oameni cu o perspectivă necunoscută; ei călătoreau spre miazăzi, poposind din loc în loc și adu-cându-și aminte de Cel care îi însoțea în călătorie. Au plecat la un drum necunoscut, dar știau că Dumnezeu mergea înaintea lor. Cu

°H/linciuna/în'țamiiia/paUiiaiAală / 47

toate acestea, atât Avram, cât și soția lui, Sara, au avut momente în care au luat decizii pripite și pentru acest lucru au plătit atunci, iar alții plătesc și astăzi... Probabil au avut o discuție prealabilă, legată de viitorul lor. Îmi imaginez că și-au pus întrebări de genul: Ce vom face? Ce vom mânca? Cum ne vom descurca? Dacă vom avea copii, unde vor merge la școală? Va veni criza peste țara noastră... Este vremea să plecăm în altă parte, unde va fi mai ușor pentru noi.

Așa că s-au interesat unde este locul cel mai bun pentru ei, unde se poate

trăi mai ușor; au aflat, s-au pregătit și au pornit la drum. Nu mergeau prea departe... doar în țara vecină, în Egipt. Acolo, politica statului era alta, mâncarea era din belșug și, pentru o vreme, mi era o problemă să se mute. Așa că planurile propuse au fost duse la îndeplinire, iar ei au călătorit spre țara tuturor posibilităților, spre Egipt. Însă pe drum, Avram și-a amintit că soția lui este foarte frumoasă (poate până atunci a neglijat acest aspect) și că ar putea fi o ispită pentru cei care o văd sau că i-ar putea fi răpită. Explicațiile lui denotă faptul că problema gravă nu era că el va rămâne fără soție sau că ea ar putea fi pângărită, ci că viața sa este amenințată („*pe mine mă vor omorî, iar pe tine te vor lăsa cu viață*”). Și-a imaginat viitorul scenariu sumbru, dus la extremă. S-a gândit că ar fi o rezolvare, că ar exista totuși o soluție; era un gând care-l frământa, dar era egoist... Se vedea deja arestat și omorât din cauza frumuseții soției sale. Așadar, planul său a fost să se folosească de niște legături de sânge care erau parțial adevărate. A apelat la „arhiva” familiei lui și a răsfoit imaginar documentele istoriei, ca să găsească ceva în trecutul familiei care să îl avantajeze... Doar că intenția ascunsă a fost să ducă în eroare adversarul, să iasă teafăr din încurcătură, chiar folosind o jumătate de adevăr.

Minciuna lui Avram a fost mascată sub intenția de a spune doar jumătate din adevăr, adică doar ce îl avantaja pe el. Nu a dorit să spună tot. El a premeditat călătoria, șederea și discuția cu cei din Egipt, iar acestea nu au fost accidente, ci un scenariu bine

48 / *YVliMciunw ttv costumul d& duminica*

pus la punct. A folosit soluția menită să-i scape pielea. Gândea egoist, se avea în vedere doar pe sine și atât, nu s-a mai gândit la soție, la viitor, la planurile pregătite împreună. A fost un laș, și-a dat soția pe mâna unor străini, doar ca să o ducă el bine, să fie în siguranță, să se protejeze pe el. A fost bine primit, datorită „surorii” sale. Totul era bine acoperit, egiptenii nu l-au suspectat de înșelăciune și pe deasupra a mai primit și multe binecuvântări materiale.

Așa da! Să tot ai un partener de viață care să se sacrifice pentru tine, să te scoată din lașitatea ta... fără să te mustre pentru gafele făcute! Ce zici? Ți-ar conveni așa ceva? Să te scoată din lenevie, să te ridice din datorii, din rușine, să-ți asigure viitorul? Este încântător să te trezești peste noapte cu multe bogății, doar pentru că soția ta este frumoasă! Frumoasă, dar dacă rămâi fără ea, dacă o iau alții, ce folos?

Dar pentru că „*minciuna are picioare scurte*”, într-o zi adevărul a ieșit la lumină, așa cum uleiul își revendică partea de la suprafața apei. Sofocle spunea: „Nicio minciună nu ajunge să îmbătrânească.”¹ A venit și ziua dureroasă în care adevărul și-a reintrat în drepturi. Un păgân îl confruntă într-un mod direct! Confruntarea directă este una dură și Avram nu s-a așteptat, mai ales după atâta respect nemeritat...

Uneori, după mulți ani, când toți au uitat, când nimeni nu se mai așteaptă la o dezgropare a morților, apare confruntarea. Avram se blochează, fără replică. Știe că a mințit, nu schițează niciun gest, rămâne fără cuvinte și înghite în sec. Nu mai reușește să vorbească și să se justifice, pentru că este alungat din Egipt. Sentimental vorbind, a fost o umilință stânjenitoare pentru Avram să fie confruntat de împăratul, de păgânul, de Faraon, și nu s-a așteptat la această surpriză greu de acceptat. Cu

siguranță s-a considerat bun, drept, curat, neprihănit, însă realitatea este descoperită tocmai de la cine nu te aștepti. El, omul lui Dumnezeu, prietenul credincios, cel despre care se spune că este „tatăl tuturor credincioșilor”, să fie prins cu minciuna? Aceasta era o umilire și o

49

minciună

lovitură greu de suportat. O situație penibilă: liderul să fie prins într-o ipostază în care nu ar vrea să fie văzut de slujitori și de familia lui, iar destăinuirea să o facă un păgân.

Minciuna modernă, folosită de cei care îl imită bine pe Avram

Poetul grec Menandru spunea că „niciun mincinos nu rămâne multă vreme nedescoperit”². Orice gest, orice faptă, orice cuvânt rostit în van, toate acestea și multe altele vor fi descoperite mai repede sau mai târziu. Nimic nu rămâne acoperit! Domnul Isus

spunea despre lucrurile ascunse, următoarele: „Căci nu este nimic ascuns care nu va fi descoperit și nimic tănuțit nu ajunge să îmbătrânească. *care nu va ieși la lumină.* (Marcu 4:22).

Oare astăzi nu sunt creștini care s-au dat ori se dau drept alții? Îmi aduc aminte că pe când eram în armată, căpitanul mi-a dat ordin să fac un tabel cu creștinii evanghelici, neoprotestanți, care vor să meargă la biserică în duminica respectivă. Când au aflat colegii din mai multe grupe și companii că este vorba de ieșirea din unitate, că pot fi liberi pentru câteva ore, mulți s-au dat drept alții. Ne-am întâlnit pe platoul unității peste 20 de militari declarați creștini neoprotestanți și credeam că ne vom bucura împreună la biserică. După câteva îndrumări primite în ce privește comportamentul nostru în oraș, am ieșit din unitate. Fiecare și-a ales „biserica”, odată ieșit pe poarta unității. În biserică ne-am trezit doar doi colegi, doi militari dintre cei douăzeci care s-au înscris pe listă. Erau și alte biserici în oraș, dar niciunul nu a mers la biserică. Pentru că au mințit, a fost ultima lor ieșire! S-au folosit de dreptul creștinului evanghelic, dar au fost descoperiți și nu au mai primit învoire pentru biserică. În schimb, câtă vreme am stat în unitatea respectivă, împreună cu colegul meu, am primit învoire în fiecare duminică, și dimineața, și după-masa! Dumnezeu a fost credincios și față de noi, dar și față de cei care au mințit!

Cum poți cădea în această capcană a minciunii? Te poți folosi

50 / *~fHMciana/iwcG&U(MuJ!)/d& duminică*

ușor de anumite legături, pe care ți le amintești atunci când ești la ananghie. Poate ai ajuns la fundul sacului, material vorbind, și te gândești să pleci din țara ta. Este criză, este foarte greu și ți se pare că lumea se sfârșește dacă stai în țara ta. Nu este rău să mergi în altă parte, dacă ai convenit în familie acest lucru și ai casei sunt de acord. Tragic este când doar unul are pe inimă plecarea și insistă mult să părăsească țara, iar celălalt nu îl susține. Atunci apare conflictul, apare ruptura și de multe ori aceste neînțelegeri se termină la tribunal, din păcate!

Te-ai săturat de compromis, de politica atât de alunecoasă din țara ta, nu mai ai încredere în nimeni și țara ta nu-ți mai oferă pâinea. Te cred și sunt de acord cu tine, dar dacă acesta este motivul tău principal, atunci te întreb: Cum de aproape 20 de milioane de oameni nu au murit încă de foame? Cum de ei pot rămâne aici și să nu aibă gândul plecării...? Crezi

că ei nu ar putea face aceasta? Poate ai impresia că vei muri de foame și că totul se prăbușește dacă nu pleci. Este o alegere personală și nu te judecă nimeni, dar te provoc să descoperi motivațiile corecte, curate, clare și bine întemeiate. Probabil, visul tău a fost să pleci, doar acolo ți-a stat gândul și ai fost tot timpul „pe ducă”... Acum, că ai ajuns emigrant într-o altă țară, te întreb: Ai ajuns pe căi cinstite, legale? Dacă nu ai făcut compromis, dacă nu ai apelat la șmecherie ca să ajungi acolo, bravo ție! Meriți să fii primit bine în țara respectivă, meriți să o duci bine! Dar dacă ai plecat în străinătate cu acte false, cu pașaport fals, dacă ai mințit pe cineva ca să ajungi acolo, dacă ai făcut tot posibilul să înșeli, dacă l-ai mințit pe „faraonul” țării respective, acestea sunt lucruri grave și meriți să fii expulzat! Chiar dacă ți se pare foarte dur acest adevăr, îți spun că într-o zi totul se va descoperi!

Aceasta este minciuna lui Avram, transpusă la zilele noastre. Dacă ți-ai zbatut să obții ceva fals pentru a ajunge unde dorești și nu ți-a descoperit încă „faraon”, să știi că Dumnezeu te vede și este pe urmele tale. Dacă nu îți dă încă în vileag păcatul, aceasta nu înseamnă că nu se va descoperi într-o zi, dar tu știi foarte bine

°)flinciuna/ în/ țamilia/ palniwiAală/ / 51

despre minciuna folosită de tine. Urăsc minciuna credincioșilor formali! Urăsc minciuna folosită în orice circumstanță!

îndemnul meu de acum este: închide-te în cameră, prăbușește-te în fața lui Isus și mărturisește-I Domnului păcatul minciunii și al șireteniei tale și vei primi eliberarea, chiar dacă păcatul a fost înfăptuit în urmă cu mulți ani. Nu te bizui pe timpul care a așternut tăcerea, pentru că într-o zi va veni un val care te va scutura din temelii!

Din păcate, sunt așa-zișii creștini, care se laudă cu viclenia folosită, pentru a ajunge unde și-au propus. Au emigrat în Occident dându-se drept alții. S-au strecurat în noua patrie cu o identitate falsă și au impresia că totul este bine ticluit, că nu știe nimeni, că nu a aflat nimeni, că secretul este păstrat în siguranță... S-au strecurat subtil, invocând că în țara lor este prigoană, este foamete, și și-au înnegrit patria cât au putut de mult, doar ca să se vadă plecați. Acum, au scăpat, sunt acolo unde au visat. N-au fost descoperiți, totul este perfect, au mințit perfect! Minciuna lor este perfectă! Oare...? (Poate și tu ești unul dintre cei care au reușit să treacă de mai multe „filtre” și să mintă autoritățile, invocând tot felul de scuze ieftine, care nu au putut fi verificate...)

Am făcut armata la grănicieri, iar a doua parte a stagiului militar am făcut-o la granița de vest a României. Aproape zilnic prindeam infractori, oameni care încercau să treacă frontiera. Fiecare avea povestea lui, fiecare îndruga ce îi trecea prin cap, tot felul de minciuni inventate despre familie, politică, țară etc. Oameni care au vrut să ajungă cu tot dinadinsul într-o țară unde toate sunt mai bune..., doar că totul era bazat pe minciună. Sunt și emigranți care au mers pe căi cinstite, forțați de sistemul comunist să-și părăsească patria, dar aceștia sunt puțini!

Te numeri printre cei care au forțat toate legile și au reușit să se strecoare subtil? Ești liniștit în sufletul tău? Crezi că minciuna nemărturisită este iertată, chiar dacă a trecut multă vreme de când ai mințit? Oare chiar nu știe, nu-l vede Dumnezeu pe cel ce spune minciuni? A te da drept altul este o înșelătorie care oricum

se va descoperi în timp, însă Dumnezeu îți dă ocazia să repara acum trecutul. Dacă ești un emigrant cinstit, ești fericitul cititor care nu intră sub incidența legii divine. Dacă însă ești unul care îți faci introspecția și recunoști ce s-a întâmplat, dar crezi că dacă devii un filantrop, totul se rezolvă..., îți spun că ai falsa impresie că totul se acoperă. Problema este tot acolo! Probabil ai acum „oi, boi, măgari, robi și roabe, măgărițe și cămile”, ai de toate acum. Nu duci lipsă de nimic. Financiar o duci foarte bine! Dar cuvintele Domnului Isus sunt destul de radicale: *„Pentru că zici: «Sunt bogat, m-am îmbogățit, și nu duc lipsă de nimic», și nu știi că ești ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol...”* (Apocalipsa 3:17).

Privește în interiorul tău și nu uita că vei secera exact ce ai semănat. Semeni în tinerețe și primești la bătrânețe. Acum, te întrebi de ce ți se întâmplă toate ție. Nu uita ce s-a întâmplat cu păcatul tău nemărturisit în fața Domnului Isus: l-ai acoperit cu donațiile trimise unor oameni nevoiași și ai crezut că totul se rezolvă, dar nu s-a rezolvat, ci lucrurile s-au complicat și mai mult! Familia ta s-ar putea să fie dezbinată și nu știi de ce. Copiii tăi unde sunt? De ce îți spun aceasta? Foarte mulți plâng acum și nu știu cauza, dar Cuvântul este real și actual pentru noi. Dacă ai mințit într-o zi, acum plătești polița neplătită de multă vreme. Te-ai dat drept altul? Te-ai folosit de soția ta, de soțul tău, de copii ca să obții favoruri de la statul respectiv, te-ai folosit de numărul mare de copii ca să impresionezi, să fii ajutat? Nu ai făcut exact ca Avram?

Eu cred că exact același duh te cuprinde și pe tine, duhul de minciună pe care l-a avut Avram, într-un moment de neveghere! Știu că vorbele mele nu sunt confortabile. Este descoperirea făcută altădată de Faraon, dar e mai bine să fii expulzat din țara unde ai ajuns din cauza minciunii, decât să fii expulzat din împărăția lui Dumnezeu! Nu uita! Niciun mincinos nu are parte de Cer! Dacă vrei să ajungi acolo, atunci nu te mai da drept altul, ci recunoaște-ți minciuna și folosește soluția pe care o ai la îndemână: pocăința. Riști să pierzi tot, să fii expulzat, dar merită, pentru a nu fi îndepărtat într-o zi de la dreptul pomului vieții: *„Afară sunt câinii,*

/ 53

vrăjitorii, curvarii, ucigașii, închinătorii la idoli și oricine iubește minciuna și trăiește în minciună! (Apocalipsa 22:15).

Tu știi foarte bine aceste lucruri! Oprește-te și nu acuza regimul, nu-l acuza pe dictatorul care te-a determinat să fugi din țară. Nu te-a împins nimeni să fii necinstit... Ascultă glasul Duhului Sfânt, ascultă șoapta care îți aduce aminte de toate minciunile rostite până aici, și' vei fi eliberat. Minciuna te ține rob, Adevărul te eliberează! Nu mai duce povara sufletească pe care o ai de multă vreme! Chiar zilele acestea, în timp ce scriam despre acest subiect, am urmărit la știri un reportaj care m-a făcut să zâmbesc: foarte mulți români din Spania trebuie să returneze bani statului, pentru că au fost prinși cu minciuna. S-au dat drept alții și au înșelat statul. Oare nu este un semnal de alarmă pentru toți cei care și-au clădit realizările pe nisip, pe minciună? Da, vine valul crizei și totul este luat de apă!

S-ar putea să predici în bisericile din Occident, dar și tu să fii „cu musca pe căciulă”. Oprește-te și nu te mai ridica în Numele Domnului, până nu

te pocăiești cu adevărat. Dacă nu o faci de bunăvoie, o va face „faraon”, iar rușinea va fi și mai mare. Dacă ești un cântăreț și un om foarte duhovnicesc acum, dar mai ieri făceai orice ca să ajungi într-o țară străină - semnând, căutând, pledând, mințind, atunci ești în pericol! Ai uitat de toate acestea și crezi că timpul le-a rezolvat. Nu timpul le rezolvă, ci sângele lui Hristos curăță orice păcat! Crezi că Dumnezeu îngăduie demagogia și falsul? Poate zici: „Nu am avut altă soluție!” Da, este ciudat, doar tu nu ai avut; milioane de oameni au putut trăi și în nevoie, doar tu ai fost obligat să minți. Dacă ai mințit, ești singurul vinovat. Nu te-a împins nimeni spre păcat. Ești singurul responsabil de alegerea făcută! Cine te-a trimis într-o țară unde ai fost nevoit să minți? De ce nu te-ai întors acasă, dacă ai fost pus în fața alegerilor, a minciunilor? De ce să fii cu conștiința pătată și să nu ai pace și liniște sufletească? De ce nu recunoști cel puțin acum, când citești adevărul despre Avram și acțiunile lui, că va veni o zi în care orice va fi scos la iveală! Deci se confirmă că ceea ce a încercat Avram

54 / *lftnciuna < în casiumul de- duminica*

și a reușit, înfăptuiesc întocmai și oamenii de astăzi. Reușesc pentru o vreme, dar când sunt prinși, trebuie să dea înapoi tot ce au primit... Cât adevăr este în Scriptură! Se împlinește Cuvântul pas cu pas.

Dragul meu emigrant, dacă ești cinstit, felicitări că ai reușit să îți păstrezi integritatea, dar dacă ești compromis (și tu știi asta mai bine ca oricine), nu contează cât ai adunat, dacă ce ai adunat este clădit pe minciună. Dacă temelia este putredă, totul se va năruși într-o zi. Ai o singură șansă, pocăința sinceră, smerenia în fața Domnului și reabilitarea pe care ți-o oferă El. Grăbește-te, nu mai zăbovi!

Note:

¹ Citat preluat de pe site-ul: <http://cugetare.ro/category/categorii/citate-despre-minciuna/page/2/>, în 17 octombrie 2014.

² Citat preluat de pe site-ul: <http://cugetare.ro/category/categorii/citate-despre-minciuna/page/2/>, data 17 octombrie 2014.

55

MINCIUNA

DCeyarea sentimentelor rea/e

t

„Sara a tăgăduit și a zis: «N-am râs!»
Căci i-a fost frică”. Dar El a zis: «Ba da ai râs!»”
(Geneza 18:15)

Sara a ajuns de râsul femeilor mai tinere care își alăptau copiii și-i țineau în brațe, iar ea se uita cu jind la ele. A devenit motiv de râs pentru femeile care, la vârsta ei, își duceau nepoții sau strănepoții la plimbare. Promisiunea lui Dumnezeu se împlinea, dar după atâția ani... să mai creadă? Oare nu era o glumă? Va schimba copilul de scutece, va alăpta la această vârstă înaintată, îl va învăța să vorbească, să citească, să facă

primii pași, să spună adevărul, să se roage, să creadă în Dumnezeu, să urască tot ce este minciună.

A râs de promisiunea făcută, aproape a bufnit în râs! Așa ceva este imposibil, este o confuzie, o eroare! „Oare să fie vorba de mine?” Da, era vorba de ea! Îngerul rămâne surprins: oare Sara și-a pierdut credința?

Vorbele lui i se par o glumă? O confruntă,

56 / °Y}înciuua>încostumai/d&duminică/

iar ea... se intimidă, îi este teamă și tăgăduiește. Este adevărat că a râs doar în sine, în interior, însă El cunoaște și interiorul nostru. Nu râsul era problema! Omeneste, era justificat, pentru că urma o etapă care avea menirea și să o înveselească. Dar vorbele pe care le rostește dovedesc o minciună spusă din frică. Ascunderea sentimentelor interioare prin cuvinte care exprimă contrariul. Una a simțit și alta a vorbit! A simțit imposibilul, dar prin cuvinte a aprobat, ca și cum era de acord; în schimb, în interior simțea opusul celor pe care le rostea. Minciuna ei constă în negarea sentimentelor! Până la confruntarea directă își păstrează negarea: „*N-am râs!*”, dar când Domnul insistă: „*Ba da, ai râs!*”, își pierde toate argumentele și capitulează, dezarmată. O minciună interesantă, doar între ea și interlocutorul ei.

în ziua de azi, minciuna Sarei este îmbrăcată în alte haine, mai moderne, mai elegante...

Tupeul de a intra în dialog și de a-ți argumenta poziția când știi că minți! Știi că realitatea este alta, dar intri în dialog, că poate nu se prinde interlocutorul și îl poți duce acolo unde dorești tu. În sinea ta zici: „L-am păcălit și pe acesta!” Omul care folosește aceeași minciună este cel care simte ceva, dar care de fapt rostește altceva. Apare astfel o discrepanță între formă și fond, între ceea ce arată și ceea ce simte. Este cel care luptă folosind toate argumentele, ca să-și dovedească spusele, chiar dacă acestea nu sunt sincere. Își epuizează toate argumentele și se convinge chiar și pe sine că are dreptate. Dar când ajunge la „detectorul de minciuni”, când i se dovedește minciuna prin probe clare, abia atunci se dă bătut.

Creștinul de azi - care își cunoaște nemulțumirea și starea jalnică din interior, însă face impresie bună peste tot -, pozează foarte fericit și îți spune minciuni cu zâmbetul pe buze! Dacă îndrăznești să-l contrazici, este gata să lupte și să-ți dovedească greșeala: te înșeli, el nu a făcut, nu a spus, nu a mers, nu știe... până este confruntat! Dar chiar și atunci când este confruntat, se mai forțează puțin, eventual ridică tonul, dacă alt argument nu i-a mai

°YyUnciuna' Saiel / 57

rămas. Omul care încearcă să își apere poziția prin minciună, cel care, îmbrăcat frumos de biserică, de duminică, este gata să lupte pentru imagine, să își apere cu orice preț reputația, este tipul omului care dialoghează foarte bine, care stăpânește retorica. Știe să își argumenteze vorbele, dar să-și ascundă sentimentele.

Nu uita că Dumnezeu știe ce simți și ce vorbești, așa că totul este limpede pentru El! Părerea Lui este tot ceea ce contează până la urmă, nu imaginea în fața oamenilor: „*Nicio făptură nu este ascunsă de El, ci totul este gol și descoperit înaintea ochilor Aceluia cu care avem a face.*” (Evrei 4:1B)¹ Nu te-a prins nimeni, n-ai fost văzut, nu a existat niciun

martor, nicio cameră care să te filmeze în ascuns sau microfoane ale Securității care să înregistreze, nici măcar o păsărică interesată să-ți ducă vorba mai departe... Toate se petrec în interior. Doar tu și Dumnezeu! Și totuși, tu ești gata să treci peste atotștiința Sa și să-ți argumentezi opusul a ceea ce ai făcut. Vrei să-L convingi și pe El, nu-i așa? Privește atent în interior: de câte ori te-ai comportat asemenea Sarei? Pocăința sinceră este și pentru tine, la fel ca și pentru Sara! Același tată al minciunii a strecurat negarea în inima ei și o va face întocmai și cu tine. Tendința este să ascunzi, să spui „nu”. Dar știi că, de fapt, este „da”. Așa că, oricât te ascunzi în dosul cortului, El te vede! Vei fi confruntat într-o zi, iar rușinea, umilința vor fi mari. Fii onest și spune ce simți, chiar dacă nu-ți place.

Note:

Biblia - traducere Dumitru Cornilescu, pag. 1177.

58 / 'Yŷlinciunw îtv costumul de/ duminică'

MINCIUNA

tui s4wuun/

S/Jc/eudru/spus cujumdtaie c/e gură

*„ Când m-a scos Dumnezeu din casa tatălui meu,
am zis Sarei: «Iată hatârul pe care ai să mi-l faci:
în toate locurile unde vom merge, spune
despre mine că sunt fratele tău.»”*

(Geneza 20:13)

S-a ars prima dată și ne-am fi așteptat să își schimbe atitudinea și comportamentul. După experiența din Egipt, însoțită de rușinea pe care a primit-o, ne-am fi gândit că și-a însușit mustrarea, dar... istoria se repetă. Încă o dovadă a faptului că omul este om, plin de slăbiciuni și de șovăială! Proverbul: „Istoria ne învață că nu învățăm nimic de la istorie” se vede cel mai clar în episodul vieții lui Avram.

Avram ajunge în Gherar și folosește aceeași strategie de a duce în eroare adversarul. Doar că acum este ceva mai bătrân, mai experimentat.

Folosește un adevăr parțial. Adevărul spus de Avram: „Soția mea îmi este soră vitregă”. Dar dacă a știut că îi

'YYlindunw tub s4wam> / 59

este soră, de ce s-a îndrăgostit de ea? De ce a luat-o de nevastă, dacă acum are curajul să-i ducă în eroare pe претендентii „surorii” sale? „Ei, dar aveți răbdare”, ne-ar fi spus parcă, „nu insist pe această chestiune!”... De ce? Chiar dacă în poporul Domnului era admis gradul de rudenie între soți, el a spus acest lucru cu un alt scop. Riscul era foarte mare pentru Avram. Riscul de a-și pierde nevasta doar pentru a-și apăra pielea era unul extrem de mare.

Abimelec, de bună credință, chiar dacă obișnuia și era la modă să obțină ce-și dorea, nu putea să treacă peste legea căsătoriei: avea bunul simț.

Oare cine avea mai mult bun simț în acest context? În necunoștință de cauză, împăratul își duce femeia acasă, iar dacă soțul ei nu este un apărător feroce, o apără Creatorul ei. Dumnezeu îi vorbește lui Abimelec

Într-un vis și îl muștră. Oare Abimelec era mai puțin vinovat decât Avram? Cine a mințit? Cine și-a dus în eroare adversarul? Oare nu Avram a fost cel care s-a dezis ușor de scumpa lui soție? A folosit strategia din Egipt și i-a mers bine pentru început. A devenit un om bogat, pe spinarea altei țări. Împăratul însă nu rezistă presiunii și dimineța își cheamă subordonații. După ce le povestește totul, se instalează panica națională. Avram se află în fața unei noi confruntări. El trece prin momente penibile, pentru că urmează să audă din nou adevărul. Euripide spunea: „Ce vrei să-ți spun? Minciuni agreabile sau adevăruri dure?”¹ Orice om credincios, cu atât mai mult Avram, ar fi acceptat această variantă a adevărului dur și nu a minciunilor agreabile. Dar practica a dovedit și dovedește altceva! Avram se simte deranjat, deși este vinovat. Toată agitația aceasta nu a fost oare dintr-o cauză evidentă? Subterfugiile pe care le-a folosit Avram, au adus tulburare, teamă și boală printre supușii lui Abimelec. Răul cauzat de indisciplină și obrăznicia omului este îndreptat spre o direcție bună, prin intervenția suverană a Domnului. Dintr-un om imperfect, Creatorul face un prieten bun, pe care îl iartă și îl îngăduie, cu toate obiceiurile lui păcătoase. Domnul îl iubește pe Avram, dar nu întotdeauna iubește ceea ce face el. Avram s-a folosit de un

60

Ce vrei să-ți s-pun? <j>|tinciuni agreabile sau adevăruri dure?

capăt de ață din trecut, s-a agățat de el, a folosit exact aceeași strategie de a duce în eroare, de a-1 înșela pe cel care i-a făcut bine; a abuzat de acest drept într-un mod egoist. Sara, ca soră vitregă a fost folosită peste tot ca exemplu de soră credincioasă, care își ascultă fratele în momente critice.

Avram știe adevărul, dar duce în eroare printr-un adevăr parțial. A spus ceva, dar nu totul! Nu a spus că îi este și soție, fiindcă în acest caz lucrurile s-ar fi schimbat; totul era altfel dacă de la început ar fi apărut ca soț și soție. Care soție ar dori să fie folosită de soțul ei, chiar și pentru binele comun al familiei? Unde este integritatea și legământul familiei? Și la bine, și la rău, și în vreme bună, și în vreme rea... Oare a avut o soție doar de vreme bună? Când și-a văzut pielea amenințată, Avram și-a schimbat planurile!

Naivul sincer, Abimelec, a crezut spusele lui Avram și nu l-a investigat, dar după demascare, frica l-a determinat să scape de acest individ care i-a adus numai rău de când a ajuns pe meleagurile lui. Avram a devenit o pacoste pentru întreaga țară și nu se mai vedeau scăpat de el... Până și femeile deveniseră infertile din cauza prezenței acestui străin... Este surprinzător să vezi un păgân care știe ce este minciuna și un credincios care o folosește cu nepăsare!

Care este minciuna folosită de noi, astăzi?

Care este corespondentul între noi, la o distanță de mii de ani de la relatarea biblică? Este cineva care are curajul să folosească aceeași strategie? Nu cred că s-ar găsi vreo soție înțeleaptă să accepte acest teatru ieftin! De frică, ascunzi adevărul; destăinui, dar nu totul, spui un lucru cu jumătate de gură. Aici este minciuna. Rostești o fărâmbă de adevăr, poate, poate nu se prinde și ai scăpat! Așa zici dragă frate, dragă soră și tu! Poate nu insistă și îl duc de nas! Dacă l-ai câștigat, te duci

după perdea și râzi! în inima ta spui: „Am scăpat ușor și de data aceasta!”

fyiinciuna/ iui sAwuwv / 61

Aici este păcatul! Ne folosim de un cârlig, care este cât de cât un adevăr, dar suntem la limită și trecem peste conștiința care urlă în noi. Mergem până la graniță și întindem coarda cât mai mult. Scopul este ducerea în eroare a interlocutorului nostru, ieșirea din încurcătură prin cuvinte rostite ambiguu, dar îmbrăcate într-un adevăr subțire... Nu profita de neștiința semenului, doar ca să îți meargă ție bine! Dacă în inima ta știi că l-ai dus în eroare pe „Abimelec” și ai lăsat să se înțeleagă doar ce-ai vrut, te rog spune adevărul și pleacă de pe teritoriul lui! Du-te cât mai departe de orice ar putea să te îndemne la minciună. Nu mai intra în situația în care vei fi constrâns să spui un adevăr cu jumătate de gură! Vei fi mai fericit în pustiu, la păscutul oilor, la capre, la vaci și cu conștiința liniștită, decât în curtea lui Abimelec, în preajma persoanelor influente, dar fără soție, fără copii, trist și îngândurat, cu conștiința neîmpăcată, doar pentru că n-ai avut curajul să riști, destăinuindu-te total. Spune adevărul oricât te-ar costa și vei fi fericit! Spune adevărul chiar dacă trebuie să fugi apoi!

Note:

¹ Citat preluat de pe site-ul: <http://www.citatepedia.ro/index.php?id=18443>, în 17 decembrie 2014.

62 / *iTLlnciunw în/ costumul' de/ duminica/*

MINCIUNA

(ui/

O/na vorbește, a/ta trăiește

*„Fiindcă șederea lui acolo se lungise,
s-a întâmplat ca Abimelec, împăratul filistenilor,
uitându-se pe fereastră, a văzut pe Isaac jucându-se
cu nevasta sa, Rebeca. Abimelec a trimis să cheme pe Isaac
și i-a zis: «Nu mai încape îndoială că e nevasta ta.*

Cum ai putut zice: 'E sora mea'?» Isaac i-a răspuns:

«Am zis așa, ca să nu mor din pricina ei.» ”

(Geneza 26:8-9)

Natura omului este pervertită și nimeni nu garantează că el este absolvit de slăbiciuni, de apucături firești și protejat de alunecare. Nici Isaac n-a făcut excepție. Era acel tânăr tomnatic, căruia îi plăcea să petreacă timp în meditație, pe câmp. El nu era preocupat de problema căsătoriei, deși trecuse de prima tinerețe, iar mulți dintre cunoscuții de vârsta lui aveau copii mari. Era singur la părinți; avea un frate vitreg, dar acesta se

stabilise pe alte meleaguri alături de familia pe care și-o întemeiase. Isaac era bogat și probabil invidiat de tinerii din vremea lui, dar mai mult frîindana- tub ^)&aac// 63

arborele genealogic și mai mult să încurce decât să descurce? Era mai simplu să zică: Este sora mea! Această sintagmă scoate multă lume din încurcătură. Nicio bănuială, nicio suspiciune dacă știi să fii convingător. Nimeni nu se prinde și nici nu dai de bănuiră că ar fi o problemă mai adîncă.

A funcționat o zi, două, oricum nu mult timp, dar... „ulciorul nu merge de multe ori la apă", așa că adevărul acoperit iese la iveală când te aștepți mai puțin. Isaac se obișnuise, probabil, cu limbajul noii patrii, cu relaționarea, cu felul de gândire, cu banii, cu politica, cu influențele și cu tot ce înseamnă „între străini". Pesemne dobîndise inclusiv accentul și era considerat de-al casei, când oamenii i-au pus întrebări cu privire la doamna frumoasă care-1 însoțea. „*Este sora mea...*" - un răspuns care închide gura oricărui curios. El o spune din frică, însă printre filistenii se răspîndește zvonul că sunt doi frați care locuiesc în țara lor. Sunt potențiali cetățeni, emigranți în țară și poate că nu peste multă vreme, își vor întemeia familii, vor munci, vor aduna și țara va fi îmbogățită prin prezența lor. Doar că acesta a fost scenariul inventat și jucat foarte bine de Isaac, până într-o zi când demascarea a venit, iar el este dat în vileag, confruntat cu propriile-i vorbe.

Minciuna lui Isaac a fost una „împrumutată" de la tatăl său. Frumusețea, care trebuia să fie un motiv de încântare și bucurie, devine un prilej de teamă, o cursă, iar el nu știe să rezolve problema decât folosind o strategie bazată pe mincînă. O fi ea sora lui, dar gesturile îl trădează. Era pasibil de pedeapsa cu moartea. Era suspect de incest! Gesturile de tandrețe îl dădeau de gol. Noii locuitori erau atît de bine integrați, încât au uitat că trebuie să joace teatru. Cu siguranță, abținerile au fost îndelungate, dar șederea prelungită și obișnuința i-a determinat să fie naturali și să se dea de gol. Erau urmăriți, iar demascarea nu vine din partea unui om simplu, ci chiar din partea împăratului. Acesta observă ceva ciudat în comportament, o anomalie, căci filistenii nu erau obișnuiți să vadă aceasta între frați. O serie de scenarii se nasc în mintea împăratului: Cine este acest om? Ce comportament are el față de

66 / °YYlincuina/ uv ca&tumut de/ duminica

sora lui? Autorul cărții „Limbajul trupului", Allan Pease, vorbește despre capacitatea împăratului de-a înțelege mesaje, din gesturi:

„Recunoașterea gesturilor non-verbale de inducere în eroare este una dintre cele mai importante manifestări ale spiritului de observație..."¹ împăratul dovedește că deține acest spirit de observație și **nu-1** trădează atenția, ci, mai degrabă, îl trădează credinciosul Isaac! S-a străduit să-și susțină minciuna printr-un comportament adecvat, dar totul se limpezește, mai devreme sau mai târziu. Păgânul Abimelec privește pe fereastră și descoperă minciuna. Pistă greșită, strategie neînțeleaptă! Indiferent cine ești, chiar și fiul lui Avram, tot vei fi descoperit într-o zi! „Gesturile te vor trăda", afirmă Paul Ekman; „De obicei, mincinoșii nu monitorizează, nu controlează și nu își imaginează toate manifestările de comportament. Probabil că n-ar putea să o facă nici dacă ar vrea. Este puțin probabil să poată cineva controla permanent ceea ce face, ca să nu

se dea de gol prin gest, din creștet până în tălpi. Mincinoșii ascund și falsifică ceea ce se așteaptă ca persoanele din jur să urmărească mai atent. Mincinoșii tind să fie foarte atenți la cuvintele pe care le folosesc."² În acest context, Isaac a fost atent la ce vorbește, dar mai puțin la ce trăiește! Astfel, poposind mai multă vreme în acel loc, el a devenit suspect și a fost pizmuț, iar avalanșa de invidie a venit asupra lui și pentru că era foarte bogat. S-a îmbogățit pe spinarea lor. Avea proprietăți, pe când băștinașii stăteau probabil în chirie. Filistenii i-au astupat toate fântânile de apă și Isaac înțelege că este urât de-a binelea de locuitorii țării. Intră în criză, trebuie să plece... și toate nenorocirile de la o minciună pe care a acoperit-o multă vreme.

Corespondentul minciunii pentru azi

Cine are impresia că poate ascunde un neadevăr multă vreme, se înșală. S-ar putea să asculți parțial de Dumnezeu. Să mergi

*Ulecunoașterea gesturilor
non-verhale de inducere în
eroare este una dintre cele
mai importante manifestări
ale spiritului de observație.*

67

unde îți spune El, dar să nu faci tot ce îți spune! Te oprești într-o țară străină și poposești mai mult decât trebuie. Dacă ai plecat doar să îți rezolvi o problemă, o criză materială temporară, întoarce-te când situația a fost remediată, nu sta pe gânduri! S-ar putea să stai prea mult și să prinzi rădăcini. Să fii insensibil la ce se întâmplă în jur. Să amesteci lucrurile și să te dai drept altul. S-ar putea să cunoști foarte bine sistemul locului unde te-ai așezat, astfel încât să începi să profiți de el, să-i dibuiești punctele slabe și să le folosești în favoarea ta, la limita dintre legal și ilegal. Te bazezi pe statutul de emigrant cu multe drepturi, dar și cu avantajul că trecutul îți este acoperit. Crezi că nu știe nimeni. Dar tu nu îți dai seama că gesturile te dau de gol. S-ar putea să faci tot felul de înscenări, pentru a trece drept un om cinstit, să-ți susții statutul cu vorbe convingătoare, dar gesturile tale să transmită contrariul.

Friedrich Nietzsche spunea: „Poți minți cu gura, dar cu expresia pe care o ai în acel moment se spune întotdeauna adevărul!”³ Minciuna constă în discrepanța dintre cuvinte și gesturi, adică dintre obișnuința de a te lăuda - de a le spune tuturor, calm și fără niciun dubiu, că viața ta este într-un fel, astfel ca ei să te creadă - și figura pe care o afișezi atunci când ești descoperit „întâmplător”. Căci, nu-i așa, instinctul nu-1 poți controla, iar poftele lăuntrice își urmează cursul natural. Atunci, apare o neconcor-danță, ești descoperit și ți se umple fața de rușine. S-ar putea ca ochii să te dea de gol. Ochii să-ți fugă în altă parte, deși cu vorba tu să pari un credincios desăvârșit. Măinile tale s-ar putea să facă altceva, decât să susțină ceea ce vorbești. Limbajul trupului s-ar putea să te dea de gol. Așa 1-a dat și pe Isaac, cel care una vorbea și alta trăia!

Fii atent cum te porți într-o țară străină! Ești urmărit în gesturi, deci să nu ai impresia că oamenii nu văd sau nu pricep. Dacă ești cinstit și sincer, oamenii nu te pizmuiesc, dar dacă ești fals, oamenii te vor invidia. Te pizmuiesc și îți vor face rău, vor fi pe urmele tale, așa că evită asta, ținând cont de următoarele:

- Nu spune un adevăr pe jumătate!

68 / *cfYUncluna/îtv costumul/de< duminica*

- Fii întotdeauna cinstit, chiar dacă plătești un preț mare pentru aceasta!
- Nu-i duce în eroare pe cei care sunt diferiți de tine!
- Nu încerca să pari ceea ce nu ești!
- Nu prinde rădăcini în țara filistenilor, căci s-ar putea să crești strâmb și să achiți mai târziu un preț mare, pe care nu vei fi în stare să-1 plătești!

• Nu încerca să trăiești o viață dublă, ci fii sincer și vei avea de câștigat! Dumnezeu nostru este Dumnezeu adevărului. Dacă ești fiul Său, nu trăi în contradictoriu cu ceea ce te-a învățat; nu fi căpos, dificil sau supraspiritual. Eclesiastul transmite multă înțelepciune prin proverbul: „*Nu fi prea neprihănit și nu te arăta prea înțelept: pentru ce să te pierzi singur?*” (Eclesiastul 7:16). Minciuna nesimizabilă va fi evidențiată întâmplător, când nu te aștepti și de la cine nu te aștepi. Nu fi omul duplicitar! Încearcă să trăiești ceea ce vorbești și să vorbești ceea ce trăiești. Vine vremea când toate gesturile tale nu vor putea fi ținute în frâu și vor fi date în vileag. Cel mai mic preț pe care trebuie să-l plătești acum este să fii sincer. Altfel, vei risca, vei fi pizmut, vei fi ocărât, vei fi alungat, vei plăti și nu pentru Numele Domnului, ci pentru prostia ta! Nu da vina apoi că suferi pentru Hristos! Suferi din cauza lăcomiei, a minciunii și a duplicității tale. Fii sincer, spune adevărul de cum intri în noua țară și nu te baza pe faptul că trecutul este greu de scos la lumină.

Note:

¹ Allan Pease, „Limbajul Trupului”, Editura Polimark, București, 1999, pag. 77.

² Paul Ekman, „Minciunile adulților”, Editura Trei, 2009, pag. 99.

°Hlinciunay iui ^saaxy / 69

MINCIUNILE

tui/ ^OCOAP

Gomploiare în cfiferiie varianie

„Băieții aceștia s-au făcut mari. Esau a ajuns un vânător îndemânatic, un om care își petrecea vremea mai mult pe câmp; dar Iacov era un om liniștit, care stătea acasă în corturi. Isaac iubea pe Esau, pentru că mânca din vânatul lui; Rebeca însă iubea mai mult pe Iacov. Odată, pe când fierbea Iacov o ciorbă, Esau s-a întors de la câmp rupt de oboseală. Și Esau a zis lui Iacov: «Bă-mi, te rog, să mănânc din ciorba aceasta roșiatică, fiindcă sunt rupt de oboseală.» Pentru aceea s-a dat lui Esau numele Edom. Iacov a zis: «Vinde-mi azi dreptul tău de întâi născut!». Esau a răspuns: «Iată-mă, sunt pe moarte; la ce-mi slujește dreptul acesta de întâi născut?» Și Iacov a zis: «Jură-mi întâi». Esau i-a jurat și astfel și-a vândut dreptul de întâi născut lui Iacov. Atunci Iacov a dat lui Esau pâine și ciorbă de linte. El a mâncat și a băut; apoi s-a sculat și a plecat. Astfel și-a nesocotit Esau dreptul de întâi născut. (Geneza 25:27-34)

„El a venit la tatăl său și a zis: «Tată!» «Iată-mă», a zis Isaac. «Cine ești tu, fiule?» Iacov a răspuns tatălui său:

70 /

în costumul âe> duminică'

«Eu sunt Esau, fiul tău cel mai mare; am făcut ce mi-ai spus. Scoală-te, rogu-te, șezi de mănâncă din vânatul meu, pentru ca să mă binecuvânteze sufletul tău!» Isaac a zis fiului său: «Cum l-ai și găsit, fiule?» Și Iacov a răspuns:

«Domnul Dumnezeuul tău, mi l-a scos înaintea.»"

(Geneza 27:18-20)

„Isaac a zis: «Fratele tău a venit cu vicleșug și ți-a luat binecuvântarea». Esau a zis: «Da, nu degeaba i-au pus numele Iacov; căci m-a înșelat de două ori. Mi-a luat dreptul de întâi născut, și iată-l acum că a venit de mi-a luat și binecuvântarea!».

Și a zis: «N-ai păstrat nicio binecuvântare pentru mine?»"

(Geneza 27:35-36)

Nu merge cu una, încercăm cu cealaltă! Doi gemeni cu o istorie interesantă: se țin unul de altul când se nasc, se luptă pentru putere, încă de la ieșirea din pânțece. Al doilea încearcă permanent să-l detroneze pe primul, iar primul este dezinteresat de dreptul de întâi născut. Unul tânjește să fie primul, pe când celălalt desconsideră acest statut tocmai pentru că îl are!

Și băieții aceștia s-au făcut mari, au devenit un sprijin pentru familie, căci părinții se bazau pe ei, și un sprijin chiar pentru societate. Unul era mai îndemânatic, favoritul tatălui, celălalt -mai mămos, pe la oale, pe acasă - era favoritul mamei. A învățat să gătească, era un ajutor bun la treburile casnice, trăia mai mult în corturi, probabil că nu îi plăcea foarte mult aerul rece, de munte, și nu era ca fratele său, curajos și plin de energie. Cel puțin așa a fost în copilărie. Unul își petrece vremea mai mult în câmp, cunoaște secretele vânatului, iar altul cunoaște secretul odihnei, secretul liniștii și al calculelor, analizei, ipotezelor.

Iacov, „băiatul mamei", un melancolic cu mintea liniștită, a avut timp să mediteze la trecutul și la viitorul său. Cu siguranță era preocupat de moștenire, pentru că avea de la cine să învețe ce înseamnă materialismul și să dorească să dobândească tot mai mult. „Ce se va întâmpla cu noi, când tata și mama nu vor mai fi?

71

Cine va fi moștenitorul?" Dacă întâmplarea face ca el să fie al doilea, asta e, n-are de ales, trebuie să se resemneze! Timpul trecea, dar frământarea ascunsă îi ținea mintea preocupată multă vreme: „Cine va pune mâna pe tot ce are tata?" Și câtă suferință îi producea gândul că n-a venit el primul pe lume! Dezamăgirea îi dădea târcoale, dar poate că ar mai exista alte soluții. Avea o minte odihnită, iar timpul îi permitea să cugete. Gândea uneori prea mult în favoarea lui, dar când i s-a ivit ocazia, n-a pierdut-o și a profitat de o conjunctură potrivnică fratelui său.

Foamea lui Esau îl face pe Iacov să își ducă la îndeplinire gândurile care îi treceau prin minte, în timp ce trândăvea prin corturi. Ca un bucătar iscusit ce era, a știut să facă o ciorbă bună, așa încât mirosul l-a îndemnat pe Esau să se apropie de bucătăria lui. Era lihnit, obosit.

Probabil că în acea zi nu vânase nimic, dar alergase mult și epuizarea își spunea cuvântul. Nu dorea decât ceva de mâncare, orice i s-ar fi oferit, chiar și o zeamă chioară, doar să își umple stomacul cu ceva. Acela a fost momentul fratelui geamăn, Iacov. Odihnit și treaz, lui Iacov nu i-a trebuit mult timp de gândire și i-a propus târgul: o mâncare gustoasă, în schimbul unei simple expresii: „îți vând dreptul de întâi născut!" „O simplă joacă de copii, cu o expresie care nu are nicio valoare", gândea Esau.

Logica lui era una normală: „Ce folos de titluri și drepturi, dacă sunt aproape mort de foame?” Gândea bine, rațional, dar nu destul, nu profund. Cel ce gândea mai mult era Iacov. Suferința de moment l-a împins spre a vedea doar aici și acum; la consecințe, cui îi mai stătea capul...?

A fost o vânzare rapidă, o tranzacție fără martori, doar sub supravegherea Domnului. „Contractul” s-a semnat printr-un jurământ și a fost parafat de cuvintele lui Esau. Astfel, printr-un șiretlic, Iacov a preluat locul de întâi născut al fratelui său. S-a folosit de punctul slab, și-a prins fratele la ananghie

72 / *^flinciuna ^up costumul d&duminica*

T

Gra lihnit, obosit.

^Probabil că în acea zi

nu vânașe nimic, dar alergase

mult și epuizarea își spunea cuvântul.

și în aceste condiții, fără tărgăneală, fiind priceput, viclean, și-a atins scopul și a pășit pe drumul înșelătoriei. Continuarea scenariului a fost pregătită de Rebeca, mama lui, care a divulgat un secret al familiei. Ea a împărtășit fiului mai mic, care nu beneficia de ele, planurile lui Isaac cu privire la binecuvântările oferite înainte de moartea sa. Mama completează împotriva fiului mai mare, a celui pe care-l văzuse chemat în secret de Isaac și căruia i se pregătise tot ce putea tatăl să ofere mai bun primului născut. Esau nu a catadicsit să-și anunțe tatăl cu privire la tranzacția privată dintre el și Iacov, considerând-o probabil o joacă ce nu merită băgată în seamă. Pentru această joacă de copil a plătit scump, cu regrete târzii.

A venit și ziua decisivă, care îi va transforma pe frați: pe unul îl va face mincinos, fugar și fricos, iar pe al doilea, răzbunător, plin de mânie și rebel. Mama pregătește totul și ia asupra ei întreaga responsabilitate, în timp ce Esau este la câmp, străduin-du-se să facă ceea ce știa cel mai bine, să vâneze. Rebeca se ocupă de noul scenariu, folosindu-și experiențele culinare, pliate perfect pe gusturile soțului ei. Carnea de ied de casă este mai ușor de preparat, așa că Rebeca pregătește o mâncare după gustul lui Isaac, cunoscând bine toate detaliile, chiar și slăbiciunile soțului ei. Dar Isaac era bătrân și nu-și mai putea folosi simțurile; vederea îi slăbise, simțul gustativ lipsea cu desăvârșire, probabil, fiindcă nu face diferență între iedul de casă și vânatul pe care-l comandase. Camuflat în ținuta fratelui său, Iacov se înfățișează cu tava de mâncare, intră hotărât și sigur pe el, pentru că orice ezitare îl poate costa viața. Isaac este surprins de rapiditatea derulării procesului, dar mesajul spiritual al fiului său {„«Cum l-ai și găsit, fiule?»” Și Iacov a răspuns: «Domnul Dumnezeuul tău, mi l-a scos înainte.»”) îl ajută să-și învingă sentimentele de nesiguranță, de suspiciune și să accepte mâncarea după care poftise. Iacov n-a pierdut timpul, doar era în joc moștenirea, iar

fratele mai mare putea sosi în orice moment. Tânărul religios parcurge o cursă contra cronometru, cu secunde valoroase pentru fiecare. Și pentru ca minciuna

„yflnciunile/ Iul

/ 73

să sune mai bine, Iacov se folosește de Numele Domnului și minte în straie de sărbătoare. Teatrul este conceput și rolul este bine jucat. Așa se întâmplă când ai timp îndelungat pentru a crea o strategie și a-ți face planuri cu bătaie lungă, dar mai ales când ești și ajutat în acest scop.

- Cine ești? Minciuna:

- Esau!

„«Cine ești tu, fiule?» Iacov a răspuns tatălui său: «Eu sunt Esau, fiul tău cel mai mare; am făcut ce mi-ai spus. Scoală-te, rogu-te, șezi de mănâncă din vânatul meu, pentru ca să mă binecuvânteze sufletul tău!»"

Aceste puține cuvinte scot în evidență atâtea subtilități ale inocentului Iacov! „Eu sunt Esau! Eu sunt fiul tău cel mare (adică cel care are dreptul de întâi născut în această familie, fiindcă tu vei muri curând și eu sunt cel care îți va lua locul, voi fi șeful tribului, adică toată averea va fi a mea, și acesta mi-e singurul scop: să mă binecuvânteze sufletul tău!)”

„Am făcut ce mi-ai spus!” Da, frumos! Exact ce i-a spus a făcut! E atât de ascultător, a știut foarte bine scenariul care e format, din păcate, din minciună peste minciună...

„... șezi de mănâncă din vânatul meu...”. Altă minciună! Nu a fost niciun vânat! Erau doi iezi domestici din staul („doar că ești cam bătrân, nu poți face diferența, carnea este diferită, dar nu mai contează, mă rog să nu-ți dai seama”...). Însă avea și varianta B: în cazul în care se dădea de gol, mama ar fi luat totul asupra ei, deci „micuțul” Iacov tot ar fi scăpat basma curată!

„... vânatul meu...”, o altă minciună, fiindcă nici măcar nu erau iezii lui, ci tot din turma tatălui îi luase. Dar o minciună nu vine niciodată singură. Cu o minciună trebuie să acoperi alta și alta și tot așa...

„Cum, l-ai și găsit, fiule?” Chiar și pentru un om bolnav și nevăzător, aproape de moarte, este suspectă această înscenare.

Minciuna: *„Și Iacov a răspuns: «Domnul, Dumnezeuul tău, mi*

74 / *‘yHincluna’ îtv costumul de> duminică’*

l-a scos înainte.” Oare chiar așa să fie? Trebuie să ai curaj și să fii departe de Domnul ca să pretinzi că El S-ar implica în asemenea șarlatanii! Oare a aprobat Dumnezeu fapta lui? Sigur că nu! Dumnezeu nu a aprobat minciuna, nu a semnat scenariul teatrului jucat de cei doi actori! Însă bine zice Iacov: *„Dumnezeul tău”*, fiindcă al său nu era, asta e clar! Dar Dumnezeu, în bunătatea Sa, transformă prezentul și îl duce pe om în punctul în care să-și recunoască starea de păcătoșenie și îl ajută să pășească pe drumul reabilitării!

Iacov împrumutase atitudinea, vorbele, mirosul, mâncarea, intenționând să beneficieze de moștenire în detrimentul fratelui său, însă Dumnezeu îl trimite departe, cu mâinile goale, fără susținerea și prezența mamei, să doarmă pe o piatră, să sufere, să fie înșelat, pentru a face ordine în viața lui. Deghizarea îi ascundea nu numai aspectul fizic, dar și pe cel interior, chipul lui Dumnezeu în el fiind anihilat. Iacov, omul târât în minciună, trebuie să tot inventeze până la epuizarea argumentelor, fiindcă dreptate

are Friedrich Ruckert când spune: „Cine minte o dată trebuie să se obișnuiască cu minciuna; deoarece ai nevoie de șapte minciuni pentru a proteja una singură!” Minciuna lui, creată în laboratorul cortului și susținută de multe alte minciuni, îl costă, și încă foarte mult: o relație ruptă pentru mulți ani. Fugar și emigrant într-o țară străină, despărțit de părinți, Iacov nu mai apucă să își vadă mama. Suferință și durere. Dar în toate acestea, Dumnezeu îl privește și îl urmărește; îl iubea, dar nu agrea faptele lui.

Care este corespondentul de astăzi al minciunii?

Chiar și frații gemeni se mai trag de călcâi unul pe altul! Nici măcar ei nu au o relație perfectă. Am un frate și o soră care sunt gemeni. S-au tras de păr, s-au tras de călcâi și nu întotdeauna au avut o relație foarte bună.

Am și doi copii gemeni, un băiat

*Cine minte o dată
trebuie să se obișnuiască cu
minciuna; deoarece ai nevoie
de șapte minciuni pentru a
proteja una singură¹.*

ile' Lw

/ 75

și o fată, care se înțeleg bine, dar se luptă pentru putere adesea; sunt egoiști, se ciupesc și nu renunță ușor. Temperamentele lor sunt diferite; au apucături și reacții pe care nu le-am semănat, dar care trebuie dezrădăcinate. Așa că, îmi este ușor să înțeleg relația gemenilor, pentru că trăiesc în preajma lor. Cu atât mai mult, o relație între doi frați care nu sunt gemeni, nu este perfectă decât atunci când Hristos transformă inimile, schimbă interesele și plantează altruismul.

Când profiți de slăbiciunea semenului tău și nu pierzi ocazia de a-1 ataca știindu-1 dezarmat, când este bolnav și aproape de moarte, dar faci pe mărinimosul, prefăcându-te că vrei să-1 ajuți (doar e la ananghie!), atunci inima ta este șireată. Tu nu îl ajuți pentru că dorești să-1 salvezi, ci pentru că dorești să-i iei dreptul pe care îl are și să te ajuți pe tine! Când fratele tău este flămând, bătrân și bolnav, când nu mai are mult de trăit, oare ești gata să îl ajuți de dragul lui Hristos? Sau folosești mijloace sensibile pentru a trece proprietatea lui pe numele tău, oferindu-i doar „un blid de zeamă chioară”? Oare cum privești la el în timp ce înfulecă pâinea înmuiată în zeama amărâciunii? Zâmbești printre dinți? Dacă nu te vede nimeni, să știi că te vede Dumnezeu lui Isaac! Dacă tu nu ai vreun Dumnezeu, să știi că cel oropsit are. Dumnezeu este prezent și astăzi. El îi supraveghează întotdeauna pe cei nedreptățiți! Nu profita de semenul tău ca să îi iei proprietățile, drepturile, și să-1 calci în picioare pentru a fi tu văzut mai bine de șef! Nu fi mincinos! Nu profita de „starea la limită” a semenului tău. Dacă ai obținut o casă în aceste condiții, dacă ai obținut titluri prin această metodă, dacă ești cu dreptul de întâi născut în buzunar, dar ai folosit mijloace nedrepte, pocăiește-te, căci Dumnezeul lui Isaac te vede!

O altă minciună care are corespondent astăzi, între cei ce îmbracă o haină de sărbătoare, de duminică: Esau și Iacov se țin de călcâi, au o relație de nedespărțit, totul însă până la avere, la bani. Apoi, fiecare uită că celălalt e fratele lui și dă cu el de pământ cât poate de tare. De ce se schimbă omul atunci când e vorba de

avere? Totul până la bani, chiar și între frați, între gemeni, între cei care seamănă, între cei mai buni prieteni etc?

Când profiți de „lipsa de vedere” a celor în vârstă, când încerci să fii ceea ce nu ești, să-ți schimbi vocea ca să duci în eroare, atunci ești un mincinos! Nu-1 deruta pe tatăl tău numai pentru că nu mai gândește ca înainte! Fii sincer! Chiar dacă e bătrân și nu mai vede, nu-1 duce în derută prin glasul mios ce ascunde scopuri mârșave în substrat! „Cine ești?” „Sunt cel pe care nu ai vrea să îl vezi! Dar e bine că nu vezi, e bine că ești orb, că doar așa pot și eu să îmi fac de cap! Dacă nu ai fi așa, eu nu aș putea să trag foloase de pe urma ta!” Așa a gândit Iacov! Dacă Isaac ar fi văzut, dacă ar fi fost în floarea vârstei, îi mai dădea el binecuvântarea lui Iacov? Nu cred!

Minciună este atunci când profiți de slăbiciunile altora, ca tu să îți atingi scopul. Apoi, minciună este și să te folosești de Numele Domnului, iar acest lucru este foarte grav! Nu îl băga pe Domnul în toate invențiile tale, nu poza drept credincios autentic, doar ca să intri în casele și în inimile pocăiților, pentru a beneficia de avantaje! Domnul nu face parte din minciunile tale! De cele mai multe ori intrăm singuri în situații de conflict, de faliment, fără ca Domnul să fie implicat. Nu da vina pe El când planurile îți eșuează, pentru că El nu aprobă întotdeauna ceea ce faci! Așadar, nu profita de slăbiciunile apropiaților, de starea fizică, de boală, de faptul că sunt bătrâni. Te vede Dumnezeu! Nu dori să obții casă, mașină, bani, conturi, terenuri, moșteniri, profitând de faptul că ei sunt „trecuți” și au un grad mare de retard. Te vede Dumnezeu! Fii cinstit! Nu minți în acte de proprietate, de titluri de „întâi născut”, așa cum a făcut Iacov! A mințit și a plătit pentru aceasta. A plătit scump! Dacă ai tendința să te folosești de bătrâni cu speranța că îți vor ceda proprietățile, dacă îi minți, dându-te drept altul, pocăiește-te, căci te vede Dumnezeu! Te va opri într-o zi și lacrimile tale vor fi amare! Va trebuie să te desparți de frate, de părinți, de localitate sau de prieteni și să devii un străin în lume, al nimănui!

ifUinciurule' tul

/ **77**

Viclenia, nepoata minciunii

„Laban a zis: «Ce să-ți dau?» Și Iacov a răspuns: «Să nu-mi dai nimic. Dacă te învoiești cu ce-ți voi spune,

îți voi paște turma și mai departe și o voi păzi.

Azi am să trec prin toată turma ta; am să pun deoparte

din oi orice miel sein și pestrîț și orice miel negru,

și din capre tot ce este pestrîț și sein. Aceasta să fie

simbria mea. Iată cum se va dovedi cinstea mea:

de acum încolo, când ai să vii să-mi vezi simbria,

tot ce nu va fi sein și pestrîț între capre și negru între miei,

și se va găsi la mine, să fie socotit ca furat.”

Laban a zis: «Bine! Fie așa cum ai zis.»”

(Geneza 30:31-34)

„ Omul acesta s-a îmbogățit astfel din ce în ce mai mult;

a avut multe turme, robi și roabe, cămile și măgari. ”

(Geneza 30:43)

Iacov a fost, prin definiție, omul înșelător, fiindcă a reușit să îi păcălească, multă vreme, pe toți cei întâlniți în drumul său. Parcă îl

observ concentrându-se pe un singur scop: să iasă în câștig, fără multă muncă și fără a ține cont că nu are dreptul (pe care, de altfel, și-l ia singur). L-a mințit pe fratele lui, și-a mințit tatăl, a folosit o strategie vicleană în a-l minți și pe socrul său - cel care i-a dat fetele de soții și l-a adoptat în familia lui pe când era fugar.

Din fragedă copilărie a deprins acest mod de viață - de înșelare. Smerit și înfricoșat, s-a strecurat firav în casa necunoscută a rudeniilor lui, fără să cunoască foarte bine ritualurile și rânduiala casei care avea să-i devină un locaș provizoriu. Iacov s-a obișnuit repede cu noua cultură, cu noua rânduială, și a făcut ceea ce a știut cel mai bine: să mediteze și să-și facă socotelile pentru un timp îndelungat. A fost angajat cu normă întreagă în familia unchiului său, după mulți ani de muncă asiduă, dar... va avea el „ac pentru jocul” lui Laban. S-a simțit trădat de cel din casa lui, de

78

ruda familiei sale, însă a venit și rândul lui să își arate dibăcia în viclenie. A venit timpul să lucreze pentru casa lui, fiindcă îl îmbogățise suficient pe socrul Laban și era cazul să nu se mai trudească degeaba! Probabil s-a gândit că trebuie să-și adune „bani albi pentru zilele negre” care vor urma. Așadar, scopul fiind stabilit, se cerea doar constituirea strategiei de atingere a lui, o strategie vicleană, de îmbogățire rapidă. Dorința de a lucra pentru casa lui nu este de condamnat, însă metodele nu sunt transparente, ci sunt modalități viclene de a obține tot câștigul numai pentru el. A fost oare o răzbunare? A fost o încercare de a-i plăti socrului suferința resimțită din noaptea nunții? A apelat la această strategie ca să îi dea o lecție de viață și de afacere?

Chiar dacă Dumnezeu era ocrotitorul și supraveghetorul lui, Iacov merge tot pe drumul său și își atinge scopul bine planificat. Este evident că Dumnezeu l-a binecuvântat, însă motivația egoistă de a-l jefui pe tatăl soțiilor sale este greșită. Folosește tertipuri umane, pentru a trece întreaga turmă a socrului în posesia sa. Aceasta îl face să urce pe scara celor mai bogați oameni, într-un timp relativ scurt. Oare cum s-a odihnit Iacov noaptea, știind că și de data aceasta a reușit să-l înșele pe socrul său? Sau nu a prea dormit, fiindcă a scornit noi și noi metode de a ieși în câștig?! Când, la final de an, și-a numărat veniturile și a conștientizat că a reușit în câțiva ani ceea ce socrul a reușit într-o viață - dar nu doar atât, ci că a reușit călcând peste munca și încrederea acestuia -, oare a avut liniște sufletească?

Iacov elimină termenul „mincinos” din caracterul său și îl înlocuiește cu „viclean”. Dar omul viclean este omul care trăiește în minciună. În ascunsul inimii lui răsar tot lăstarii înșelăciunii; se minte pe el, îi minte pe alții și încearcă să-i inducă în eroare și pe cei apropiați. Ce anume este vrednic de condamnat la Iacov? Faptul că s-a purtat răzbunător și fără maturitate, când a hotărât să-l înșele pe Laban. Faptul că a apelat la o strategie vicleană, prin folosirea ingenioasă a nuielilor, dar și că a lăsat cele mai slabe oi pentru socrul său, luându-le pentru sine pe cele mai grase și mai

©YYlinciuiiile/ iui Uacou- / 79

frumoase. A fost priceput în a cunoaște timpul și modalitatea de a influența oile să zămislească spre folosul lui, dar a lucrat egoist și

nedrept.

Care este minciuna de astăzi?

Când ești primit în casă, la locul de muncă, în biserică și faci pe mieluşelul la început, care nu cunoaște nimic, dar în inima ta aștepti să treacă timpul ca să-ți urmărești scopul, atunci ești un frate de-al lui Iacov. Când folosești orice mijloc de a-ți înșela patronul, șeful de echipă, pe cel care ți-a fost apropiat și ți-a întins o mână de ajutor, iar acum vrei să tai mâna care ți-a fost întinsă, ești ipocrit, viclean și nedrept.

De ce îți furi patronul în mod indirect? Crezi că dacă pui o „nuia” care îți va schimba întreaga situație materială, vei avea mai multă pace? Dacă aranjezi lucrurile așa încât toate să lucreze pentru tine, în detrimentul celorlalți, crezi că ești curat și te poți justifica făcând aluzie la binecuvântarea divină? Crezi că orice prosperitate înseamnă și binecuvântare? Oare Dumnezeu nu vede felul în care obții toate acele bunuri? Cred că știi cel mai bine ce este în inima ta, atunci când ai în față șansele de îmbogățire rapidă și incorectă. Dacă ești un astfel de credincios, care ascunzi în inimă dorința de a te îmbogăți călcând peste alții, înșelându-i, sărăcindu-i pe ei ca să-ți fie ție bine, ar trebui să îți pui serioase întrebări cu privire la credința ta. Cu siguranță, ți-ai observat pornirile inimii, asemănătoare cu ale lui Iacov, înainte de întâlnirea lui cu Dumnezeu! Dar acea întâlnire l-a determinat să capituleze în fața Lui.

Dragul meu frate, credincios într-o biserică, practicant, crezi că Dumnezeu nu te vede când în inima ta ai duhul de înșelare? Crezi că nu vede Domnul că mutând niște „nuiele” la vremea potrivită, cunoscând mersul lucrurilor, profitând și speculând cursurile valutare și alte fluctuații care se petrec sub ochii noștri, ești necinstit față de El și față de cei din jur? Te vei îmbogăți rapid, vei crește în topul oamenilor prosperi, vei avea un confort financiar, dar știi toți care au fost mijloacele de îmbogățire? Ai pace în suflet? Fii foarte atent și analizează-ți căile; dacă au fost cinstite, felicitări! Dar dacă mijloacele tale de îmbogățire urgentă au fost preluate de la Iacov, ai o problemă în inimă și trebuie să te pocăiești de duhul viclean pe care îl ai. Așa că, indiferent cât ai suferit, cu toate că ai fost tras pe sfoară în trecut, nu ți se dă dreptul să tragi pe sfoară pe alții la rândul tău. Răzbunarea este a Domnului, așa că nu îți face singur dreptate! Fii cinstit și dacă Domnul dorește să fii bogat, El o face pe o singură cale, aceea a dreptății. Verifică-te în lumina Cuvântului și vezi mijloacele pe care le-ai folosit ca să ajungi unde ești astăzi! Dacă ai mutat lucrurile în favoarea ta, călcând peste avutul altora, când ai vrut și cum ai vrut, este incorect să nu recunoști și să continui pe aceeași cale. Privește atent la Zacheu, omul care l-a primit în casa lui pe Domnul, și urmează-i exemplul. Lasă-L pe El să facă ordine în viața ta!

80 / °Y\1lnciMna/m/ costumul' de/ duminică'

I

°)flinciunile/ tul 'Dacav/ / 81

frumoase. A fost priceput în a cunoaște timpul și modalitatea de a influența oile să zămislească spre folosul lui, dar a lucrat egoist și

nedrept.

Care este minciuna de astăzi?

Când ești primit în casă, la locul de muncă, în biserică și faci pe mieluşelul la început, care nu cunoaște nimic, dar în inima ta aștepti să treacă timpul ca să-ți urmărești scopul, atunci ești un frate de-al lui Iacov. Când folosești orice mijloc de a-ți înșela patronul, șeful de echipă, pe cel care ți-a fost apropiat și ți-a întins o mână de ajutor, iar acum vrei să tai mâna care ți-a fost întinsă, ești ipocrit, viclean și nedrept. De ce îți furi patronul în mod indirect? Crezi că dacă pui o „nuia” care îți va schimba întreaga situație materială, vei avea mai multă pace? Dacă aranjezi lucrurile așa încât toate să lucreze pentru tine, în detrimentul celorlalți, crezi că ești curat și te poți justifica făcând aluzie la binecuvântarea divină? Crezi că orice prosperitate înseamnă și binecuvântare? Oare Dumnezeu nu vede felul în care obții toate acele bunuri? Cred că știi cel mai bine ce este în inima ta, atunci când ai în față șansele de îmbogățire rapidă și incorectă. Dacă ești un astfel de credincios, care ascunzi în inimă dorința de a te îmbogăți călcând peste alții, înșelându-i, sărăcindu-i pe ei ca să-ți fie ție bine, ar trebui să îți pui serioase întrebări cu privire la credința ta. Cu siguranță, ți-ai observat pornirile inimii, asemănătoare cu ale lui Iacov, înainte de întâlnirea lui cu Dumnezeu! Dar acea întâlnire l-a determinat să capituleze în fața Lui. Dragul meu frate, credincios într-o biserică, practicant, crezi că Dumnezeu nu te vede când în inima ta ai duhul de înșelare? Crezi că nu vede Domnul că mutând niște „nuiele” la vremea potrivită, cunoscând mersul lucrurilor, profitând și speculând cursurile valutare și alte fluctuații care se petrec sub ochii noștri, ești necinstit față de El și față de cei din jur? Te vei îmbogăți rapid, vei crește în topul oamenilor prosperi, vei avea un confort financiar, dar știu toți care au fost mijloacele de îmbogățire? Ai pace în

80 / ȃ)llncUuia' în co&lumuL de/ duminică

suflet? Fii foarte atent și analizează-ți căile; dacă au fost cinstite, felicitări! Dar dacă mijloacele tale de îmbogățire urgentă au fost preluate de la Iacov, ai o problemă în inimă și trebuie să te pocăiești de duhul viclean pe care îl ai. Așa că, indiferent cât ai suferit, cu toate că ai fost tras pe sfoară în trecut, nu ți se dă dreptul să tragi pe sfoară pe alții la rândul tău. Răzbunarea este a Domnului, așa că nu îți face singur dreptate! Fii cinstit și dacă Domnul dorește să fii bogat, El o face pe o singură cale, aceea a dreptății. Verifică-te în lumina Cuvântului și vezi mijloacele pe care le-ai folosit ca să ajungi unde ești astăzi! Dacă ai mutat lucrurile în favoarea ta, călcând peste avutul altora, când ai vrut și cum ai vrut, este incorect să nu recunoști și să continui pe aceeași cale. Privește atent la Zacheu, omul care l-a primit în casa lui pe Domnul, și urmează-i exemplul. Lasă-L pe El să facă ordine în viața ta!

ȃ}flUiciunile>tul<dacMP / 81

MINCIUNA

Injaceri între rudenii

„A doua zi dimineăta, iată ca era Lea.

Atunci Iacov a zis lui Laban: «Ce mi-ai făcut?

Nu ți-am slujit oare pentru Rahela? Pentru ce m-ai înșelat?» "

(Geneza 29:25)

Înșelat chiar de unchiul său! Te așteptai ca Iacov să aibă, în sfârșit, liniște și siguranță, departe de cel care îi dorea moartea, fratele său, Esau. Iacov este urmărit la fiecare pas și îi este amenințată viața. Este sfătuit să plece la o rudenie îndepărtată, la mulți kilometri distanță, și primește o sarcină precisă: să se însoare cu o fată dintre rudele mamei sale. Singur pe lume, cu inima cât un purice, fricos din fire, pentru că nu era războinicul de pe câmp, Iacov e nevoit să parcurgă singur drumul spre maturitate. Trăgea aer în piept și pășea sfios pe drumul străin, meditănd la evenimentele petrecute în ultimele zile. Pe drum, face mai multe popasuri, însă unul va rămâne memorabil în mintea sa. S-a odihnit peste noapte și a visat o scară care unea cerul cu pământul.

82 / ^TUnciuruv uv costumul de< duminică'

Întregul vis, cu îngeri care roiau în jurul său, cu Dumnezeu în capul scării, cu strălucire și pace, transmitea ideea protecției, a călăuzirii divine, dar și a vieții prospere, ca simbol al călătoriei. Josephus Flavius menționează următoarele, despre acest prim popas al lui Iacov: „Iacove, tu care ai un părinte bun și un bunic vestit pentru marea lui virtute, nu trebuie să te sinchisești de cele ce ți se întâmplă acum, ci să speri în vremuri bune. Căci sub deplina mea ocrotire, avea-vei parte de o nesfârșită mulțime de bunuri.”¹ Domnul i S-a arătat, iar Iacov, emoționat și bâlbâit, și-a reînnoit promisiunile față de El, cele mai multe neglijate în ultimii ani... Fostul înșelător începe cu Casa lui Dumnezeu, cu Betelul și reînnoadă relația ruptă cu Tatăl, stabilind angajamente și renunțând la sine...

Odată ajuns în familia lui Laban, după o călătorie lungă și plină de experiențe, este primit de unchiul său, cel pe care Domnul îl va folosi ca pietrar pentru șlefuirea caracterului lui. Unchiul îl recunoaște, îl îmbrățișează și face și o remarcă interesantă: „*Cu adevărat, tu ești os din oasele mele și carne din carnea mea!*” (Geneza 29:14). Veridicitatea acestor cuvinte va fi testată puțin mai târziu. Deocamdată, încep experiențele dure ale vieții sale.

Locuiește pe gratis în prima lună, fiind rude, dar din a doua lună apar nemulțumirile, astfel că unchiul negociază cu el. Miza era Rahela, fata cea frumoasă a lui Laban, de chipul căreia s-ar fi îndrăgostit orice tânăr.

Unchiul, perspicace, descoperă ochii ce se întorceau

tot mai des înspre Rahela, simte parcă bătaile agitate ale inimii lui Iacov, neliniștea cauzată de fluturașii din stomac, așa că profită de această situație favorabilă și aruncă mingea la fileul nepotului. Fără să stea pe gânduri, acesta acceptă, nebănuind cât se va prelungi acel timp. Șapte ani de muncă zilnică nu pentru un salariu, nu pentru casă ori mașină, ci pentru o fată! Acordul s-a încheiat, părțile au semnat și beneficiarul a

început munca încă din

Cu adevărat, tu ești os din oasele mele și carne

âi

in carnea mea:

°Yflinciunw tub ^aâaiv / 83

prima zi a următoarei luni, o muncă de jos. Dar ce mai contează când iubești? Și astfel, „Iacov a slujit șapte ani pentru Rahela; și anii aceștia i s-au părut ca vreo câteva zile, pentru că o iubea.” (Geneza 29:20). Mă întreb care tânăr este gata să se jertfească atâta vreme, pentru a demonstra o dragoste adevărată. Cine mai așteaptă atât? Nu mai e la modă, însă dragostea adevărată are răbdare!

A sosit și ziua nunții. O zi așteptată de multă vreme, dar și plină de surprize! De aici începe rolul de înșelător al lui Laban. Este omul care își minte ginerele. Nu știu de ce a cerut o vreme așa de îndelungată pentru ca să-și dea fata. Dacă a fost o tradiție a zonei sau nu, dacă a vrut să-și exploateze nepotul tânăr și harnic sau dacă l-a constrâns să rămână în slujba lui, fiindcă era de încredere, rămâne de văzut.

În cartea „Povestiri biblice”, autorul Zenon Kosidowski relatează următoarele: „La sfârșitul zile, conform tradiției de nuntă, mirele intră într-o cameră întunecată, unde socrul trebuia să-i aducă mireasa. Spre distracția oaspeților, porni spre cameră cu pas destul de nesigur, deoarece băuse cam mult vin. Totul se desfășură normal, așa cum cere tradiția. Dimineața, când se făcu lumină în cameră, Iacov se trezi și nu mică îi fu mirarea când zări lângă el pe Lea în locul Rahelei. Dintr-o dată înțelese că Laban îl înșelase rușinos, scăpând astfel de fiica cea urâtă. Furios, se sculă din pat și se duse la socru să-i ceară socoteală de toate acestea. Dar vulpoiul bătrân nici nu luă în seamă reproșurile și cu fața cea mai nevinovată din lume îi spuse: «Aici la noi nu se pomenește să se mărite fata cea mai mică înaintea celei mari...».”²

De remarcat că se mint rudeniile, se înșală frații... Iar Iacov, în „nevinovăția” sa, rămâne frapat de gestul socrului și îl întreabă: „Pentru ce m-ai înșelat?” Era îndreptățit să întrebe, să ceară socoteală? Sigur că da! Era viitorul lui în joc, familia la care visase și imaginea angelică a soției care-l ajutase să depășească fiecare noapte friguroasă și zi caniculară din cei șapte ani! Dar, oare, nu se învârtea roata vieții pentru Iacov? Nu și-a găsit cumva nașul? Retrăia parcă secvența din tinerețe, doar că era de cealaltă

84 / °}flinciuna' uv costumul da duminica

parte a baricadei; din înșelătorul de altă dată, devenea acum înșelat. Iacov s-a simțit umilit, jignit și nenorocit. Unchiul îl obliga să devină poligam. O fi dorit Laban să scape de fiica lui mai mare? Să o ajute să nu suporte rușinea fetei nemăritate? Poate că a avut intenții bune, însă a făcut mai mult rău decât bine, dacă ne gândim spre câtă competiție și răutate și-a împins fetele... O înșelăciune grosolană, făcută chiar unei rudenii! Aflat într-un moment de neatenție, Iacov este constrâns să accepte oferta socrului său, să se pricopsească cu doiiă neveste veșnic puse pe ceartă, veșnic nemulțumite și în concurență una cu cealaltă. În Proverbele lui Solomon scrie următoarele: „Cel ce urăște se prefăce cu buzele lui, și înăuntrul lui pregătește înșelăciunea.” (Proverbe 26:24). Așa a știut să trăiască unchiul Laban și să profite de lipsa de experiență a

nepotului său, Iacov. S-a folosit de ce este frumos, ca să vândă ceea ce este urât! S-a folosit de slăbiciunea nepotului, pentru ca să nu rămână un tată incompetent și de rușinea satului. Laban a învățat lucrurile în favoarea sa și și-a folosit fata frumoasă drept momeală pentru a o vinde și pe cea urâtă cu același preț ridicat. Vânzare la pachet. A fost un negociator și un vânzător bun... A schimbat regula în timpul jocului, dar asta nu l-a intimidat câtuși de puțin, nu l-a făcut să se simtă vinovat, fiindcă doar interesul personal trebuia să primeze.

Așa era obiceiul? Am înțeles, dar de ce Laban nu i-a prezentat nepotului tradițiile înainte de a-l pune „să semneze”? Minciuna lui Laban:

premeditarea unui plan ascuns, înfăptuit la momentul oportun. Unchiul care trebuia să devină protectorul și susținătorul nepotului, devine un dușman feroce, invidios și plin de mânie. De ce? Pentru că Dumnezeu îl binecuvânta pe Iacov și acest aspect era vizibil cu ochiul liber.

Înșelătoria - sora geamănă a minciunii - s-a dovedit a fi cel mai bun cadou de nuntă pentru nepotul-ginere. Acesta a fost constrâns să lucreze încă șapte ani pentru lacomul Laban. A făcut-o, însă, probabil, cu multe noduri în gât, cu lacrimi amare și cu gânduri negre. Cert este că întâlnirea de la Betel l-a determinat să își

Ifiinciunwhw^cE,a&an/ / 85

respecte promisiunea. Astfel, lucrează 14 ani pentru fata pe care o iubea, dar se și maturizează pentru a face față conflictelor familiale și învață să joace rolul soțului vânat de două soții geloase.

Sterilitatea Rahelei a accentuat competiția dintre surori, însă Iacov se formează ca împăciuitoare, omul prins la mijloc, cu rol de menținere a echilibrului. Totuși, odată cu problemele, apar și binecuvântările. Iacov are copii, turmele i se dezvoltă, averea îi crește și relația cu socrul se modifică, din cauza invidiei acestuia din urmă: „*Iacov s-a uitat și la fața lui Laban; și iată că ea nu mai era ca înainte.*” (Geneza 31:2)

Care este minciuna folosită în vremea noastră?

Ei bine, vrei să vinzi ceva care nu trece pe piață, dar te folosești de ce ai mai frumos, de un ambalaj impresionant, ca să scoți ochii

cumpărătorului, deși tu știi care este intenția ascunsă a inimii tale!

Atunci când ești gata să ieși la „tarabă” cu produse frumoase, dar introduci în sac bunuri ieftine și mai puțin arătoase, putrede chiar, tu minți. Și știi să minți subtil! De câte ori ai donat, ai dăruit produse expirate, produse pe care nu le-ai folosit? Dacă tu nu le-ai folosit, de ce crezi că alții ar face-o? De ce să profiți de neatenția și naivitatea celor din jurul familiei tale, și nu numai, ca să scapi de obiectele ce te încurcă în debara sau în garaj?

Când consideri că o înșelătorie între rude nu-i așa gravă ca atunci când înșeli un străin, te înșeli! Nici pe aproapele tău să nu îl minți, spune Domnul în porunca a noua: „*să nu mărturisești strâmb împotriva aproapei tale...*” (Exodul 20:16). Nu sunt permise minciunile nici măcar în familie! Nu îl desconsidera pe cel mai slab din familia ta. Să nu ai impresia că te iartă mai ușor dacă îți este rudă, să nu crezi că poți trece cu vederea acest amănunt... și că te poți juca cu sentimentele fratelui tău. Nu-l considera inferior pe cel sărac din familia ta, doar fiindcă nu are bogăția, frumusețea sau forța ta. Nu este cu nimic mai prejos decât tine. În ochii lui Dumnezeu sunteți identici! Chiar dacă a lipsit o vreme și

relația voastră este doar formală, nu îl trata cu viclenie și cu o dragoste prefăcută, nu îl îmbrățișa fals, nu plânge precum a făcut

86 / *“ifUnciuna/ itv costumuld&duminică’*

Laban..., căci s-ar putea ca atitudinea să te dea de gol și într-o zi să plângi cu adevărat.

Nu profita de inocența și de lipsa de experiență a aproapelui tău, nu te folosi de împrejurări și nu-ți face din noapte, din întuneric, un aliat pentru a ieși în câștig. Nu proceda precum Laban, care a fructificat orice aspect pentru a-și atinge scopul, în defavoarea nepotului său. Chiar dacă este noapte și nu te vede nimeni, chiar dacă este în paguba ta, tu rămâi fidel promisiunii făcute, fiindcă Scriptura spune: *„El nu-și ia vorba înapoi, dacă face un jurământ în paguba lui”* (Psalmul 15:4). Nu oferi și nu băga în casa aproapelui tău ceea ce nu ai vrea să primești tu. Nu dori să scapi de ceea ce este mai urât, mințindu-ți rudenia! Pentru toate aceste înșelătorii, Laban a plătit scump! Iar tu vei plăti la fel de scump, dacă te ții de nimicuri, *„căci cine umblă cu strâmbătate își va primi plata după strâmbătatea pe care a făcut-o; și nu se are în vedere fața omului”* (Coloseni 3:25).

Dragul meu, dacă ești „sânge din sângele” lui Laban, dacă poți să recunoști că măcar o dată ți-ai nedreptățit rudeniile, că ai mințit, ai înșelat, ai dus în eroare, te-ai folosit de situația disperată a unora ca să tragi foloase personale, singura soluție este pocăința sinceră și refacerea relațiilor cu cel drag ție. Poate nu vă vorbiți de mulți ani, tocmai pentru că ai înșelat sau ai fost înșelat. Iartă și repară relația! *„Caută de te împacă degrabă cu pârâșul tău, câtă vreme ești cu el pe drum; ca nu cumva pârâșul să te dea pe mâna judecătorului, judecătorul să te dea pe mâna temnicerului și să fii aruncat în temniță.”* (Matei 5:25) Caută de te împacă, fiindcă Domnul e gata să bată la ușă...

Note:

¹ Josephus Flavius, „Antichități iudaice” voi. 1, Editura Hasefer, București, 2000, pag. 53.

² Zenon Kosidowski, „Povestiri biblice”, Editura Științifică, București, 1970, pag. 63.

87

MINCIUNA

S/n spatele Bolii, ascunJe idolii

„Ea a zis tatălui său: «Domnul meu, să nu te superi dacă nu mă pot scula înaintea ta; căci mi-a venit rânduiala femeilor.» A căutat peste tot, dar n-a găsit idolii.”
(Geneza 31:35)

În vremea bilanțului, Iacov constată că este pe plus cu afacerile, dar pe minus în ce privește relația cu socrul său. Constată că a fost înșelat de multe ori și parcă nu mai suportă umilinta la care a fost supus timp de douăzeci de ani. „Ajunge”, zice Iacov, „destul! E vremea să plecăm

departe de rudenii, în țara promisă de Dumnezeu!" Profită de sezonul tunsului oilor și, în mare taină, dispare din casa socrului, împreună cu familia și cu tot ce agonisise vreme de atâția ani.

Laban se întoarce de la tunsul oilor și-și dă seama că a fost „tuns” de tot. Găsește curtea pustie, paturile goale și, colac peste pupăză, lipsesc dumnezeii! Ura 1-a întunecat, tensiunea i-a crescut

88 / *^limuuna în/cosiumulcU; duminică*

și planul de urgență i s-a revelat imediat înaintea ochilor: urmărire generală. Acest ucenic credincios, ginerele harnic și înțelept devine, dintr-o dată, teroristul țării, un personaj periculos, care trebuie prins de îndată. Pe capul lui Iacov se oferea o recompensă mare! Dumnezeu nu este indiferent și îi transmite un mesaj în noaptea de dinaintea prinderii. Avertizarea îl temperează pe Laban, îl transformă într-o „mâță blândă”, căreia îi dispar ghiarele cu care trebuia să zgârie personalitatea lui Iacov.

Întâlnirea are loc, iar Iacov este ușor muștrat pentru decizia pripită de a pleca în taină și i se reproșează că nu a catadicsit să convoace o consfătuire cu așa-zisul cel mai înțelept om din regiunea sa (sau cel puțin asta era impresia socrului). Este muștrat pentru că nu a recurs la o despărțire oficială. Dar voia Laban asta? Este certat pentru că nu i-a dat ocazia socrului să-și ia în brațe nepoții. Dintr-o dată, Laban a devenit așa de familist, încât se topea după îmbrățișările nepoților... Dar oare cât au fost toți acasă, a făcut-o? Oare le-a dat dulciuri? I-a ajutat cât au fost împreună? Le-a oferit ceva nepoților? S-a jucat cu ei vreodată? I-a luat în brațe, sau erau prea mulți și... era greu? Atitudinea față de tatăl copiilor denotă că nu era interesat de bunăstarea lor. Voia să le ia tatăl și să-1 epuizeze prin munci grele, altfel n-ar fi schimbat simbria de atâtea ori, cel puțin de dragul nepoților. Dintr-o dată se naște acest sentiment în inima lui și invocă o compasiune exagerată. Să fie așa cum spune el, dar mă îndoiesc! Se adeverește și aici proverbiala lecție: „Omul prețuiește doar atunci când nu mai are”. Abia când corturile sunt goale și vocile cristaline au dispărut, conștientizează Laban ce a avut... Și n-ar avea regrete, dacă ar fi știut să prețuiască.

Rahela folosește o strategie subtilă, care, pe de-o parte, este o răzbunare la adresa tatălui, iar pe de alta, un ajutor dat soțului! Laban cotrobăie peste tot, percheziție ca la securitate. Ne imaginăm parcă mascații, răscolind cele mai ascunse unghere și lăsând în urmă vraște și bombăneală. Familia lui Iacov rămâne cu gura căscată, privind „foamea” lui Laban de a vedea totul azvârlit și

/ **89**

împrăștiat prin casă, doar, doar își va găsi idoli, dumnezeii care nu se puteau apăra singuri și nu puteau divulga ascunzișul tainic, fiindcă erau făcuți de mâini omenești.

Rahela se plânge că este bolnavă și se scuză în fața tatălui, iar acesta nu trece peste „moftul” ei. De apreciat că el nu forțează nota și că îi respectă intimitatea, deși înțelegem statutul femeii din acea perioadă. Ne surprinde însă îndrăzneala Rahelei. Femeia minte, dar cu ce scop?

Folosește această strategie pentru a-1 îndepărta pe tatăl ei de la atingerea scopului propus, dar și pentru a se proteja pe sine. Știa cât

erau de valoroși idolii pentru Laban. O fi intenționat să-și scape tatăl de dumnezeii falși și să-1 întoarcă la adevăratul Dumnezeu? Nu știm cu exactitate, însă probabil că nu. Dacă L-ar fi prețuit atât pe Domnul, i-ar fi distrus, nu i-ar fi ținut pentru sine! Ceea ce ni se relatează este faptul că Rahela tace, fură, tănuiește, minte, se preface și reușește! Să presupunem că ascunde adevărul de dragul binelui. Însă această formă, oarecum pozitivă, este tot o înșelăciune, o minciună, și vom discuta pe marginea ei mai mult, în capitolul cu Rahav.

Partea tragică a episodului este că Rahela acționează astfel pentru a se răzbuna. Probabil își cunoștea atât de bine tatăl, încât a presupus că nu o va obliga să iasă din cort. Înțeleg însă că și ea fusese o fiică sinceră, din moment ce tatăl nu-i pune la îndoială spusele! Totuși, ce s-a întâmplat între neamuri? Cum de fetele nu schițează nici măcar un regret sau măcar să aibă o atitudine de compătimire ori de nostalgie față de familie, respectiv, față de tatăl lor? Cred că Rahela și-a observat atent tatăl, l-a văzut în atitudinea de înșelare a scumpului ei soț, începând din seara nunții și continuând cu perioada agonisirii averii, ani de zile schimbând regulile jocului și neținând seama că joacă dur împotriva propriilor fice. Ea a văzut nedreptatea și și-a adus aminte de durerea suferită în ziua nunții ei, când trebuia să fie dată lui Iacov, dar

90

*^Ascunderea adevărului
de dragul hinelui este o minciună subtilă.*

când Lea i-a luat locul. Rahela trăia zilnic urmările deciziilor tatălui, dar acum venise momentul pentru revanșă!

Ce face Rahela? Dincolo de faptul că idolii aveau o implicație materială, că erau considerați titlu de proprietate, ea se folosește de așa-zisa neputință ca să își atingă scopul, acela de a-1 trimite pe tatăl ei pe o pistă greșită. În aceasta a constatat minciuna ei! Știe adevărul, dar permite răzbunării să îi întunece rațiunea și să îi anihileze dragostea pentru cel care a crescut-o. S-a folosit de boală ca să-1 ducă în eroare pe cel apropiat. Nu comentez implicarea istorică și intervenția suverană în toată această scenă. Scopul acestei cărți este de a scoate în evidență slăbiciunea celor care au fost aproape de adevăr, dar s-au lăsat conduși de slăbiciuni. În contextul dat, Rahela, femeia cu chip angelic, frumoasă și inteligentă, recurge la minciună. Unii ar considera aceasta doar inteligența cu care reușește să iasă din încurcătură. Alții ar spune că a făcut un bine, că a ascuns ceea ce era de ascuns! Totuși, scuza sfântă nu-i dă dreptul să mintă, dar, așa cum am mai afirmat, probabil că intenția ei era departe de a urmări binele tatălui.

Cum se minte astăzi?

S-ar putea ca multe doamne să se scuze că sunt bolnave și prin aceasta să nu își facă datoria de soții... La consiliere apar la suprafață multe păcate ascunse; mulți „idolași” ies la iveală din spatele acestei justificări „de boală”. „Astăzi sunt bolnavă!” Se ascunde adevărul, iar soțul nu îndrăznește să conteste ori să cerceteze veridicitatea afirmației, fiindcă se merge pe cuvânt... Din păcate, asistăm la atâtea relații rupte din cauza acestei minciuni inventate, că ea sau el sunt așa de bolnavi încât nu se pot dărui, oferind, oarecum, drum liber spre alunecarea în ispitele

obsesive ale acestor vremuri.

Privind din altă latură, a-1 duce pe o pistă greșită pe cel apropiat este o minciună. În inima ta știi care este adevărul, știi ce caută cel ce îți răscolește casa ori sufletul, cel ce te percheziționează, chiar și fără mandat de percheziție, și îl lași să se zbată fără el, deși ții rezolvarea în mână. Adevărul trebuie să locuiască

91

în „cortul” tău, indiferent cu ce preț. Chiar dacă îți confiscă „idolii”, spune adevărul, nu sta deasupra lor, nu te complace în ideea de a moșteni avantaje vremelnice.

Boala joacă un rol important astăzi în sistemul de pensii. Mii de oameni invocă boala ca să fie scoși la pensie înainte de termen. Au fost descoperiți pensionari care au dus sistemul pe o pistă greșită și medici corupți, care au luat mită pentru a-i declara inapți. La Comisariatului Militar, mulți recruți au fost trecuți în rezervă pe considerente medicale, au fost clasificați ca neputincioși, tot pe baza minciunii inventate, datorită multor bani vărsați în buzunarele lor. Folosindu-se de boală, și-au ascuns minciuna și s-au complăcut în avantajele ei.

Iacov a rostit un cuvânt foarte dur: „*Să piară acela la care îți vei găsi dumnezeii!*” (Geneza 31:32) și aceasta s-a întâmplat mai târziu cu Rahela. Ideea este că nu poți folosi minciuna, fără să îi suporti și consecințele.

Revenind la contextul nostru, chiar în aceste zile, în timp ce scriu aceste rânduri, am văzut la știri că mulți trebuie să returneze banii primiți din pensii de boală fictive, iar unii, văzând că au fost dați în vileag, au recurs la sinucidere.

Boala pentru elevi și studenți este, de multe ori, un beneficiu de a-și ascunde absențele. Cu daruri, elevii își cumpără scutiri, invocând o boală care nu poate fi verificată. Există până și concedii medicale inventate, eliberate de medici care nu înțeleg că e doar o chestiune de timp până să fie descoperiți. Atunci când tu știi adevărul și invoci o boală pentru ca să nu-ți faci datoria, te rog, re-vizuiește-ți comportamentul și atitudinea, pentru că vei fi descoperit și rușinea va fi greu, aproape imposibil, de șters! Dacă nu te va descoperi „Laban”, atunci, cu siguranță, o va face Dumnezeu! Fii cinstit, fii drept, fii omul adevărului și acesta, până la urmă, va birui!

Dacă ești soț ori soție, nu invoca boala, neputința, oboseala, pentru a te sustrage de la responsabilitatea pe care o ai față de fidelitatea partenerului tău de viață! Dacă ești copil, nu invoca boala

92 / *„Iflinciuna < înv costumul da duminică”*

ca să nu mănânci, ca să nu mergi la școală, ca să nu dai o mână de ajutor în casă. Nu-ți minți părinții, pretextând ceea ce nu există! Dacă ești angajat, nu-ți minți patronul că ești bolnav, ca să mai obții câteva zile de concediu. Folosești un bumerang ce se va întoarce împotriva ta când te aștepti mai puțin. Dacă ești aproape de pensionare, nu folosi minciuna ca o portiță de a ieși la pensie pe caz de boală, dacă încă mai ești în putere. Dacă ești elev, nu te folosi de boala inventată ca să chiulești. Știi, ești inteligent și crezi că te descurci, că nu vei fi prins, dar astfel îți vei construi un caracter deformat, bazat pe dumnezei preluați de la „popoarele” din jur.

Oricine ai fi, Dumnezeu are un mesaj pentru tine. Adevărul va birui întotdeauna! învață să fii cinstit! Mai bine sărac și cinstit, decât moștenitor, dar pătat și mincinos!

'niinciunulZaAdel / 93

MINCIUNA

Qouezijafsejfdrd inoesiiyafii

*„Ei au luat atunci haina lui Iosif;
și înjunghiind un țap, i-au înmuiat haina în sânge.
Au trimis tatălui lor haina cea pestriță,
punând să-i spună: «Iată ce am găsit!
Vezi dacă este haina fiului tău sau nu.»"
(Geneza 37:31-32)*

Familia lui Iacov numără mulți copii - 12 băieți și o fată, proveniți de la mame diferite, unele libere, altele roabe -, alimentați de gelozia mamelor, crescuți în invidie și râvnind la poziția de preferat al tatălui. Și pot să-mi imaginez că Iosif a fost urât încă dinainte de a se naște, doar pentru faptul că venea prin soția preferată a patriarhului. Nu a fost suficient că băiatul era cuminte, înțelept, ascultător, adică era „copilul ideal”, că spunea tatălui vorbele rele ale fraților, dar Iacov mai face și greșeala de a-i dăruia o haină care avea menirea de a sublinia, fără doar și poate, că el este într-adevăr fiul ce a pătruns la inima tatălui. Haina pestriță, elementul care a confirmat faptul că Iosif este diferit, i-a îndârjit și mai mult

94 / 'Wlinciana/ uv costumul/d& duminică/

pe frații mai mari. Iacov era singurul care trebuia să fie imparțial, să echilibreze balanța nemulțumirilor, a certurilor, a problemelor care mocneau fără a putea fi rezolvate. El însă nu numai că nu acționează, dar dă naștere și discriminării evidente, prin cadoul neașteptat, picătura care a umplut paharul.

Domnul o binecuvântează pe Rahela cu un al doilea copil și câtă bucurie s-a revărsat atunci în inima lui Iacov. În sfârșit, Domnul le ascultase rugăciunile. Rahela nu era stearpă, deci, cel puțin din direcția aceasta, problemele se vor diminua. Însă fratele lui Iosif - micuțul Benone inițial, Benjamin mai târziu -, nu va apuca să pronunțe cuvântul „mama”, fiindcă Rahela se stinge la scurt timp după naștere. Soția favorită îl părăsește, iar Iacov rămâne mai pustiit decât înainte, însă cu aceleași necazuri familiale ca întotdeauna. Așadar, doi copii rămân orfani de mamă și vor fi crescuți de mame vitrege, într-un climat deloc favorabil unei dezvoltări interioare armonioase. Și totuși, cursul de mai târziu al vieții lui Iosif ne va arăta că Dumnezeu este suveran și peste educația copiilor noștri și înțelege limitările părinților. Vremea a trecut, rănilor au început să se vindece, dar avea să se deschidă, pentru multă vreme, o altă rană. Iosif, considerat „turnătorul” familiei, era evitat de toți ceilalți frați, fiindcă altfel, discuțiile particulare erau reproduse fidel tatălui. Pe lângă

aceasta, el era ciudat și pentru că visa. S-ar fi spus că era singurul căruia Dumnezeu i Se revela, dar pentru că era mic și avea deja un „cazier” pătat în ochii fraților lui, nu era crezut, nici apreciat, ci mai degrabă, desconsiderat.

Dacă frații nu voiau ca el să-i însoțească la păscutul oilor, tatăl are ideea de a-i împrietenii oarecum, și îl trimite pe Iosif cu mâncare la ei. În inocența sa și în aplecarea spre ascultare, Iosif nu a vociferat; dimpotrivă, cred că i-a iertat și iată că acceptă cu drag sugestia tatălui de a-i vizita. De unde știm asta? După primul obstacol (nu i-a găsit la Sihem) ar fi putut renunța ușor. Scuzele erau credibile, însă Iosif nu dă bir cu fugiții, ci îi caută până îi găsește în Dotan. Nu știa că va fi ultima poruncă împlinită pentru

95

tatăl său, că va urma o despărțire pentru mulți ani de aici înainte. A călătorit mult ca să le ducă de mâncare fraților lui vitregi. Da, erau vitregi și prin comportamentul de care dădeau dovadă. S-au întâlnit și deznodământul era deja pregătit: „*Veniți acum să-l omoram...*” (Geneza 37:20), cu alte cuvinte „să scăpăm repede de acest copil căpos, guraliv, obraznic, turnător”. Și pentru că moartea era totuși o soluție radicală, mâncarea nu suporta amânare, au recurs la o soluție temporară: l-au aruncat într-o groapă fără apă, să-și astâmpere foamea: „*Apoi au șezut să mănânce...*”

Soluția salvatoare a venit tocmai când niște comercianți ismaeliți treceau prin zonă. Ideea unuia dintre frați a fost de a-l vinde acestora și astfel se va alege fiecare și cu ceva bănuți, o afacere pe cinste! John Beveridge descrie următoarele, despre acest caz: „Atunci Iuda a zis: «Hei, băieți, ia stați o clipă! Dacă-l lăsăm să putrezească în groapă, n-o să ne alegem cu nimic. Haideți să facem rost de niște bani și să-l vindem ca sclav. O să fie ca și mort, n-o să mai auzim de el niciodată și împărțim noi profitul!»”.¹ Acest gând ingenios a prins bine, au făcut întocmai și s-au ales și cu niște bănuți fiecare...

Iosif este scos din groapa fără apă, dar este „aruncat” în alta, mult mai adâncă. Dacă în prima a rămas o vreme scurtă, în

a doua urma să stea mulți ani. A fost groapa amărăciunii, a traumei sufletești, despărțirea de ceea ce a avut mai scump, de tata și de micuțul Benjamin, dar și adâncimea în care L-a simțit și L-a cunoscut profund pe Domnul. Vitre-

IHei, băieți, ia stați

o clipă! °Dacă-l lăsăm

să putrezească în groapă, n-o

sa ne alegem cu nimic.

Diaideți să facem rost de niște bani și să-l vindem ca sclav. git și abandonat de oameni, Iosif se refugiază în brațele Tatălui ceresc, care

O să fie ca și mort, n-o să mai u ghidează fiecare pas. Dumnezeu nu

auzim de el niciodată și împărțim noi profitul!

era departe, era cu El! Călătoria permanent cu El și L-a avut alături, chiar dacă împrejurările transmiteau, aparent, contrariul!

96 / °}tlnciuuaa/îtv costumul<£& duminică

De ce atâtea vicisitudini pentru un tânăr? Seneca spunea: „Arborii care cresc în bătaia vântului sunt cei mai rezistenți”². Iosif a parcurs școala formării și, pe nesimțite, a dat examenul de admitere. Cursurile grele și anii de suferință intensă nu au avut menirea de a-l doborî, ci de a-l însoți în drumul spre maturizare fizică și spirituală.

Până la vinderea lui Iosif ismaeliților, scenariul s-a derulat conform planului omenesc, dar de aici înainte, se derulează al doilea act din această piesă dramatică, mult mai crunt și mai sensibil. Frații invidioși l-au așezat în cariera de lucru a Domnului, și-au spălat obrazul și au ticluit scena întrevederii cu

Iacov. „Cum să-l informăm pe tatăl nostru despre ceea ce am făcut? Nu putem prezenta adevărul; ne-ar costa prea mult, dar ar fi cea mai bună soluție să inventăm o minciună prin care vom ieși nepătați!" Au fost pricepuți în invenții și spontani în scenarii: Iosif a fost sfâșiat și prăpădit de animalele sălbatice. Nu au dat de înțeles că acele animale care l-au sfâșiat pe tânărul lor frate erau, de fapt, ei. Au pregătit haina pestriță, dovadă palpabilă că mesajul transmis, nici măcar dus personal, era adevărat: „*Au trimis tatălui lor haina cea pestriță, punând să-i spună: «Iată ce am găsit! Vezi dacă este haina fiului tău sau nu!»*" (Geneza 37:32). Au trimis prin curierat obiectul care avea să preia asupra lui întreaga vină, să-i absolve pe ei de remușcări sau consecințe. Haina care l-a despărțit pe Iosif de ei, este folosită acum pentru a introduce un cuțit în inima acestui tată îndurerat. O altă victimă a invenției lor păcătoase: tatăl, Iacov! Pentru că nu aveau nici puterea, nici curajul să stea față în față cu Iacov, ei trimit la pachet proba sfâșierii fratelui lor. L-au mințit fără să țină cont de inima lui și într-un mod subtil, dovadă că și-au luat timp să pregătească scena. Fără pic de sensibilitate, ei asistă la durerea sfâșietoare a tatălui lor. Mai au însă și tupeul să încerce să-l mângâie: „*toți*

*Să pregătim dovada
pentru tatăl nostru,
că Dosif a fost sfâșiat
și prăpădit de animalele
sălbatice...*

97

fii și toate fiicele lui au venit ca să-l mângâie; dar el nu voia să primească nicio mângâiere"... (Geneza 37:35). Dovezile sunt clare: nu încapă nicio îndoială că Iosif este mort...

Concluzia: sângele de pe haina lui este dovadă sigură că nu mai este în viață. Dar, în timp ce lacrimile amare curgeau pe obrajii lui Iacov, Iosif era la mulți kilometri distanță, într-o casă străină, în casa lui Potifar. Minciuna fraților este culminarea unui proces care s-a extins asemenea bulgărelui de zăpadă, rostogolindu-se din vârful dealului cu ajutorul invidiei, înaintând cu ură și cu obsesia de a scăpa de el. Tranzacția făcută le-a facilitat împlinirea dorinței, ascunderea adevărului în sângele imposibil de analizat într-un laborator și s-a finalizat cu empatia falsă, arătată tatălui lor. Au înjunghiat un animal nevinovat ca să-și ascundă minciuna, au pregătit sângele fals ca să aibă argumente solide. Dosarul s-a încheiat când petele de sânge au împânzit haina pestriță. Autor necunoscut, dovezi clare, moarte sigură, nicio șansă de supraviețuire a celui care și-a vizitat frații din dragoste sinceră.

Minciuna lor este bine ascunsă în compătimirea față de fratele care a venit la ei să le aducă de mâncare și care „este omorât" pe drum de animale. Câtă cruzime din partea animalelor sălbatice!... Fețele crispate ale fraților erau false, plânsul era artificial, iar regretul „profund" față de așa-zisa dispariție fulgerătoare a fratelui lor scump valora doar 20 de arginți, așa cum bine știa fiecare ascunsă realitate. Cum au dormit noaptea, gândindu-se la ceea ce au făcut?

Au luat haina și au muiat-o în sângele țapului sacrificat, pentru a-și acoperi minciuna. Au fost gata să creeze probe palpabile, numai ca să-l ducă pe o pistă greșită pe tatăl lor. Au reușit să împingă acest caz într-o zonă greu de verificat, cu probe false, și să păteze haina cu sânge, doar ca reputația lor să rămână nepătată. Nu mai încearcă nimeni să verifice, să ia probe de laborator ca să descopere ADN-ul. Dacă ar fi fost posibil

acest lucru, mincinoșii puteau fi descoperiți imediat. Și totuși, Cineva ia aceste probe,

98 / 'WUnciunwîtvcosiumutde/ duminică*

doar că durează mult timp până vine rezultatul. După mulți ani, Domnul le pune în față rezultatul analizelor, prin prezența unui străin, un „domn” egiptean, care-i consideră iscoade. Și-au studiat fiecare etapă din presupusa izbândă, fiind foarte siguri că nu pot fi prinși. Au avut timp să gândească cele mai mici detalii ale minciunii lor: au folosit alt sânge, alte cuvinte, s-au folosit de alții ca să nu fie trădați de mimică ori de gestică, într-o confruntare directă cu tatăl. Minte le-a fost întunecată de răzbunarea adunată și folosesc minciună după minciună pentru a-și susține ipoteza inițială. Trăiesc fără să simtă empatie pentru tatăl lor și continuă să se considere nevinovați. Din tot acel grup de zece frați, nu s-a găsit nici măcar unul care să trădeze, care să aibă curajul să recunoască adevărul, pentru a ușura suferința părintelui lor și chiar a conștiinței lor. Câtă insensibilitate!

Minciuna lor este aceea de a da vina pe niște animale sălbatice, care nu pot fi verificate. E atât de simplu să folosești un personaj care nu poate fi tras la răspundere și să împingi viața celui care ți-e părinte, până aproape de buza morții: *„Plângând mă voi pogorî la fiul meu în locuința morților”...* (Geneza 37:35). Da, e adevărat, s-a pogorât la Iosif după mulți ani, doar că nu în locuința morților, ci într-o altă locuință, o locuință asigurată și plină de belșug, în Egipt. Cum se schimbă istoria!

Care poate fi minciuna folosită în această vreme, în contextul religios actual, între frați?

S-ar putea să îi invidiezi pe cei care îți fac bine sau să fii orbit de invidie ca urmare a faptului că Tatăl îl binecuvântează pe fratele tău, că îi face „o altă haină” ori că îl protejează. Dacă inima ta este plină de ură și dorești moartea semenului tău, atunci ești cuprins de cea mai josnică atitudine pe care o poate avea cineva... S-ar putea să inventezi un scenariu care să-l ducă pe o pistă greșită pe semenul tău, iar aceasta este minciună curată. Atunci când confectionezi probe false și le pui în față aproapelui, învelite în ambalajul adevărului, tu de fapt minți. Sunt tot mai mulți așa-zisi „frați”, care mint cu probe false. Însă, nu uitați, martorii mincinoși

99

au fost dintotdeauna condamnați la moarte pentru mărturiile mincinoase. Deci mincinoșii sunt „condamnați la moarte”, dacă nu primesc grațierea lui Hristos.

Dragul meu, dacă ești printre cei care fabrică dovezi false, care calcă peste semeni ca să ajungă aproape de inima Tatălui sau a șefilor, să fie preferați și răsplătiți, te invit în Numele Domnului Isus Hristos să te pocăiești de acest comportament fals și să-ți re-vizuiești atitudinea. S-ar putea să-i transmiți indirect minciuna, printr-un „curier rapid” - bârfa - și să continui să trăiești ca nevinovat. Tu nu ești implicat, doar ai spus ce-ai auzit, apoi, când treaba e rezolvată, plângi și empatizezi cu victima, fără să dai de bănuț că exact tu ești responsabil de nenorocirea înfăptuită! Minți atunci când ai o atitudine exterioară de compătimire, cuvinte de regret, dar, de fapt, tu știi ce ai făcut, iar inima ta jubilează datorită

reușitei. Viața dublă pe care o ai s-ar putea să fie confruntată de rezultatele analizelor, așa că, pocăiește-te!

Există situații de minciună când spui: „Iată, ce am găsit!”, dar, de fapt, tu ți-ai însușit acel obiect și faci pe naivul, încercând să transmiți că Dumnezeu ți l-a scos în față. Ce ai găsit? Ceva care poate fi în favoarea ta. Pe acest „ce am găsit” poți construi minciuna. Te folosești de un capăt de ață, de o haină pe care ai smuls-o de la fratele tău și apoi vii cu argumente că ai găsit totul, dar ai găsit o mare minciună. Ai găsit mijlocul prin care să minți. Ai găsit o portiță de a-1 duce în eroare pe cel de alături. Ai găsit soluția pentru a-ți acoperi șarlataniile. Ai găsit metoda de a înfige un cuțit în inima tatălui. Acum e momentul de a-1 face să simtă adânc durerea. Este momentul răzbunării pe cel care a practicat discriminarea. De aceasta este în stare omul viclean și mincinos. Când mingea îi este ridicată la fileu, el țintește direct în fața semenului, apoi se scuză: „Nu asta am vrut! Din greșală...”! Dar el știe cel mai bine intenția inimii lui, care va fi scoasă în evidență curând.

Dragul meu, dacă ești pornit să-1 arunci în „groapa de gunoi” pe fratele tău, iar dacă nu îți merge cu aceasta, vii cu altă

100 / *rfUtKMina/Îjvcostumul/de/duminică*

variantă și îl vinzi unor comercianți, atunci trezește-te! Dacă îl direcționezi pe o pistă greșită, cu argumente aproape adevărate, sau dacă te folosești de ceva adevărat - „haina pestriță”, dar adopți distorsionarea adevărului - „sângele țapului”, cu scopul de a-ți ascunde faptele, atunci, te rog, pocăiește-te de aceste porniri sălbatice! O haină pestriță și un țap sunt o combinație de a-1 duce în eroare pe semen... Dacă trimiți prin altcineva dovezi - un „poștaş de ocazie” și nu ești gata să confrunți realitatea, înseamnă că ai ceva de ascuns. Cercetează-te și schimbă-ți atitudinea! Dacă îți place să-1 vezi suferind pe cel de lângă tine, doar pentru a-ți acoperi minciuna, pocăiește-te! Nu mai produce suferință în jurul tău! Nu fi „purător de povești” inventate și triste, care produc durere adâncă, doar pentru a-ți păstra neatinsă reputația! Nu fi vânzătorul fraților tăi! Nu a fost doar în comunism acest stil de vânzare, prin turnarea fraților la Securitate, ci e practicat și astăzi printre noi, un „tip asemănător” de vânzare a fraților.

Așadar, minciuna fraților lui Iosif este actualizată și evidentă printre noi. Nu fi printre cei care transmit dovezi false, folosin-du-se de jumătate de adevăr. Nu fi purătorul unor astfel de „nimicuri”. Fii un creștin gata să confrunte adevărul în mod sincer, un credincios care nu are nimic de ascuns. Fii adeptul Adevărului care te eliberează de invidie, de ură, de răzbunare, de ucidere și de minciună! Nu trăi lângă cei dragi ție în ipocrizie, ci mărturiseș-te-ți păcatul ținut ascuns de multă vreme și bucură-te de eliberarea realizată de Hristos și de iertarea celor dragi!

Note:

¹ John Bevere, „Momeala Satanei”, Editura Succeed Publishing, Medgidia, 2011, pag. 40.

² Citat preluat de pe site-ul: <http://www.succesulpersonal.ro/sp/index.php?p=comunicare&art=136>, în 15.11.2014.

Cflrjumente nesitjwre

*„Noi, robii tăi, suntem doisprezece frați,
fii ai aceluiași om, din țara Canaan;
și iată, cel mai tânăr este azi cu tatăl nostru,
iar unul nu mai este în viață.”*

(Geneza 42:13)

O nouă criză bântuie familia patriarhului Iacov, când, probabil, nimeni nu se aștepta să parcurgă un nou drum sinusoidal. Nenorocirile cu moartea Rahelei și a lui Iosif lăsaseră urme adânci în inima lui Iacov, însă această din urmă criză era de ordin material și venea ca urmare a secetei și a foametei de șapte ani. Visul lui Faraon a început să prindă contur, astfel că toate privirile erau îndreptate spre Egipt, ca singură sursă de supraviețuire pentru toată regiunea. Frații lui Iosif s-au îndreptat spre locul de unde sperau să primească hrană.

Într-o zi, l-au trimis la moarte pe fratele lor, însă acum era vremea ca visele lui Iosif să se împlinească, iar ei să-și scape viața

102 / *°YrUnciuna-îrvcostumul&duminica/*

prin cel pe care l-au condamnat la moarte; acum, își cereau viața din mâinile lui, fără să știe acest lucru. Dar, pentru că vremea trecuse, uitarea s-a așternut peste ei și nimeni nu se mai gândea la Iosif decât ca la un personaj din trecut. Văzându-și frații proș-ternuți înaintea lui, Iosif îi recunoaște imediat și își aduce aminte de visele avute.

Ajuns prim-ministru, Iosif se ocupa de asigurarea hranei țării Egiptului, dar și a țărilor limitrofe. În criza apărută, Iosif știa că viața fraților lui depindea într-un tot de el. Teatrul pe care l-a jucat în fața lor a fost unul reușit. S-a dat drept omul dur și plin de asprime față de ei, pentru a-i testa. Oare se schimbaseră? Regretau faptele trecutului? Sau au rămas la fel de insensibili și plini de răutate?... După prima întâlnire, Iosif observă că erau aceeași oameni care pozau în nevinovați: *„suntem oameni de treabă”* (Geneza 42:11). Probabil fără să conștientizeze, ei continuă să mintă prin folosirea unor „argumente nesigure”. Când îi chestionează referitor la familie, ei răspund: *„iar unul nu mai este în viață”* (Geneza 42:13). Știau că „dosarul e închis”, crezând probabil că Iosif fusese închis ori omorât în bătaie sau pierdut printre străini, fără posibilitatea de revedere. Ori, probabil, cunoscându-1 pe Iosif că nu își poate ține gura, s-au gândit că s-a găsit cineva printre străini care să-1 fi pus la punct... Nu mai aveau nicio informație de la el. Nu știau ce s-a întâmplat cu el de atunci, așa că au mers pe aceeași ipoteză inventată de ei și transmisă tatălui lor, adică au ajuns să creadă și ei că *„l-au sfâșiat animalele”*... În versetul 22, Ruben spune: *„Acum ni se cere socoteală pentru sângele lui”*. Care sânge? Erau față în față cu cel pe care îl credeau mort și, de fapt, tocmai lui îi vorbeau de fratele mort. Lui, fratelui viu!

Când folosesc argumente fără nicio bază, oamenii rostesc, de fapt, o minciună. Nici frații lui Iosif n-au fost siguri de ceea ce spun; își imaginau că trebuie să fie mort, că n-a avut prea multe șanse, dar mortul era de fapt viu, în fața lor! L-au mințit chiar pe Iosif în legătură cu trecutul pe care oricum frații săi nu-1 știau. Din la momentul vinderii lui ismaeliților,

ei pierduseră firul. De

‘flinčiuuile’ ^vatiloA/ tal ‘Dasit’ / 103*

ce s-au hazardat atunci să comenteze ce era acoperit, neștiut de ei? Dacă acest lucru l-au făcut cu ani în urmă, acum nu mai era nicio urmă de pocăință sau de regret pentru cele întâmplate. Dacă ar fi spus: „Nu se mai știe nimic de fratele nostru, nu putem să ne dăm seama dacă mai este ori nu în viață”, atunci lucrurile s-ar fi schimbat. Ei fac pe neștiutorii, par oameni sinceri, care spun ceea ce cred, lucruri care însă nu reflectă și realitatea. Se dau drept oamenii care își cunosc fratele, doar că viața a fost foarte cruntă cu el și „nu mai este”... Să-i fi muștră conștiința în interiorul lor? Nu știm, însă ce putem observa este că oamenii au spus o poveste aleasă de ei. Au inserat un adevăr, dar dacă nu au fost siguri că fratele lor este mort, de ce au ales această ipoteză? De ce au închis dosarul? De ce au folosit această strategie? Este mai ușor să anunți că este mort, decât dispărut, fiindcă a doua ipoteză cere investigații, iar grozăvia faptelor trecute ar fi putut fi scoasă la iveală. „Cu regret, ne pare rău, suntem foarte afectați de moartea fratelui nostru. Acum suntem aici să vă spunem că n-am trecut peste ce ni s-a întâmplat, peste tragedia din casa noastră. Asta e, nu avem ce face, cu greu facem față, însă ne resemnăm și viața merge înainte.” Acestea să fi fost gândurile lor? „Pe cine credeți că mințiți voi? Voi chiar credeți că mă mințiți cum l-ați mințit pe tata?”, probabil că-și spunea Iosif în sinea lui. Eu sunt cel pe care încă încercați voi să-l mințiți! Voi mă declarați mort, dar nu vedeți că sunt viu?

Abraham Lincoln spunea: „Poți să protestezi unii oameni tot timpul și toți oamenii un timp, dar nu poți să protestezi toți oamenii tot timpul.”¹

Teatrul este jucat bine și nimeni nu se prinde că este o minciună, cu excepția lui Iosif. Pe fețele lor se citea atâta sinceritate, iar glasurile lor afirmău cu atâta convingere că sunt oameni nevinovați, încât oricine i-ar fi crezut...., mai puțin Iosif, fiindcă toate pălesc în fața adevărului. Dacă am fi conștienți că întotdeauna înaintea noastră se află Adevărul și că argumentele noastre nu țin în fața Lui, cum ne-am debarasa de minciună!

104 /

Cum **mint** oamenii astăzi, folosind aceeași metodă?

Suntem, adesea, în postura de a da explicații, dar nu avem toate datele realității. Nu știm ce s-a întâmplat exact și totuși, ne hazardăm să răspundem așa cum credem noi că s-au derulat evenimentele. Suntem testați în fața celui viu și noi declarăm că este mort. Folosim strategia veche, inducem în eroare pentru că ne e greu să recunoaștem că nu știm, că nu avem toate informațiile. E mai ușor să acoperi trecutul decât să-l descoperi, eventual să-ți asumi vina și să îndrepti situația. Crezi că dacă nu mai știi nimic despre ce s-a întâmplat, ai dreptul să minți prin relatarea propriei variante? Așa cred unii că dacă în tinerețe au păcătuit prin minciună, prin înșelare, totul s-a rezolvat odată cu scurgerea timpului, însă când se așteaptă mai puțin, trecutul este răscolit și gestul de trădare este scos la iveală.

Când îți exprimi părerea fără să ai argumente solide, reale, atunci spui o minciună! De ce să nu spui adevărul? De ce să nu dai detalii clare, curate, serioase, cinstite? De ce te folosești de un trecut îndepărtat și de

ceva care crezi că nu mai poate fi verificat? Crezi că lumea este așa de mare? Uneori, când ne întâlnim inopinat cu cineva pe care nu l-am văzut de multă vreme, spunem: „Ce mică e lumea...!”

Nu veni cu argumente când lucrurile sunt nesigure! Nu folosi vechea strategie a fraților lui Iosif. Cel puțin acum, în fața străinului care-ți cere socoteală, spune adevărul, chiar dacă în fața tatălui l-ai ascuns. S-ar putea ca acest străin să fie, de fapt, fratele tău și el să îți cunoască bine istoria, să fie mai bine informat decât tine, să cunoască ce nu cunoști tu și să te dea de gol. Mai bine cu un adevăr dur, decât cu o minciună învechită... Nu plăti prețul acesta! Mai bine plătește prețul Adevărului, fii sigur pe tine, că să nu fii nevoit să îți schimbi fața înaintea străinului. S-ar putea să te cunoască mai bine decât ai impresia și când vei fi descoperit, să ți se umple fața de rușine...

Mark Twain spunea: „Când ai dubii, spune adevărul!”²

9lîncumile<fiatilw, lul "dasif / 105

inpdrare fără dovezi

„ Când au văzut frații lui Iosif că tatăl lor a murit, au zis: «Dacă va prinde Iosif ură pe noi și ne va întoarce tot răul pe care i l-am făcut?» Și au trimis să spună

lui Iosif: «Tatăl tău a dat porunca aceasta înainte

■de moarte: 'Așa să vorbiți lui Iosif: Oh! Iartă nelegiuirea

fraților tăi și păcatul lor, căci ți-au făcut rău!' Iartă acum păcatul robilor Dumnezeului tatălui tău!»

Iosif a plâns când a auzit cuvintele acestea.

Frații lui au venit și s-au aruncat ei înșiși cu fața

la pământ înaintea lui și i-au zis: «Suntem robii tăi.»”

(Geneza 50:15)

Frica a început să încolțească în inimile fraților lui Iosif, după ce au primit vestea morții tatălui lor. Tatăl lor, Iacov, a fost un apărător și un garant al unității lor. Acum, ei s-au văzut într-o țară străină, fără apărare, și le-a trecut prin cap ideea răzbunării lui Iosif față de năzbâtiile lor din tinerețe. Au mers departe cu imaginația și au făcut scenarii sumbre, probabil în timpul lungilor nopți nedormite de teama viitorului lor nesigur. Planul și gândurile lor nu au fost reale, ci totul era o teamă firească, izvorâtă dintr-o inimă neschimbată.

Dacă au început cu minciuna, ne-am fi așteptat ca pe parcurs să se căiască de ea, dar acum, la final, se folosesc din nou de ceva care nu poate fi verificat. Pierre Corneille spunea despre omul obișnuit cu minciuna: „îți trebuie o memorie bună după ce ai mințit.”³ Au mințit în tinerețe, iar acum își aduc aminte de tot ce

s-a petrecut în acele vremuri îndepăr-_____OS>^C\$Q_____ tate.

Detaliile sunt proaspete în min-

3|i trehuie o memorie _____ile lor_ Dar CUM pOate fi pProbat ceea

bună după ce ai **minții!**

j_____ așa-zisa „dispariție” a lui Iosif, apoi de

faptul că era mort, lucru pe care îl

106 / °yyiindunw încostumul/d&duminică'

regretau mult. În final, încheie discuția în același ton nesigur:

- Tata este mort și, de pe patul de moarte, ne-a transmis ultimele lui

cuvinte: „ Oh! Iartă nelegiuirea fraților tăi și păcatul lor, căci ți-au făcut rău!”

Așa că dacă îl iubești pe tata, te rugăm să respecti ce ne-a lăsat cu „limbă de moarte”. Nu poți fi insensibil și să treci peste ce a spus tata! Tu

trebuie să asculți și să respecti ultima lui solicitare! Deci credem că este obligatoriu pentru tine, Iosif, să ții cont de acest „decret patriarhal”. Noi ne bazuim pe faptul că tu ești un om inteligent și că aceste cuvinte ale tatălui nostru ne vor face să avem o relație ca și până acum.

Toate cuvintele acestea erau, de fapt, inventate, o manipulare subtilă, pentru a duce discuția unde au vrut ei și cum au vrut. Aceste cuvinte nu își aveau rostul în zilele de doliu, dar ce mai contează... „Tata e mort oricum, protecție nu mai avem, iar în joc suntem noi și viitorul nostru.” Chiar dacă tatăl ar fi rostit acele cuvinte, ca oameni transformați prin pocăință, ei trebuiau să știe că erau datori să-și plătească vina și nu să caute cu insistență să își satisfacă egoismul și bunăstarea, evitând consecințele naturale ale faptei lor.

Care cred că este minciuna lor? Au folosit argumente pe care nu le puteau dovedi.

De exemplu, cine m-ar crede dacă la scurt timp după moartea bunicului dumneavoastră v-aș căuta și v-aș spune: „Pe când trăia bunicul vostru, eu eram un bun prieten cu el, aveam o relație specială. Înainte de a muri, nu a mai apucat să semneze niciun act, dar mi-a lăsat verbal și m-a asigurat că îmi dă 500 m² de teren. Așa că, vă rog frumos, să veniți la notariat cu mine și să semnați actele, fiindcă așa mi-a promis bunicul dumneavoastră!” Ce ziceți? Facem tranzacția pe niște vorbe care nu pot fi dovedite? Eu pot spune ce vreau, pot inventa orice, însă realitatea este alta. Cred că nu ați fi atât de naivi încât să credeți niște vorbe rostite în vânt, fără argumente, fără dovezi clare! La fel au procedat și ei, ceea ce nu cred că Iacov ar fi spus. Mă gândesc că, dacă ar fi fost așa, Iacov întrunea consiliul familiei, aveau o stare de

TrUncumde/puUilwu tul 'Dosif' /107

vorbă, așa cum au avut înainte de a da binecuvântarea pentru fiecare, și le-ar fi împărtășit ultimele dorințe. În mod special l-ar fi rugat pe Iosif să aibă grijă de frați și să le uite păcatul. Dacă aceasta era o problemă acută, Iacov ar fi luat măsuri în timpul vieții. Cred însă că a fost o invenție a lor, a celor pricepuți în tot felul de scenarii.

Cred că aici, minciuna este dovedită printr-un teatru ieftin, jucat de actori amatori, care s-au dat drept frații profund impresionați și supracredincioși, foarte spirituali. De fapt, pe ei și interesele lor personale le-au avut în vedere, iar nu binele celorlalți. Iosif a fost impresionat de cele auzite. A plâns când a auzit ce le debitează mintea! Cum pot fi în stare de asemenea gânduri? Dar Iosif i-a respectat și le-a asigurat viitorul lor și al copiilor lor. Nu cred că a fost impresionat de sinceritatea lor; ei nu au fost sinceri nici când l-au vândut, nici când i-au spus tatălui lor că el ar fi mort, nici când s-au întâlnit cu el pentru prima oară după mulți ani și nici acum, când îi recită „decretul patriarhal”. Cred că înțeleg ce simțea Iosif și de ce plângea... Pot să-mi imaginez că mintea lui a lucrat febril în acele momente: „Cum vă debitează mintea că v-aș putea întoarce răul pe care mi l-ați făcut? Vă este frică, nu ați scăpat de mustrarea conștiinței și acele acțiuni ale voastre din tinerețe nu vă dau liniște! Vă este frică de ceea ce

vi s-ar putea întâmpla, dar mie nici prin cap nu mi-a trecut așa ceva. Nu v-a părăsit aceasta nici acum? Doar știți că eu am un Dumnezeu Suveran, care a fost cu mine în toate călătoriile, în toate văile, dar și pe toate

piscurile înalte. Acest Dumnezeu a întors totul spre binele nostru, al tuturor. Voi ați avut un plan diabolic, dar acest plan s-a transformat într-un plan de supraviețuire, de siguranță, de ocrotire a poporului pe care Dumnezeu urmează să-L înființeze. Deci, nu vă fie frică!

108 / °)fUnciuna>uvcostumul/de/duminică/

Cum vă debitează mintea că v-aș putea întoarce răul

■pe care mi l-ați jăcut?

vă este frică, nu ați scăpat

de muștrarea conștiinței și acele

acțiuni ale voastre din tinerețe

nu vă dau liniște!

Scăpați de frică! Fiți sinceri, cel puțin acum, când nu mai aveți niciun argument. Acum când tatăl a murit și v-aș putea face exact ce v-ați gândit voi, dar... să știți că eu am altă inimă. Inima mea este schimbată de Dumnezeu părinților mei. Ați face bine și voi să vă schimbați inima, să primiți o inimă nouă și veți scăpa de teamă, de invidie, de ranchiună etc. Veți fi liberi, cu adevărat liberi! Încercați cel puțin acum, în ceasul din urmă!

Nu cumva folosim și noi aceeași strategie astăzi? Cum?

Atunci când spunem cuvinte care nu pot fi probate (ca de exemplu: e plecat, a murit, nu mai știm nimic, i-am pierdut urma ș.a.) și când, cu o atitudine de om smerit, argumentăm că așa s-a întâmplat, fără să avem nicio probă, adică nu putem dovedi ceea ce spunem, noi de fapt mințim! Ne furișăm sub protecția oferită de Numele Domnului și avem impresia că ajungem departe, dar, de fapt, realitatea este alta. S-ar putea să ne refugiem în spatele Numelui Domnului ca să ne atingem scopul, să ne apărăm drepturile, să ne punem în siguranță viitorul și proprietățile, fără să ne dăm seama că mințim. Spunem ceva la limită, știind că cei cu care vorbim nu pot verifica, pentru că cel despre care vorbim este „mort”. Iar dacă suntem întrebați despre dovada scrisă, atunci argumentăm: „Nu a mai apucat, dar voia!” Intențiile sunt bune..., dar nu suficiente.

Teama te face să spui ce nu vrei să auzi nici tu! Frica de răzbunarea semenului te duce la idei noi și false. Îngrijorarea zilei de mâine îți alimentează imaginația bogată și ataci fără argumente. Amestecul acesta al pocăinței ieftine te face să împrumuți un limbaj religios, dar de fapt inima ta este altundeva. Dacă te regăsești în hainele fraților lui Iosif, pocăiește-te și privește înaintea, lăsând adevărul să te caracterizeze întotdeauna! Nu afirma ceva fără argumente sigure! Nu exprima ceva care nu poate fi probat! Nu te folosi de cei morți ca să-ți aperi tu viitorul! Nu te folosi de religie ca să fii crezut mai ușor! Nu impresiona prin cuvinte jalnice, înduioșătoare, ca ceilalți să plângă la aflarea stării tale, doar ca să te aperi! Nu aduce în discuție porunci pe care nu le-a dat nimeni,

109

inventate doar la nivelul minții tale! Nu fi paranoic! Dacă nu ai argumente, nu-ți stoarce creierul ca să inventezi și să te așezi, de bunăvoie, în postura de victimă. Fii cinstit și vei ajunge departe, mai departe decât Egiptul, înapoi în Canaan. Țara promisiunii este pentru tine, deci călătorește doar pe calea adevărului. Chiar dacă e mai lungă, așa ea va fi mai sigură!

Note:

Citat preluat de pe site-ul: www.clubdelectura.ro, în data de 18.11.2014. Citat preluat de pe site-ul: <http://www.logopedics.info/citate-celebre-litera-a.php>, în data de 31.10.2014.

Citat preluat de pe site-ul: <http://www.loribalogh.ro/2012/12/maxime-si-cugetari-despre-minciuna/> în data de 31.10.2014.

110 / iflincUuuv îtv costumul de< duminica

MINCIUNA

sofiei/ (ui/ Polița/t/

O minciuna profesionistă și un iânăr neexeperimeniai

„Într-o zi, când intrase în casă ca să-și facă lucrul și când nu era acolo niciunul din oamenii casei, ea l-a apucat de haină, zicând: «Culcă-te cu mine!» El i-a lăsat haina în mână și a fugit afară din casă. Când a văzut ea că-i lăsase haina în mână și fugise afară, a chemat oamenii din casă și le-a zis: «Vedeți, ne-a adus un evreu ca să-și bată joc de noi! Omul acesta a venit la mine ca să se culce cu mine, dar eu am țipat în gura mare. Și, când a văzut că ridic glasul și strig, și-a lăsat haina lângă mine și a fugit afară.» Și a pus haina lui Iosif lângă ea până s-a întors acasă stăpânul lui. Atunci i-a vorbit astfel: «Robul acela evreu, pe care ni l-ai adus, a venit la mine ca să-și bată joc de mine. Și, cum am ridicat glasul și am țipat, și-a lăsat haina lângă mine și a fugit afară.»"

(Geneza 39:11-18)

ftîinciuna/ soliei' tub ^otițcw / 111

Tânărul Iosif, vândut străinilor, ajunge într-o casă mare și, pornind de la prima treaptă, de slugă în casă, reușește să se situeze pe treapta cu mult mai multe șanse de dezvoltare materială și economică, decât ce a avut acasă la tatăl său, în Canaan. I se înfățișa înaintea un orizont deschis, o țară străină cu multe perspective de viață confortabilă. Lipsea doar scânteia care să înlesnească atingerea ultimului stadiu în dezvoltare. De fapt, toate împrejurările îi erau favorabile lui Iosif. Iosif căpătase trecere înaintea stăpânului, care l-a avansat, încredințându-i tot ce avea, iar Dumnezeu îl binecuvânta. Așa ar fi gândit orice tânăr ajuns pe alte meleaguri, cu mult mai bune decât ce a lăsat în urmă.

Dincolo de faptul că a fost adânc lovit de ura fraților săi, el își înghite lacrimile de dor după casă, prieteni ori frați și, într-un mod cu totul deosebit, găsește resurse pentru a merge mai departe. Stoicismul dobândit prin atenta supraveghere a Domnului l-a făcut să treacă peste gropi, peste bolovani, peste tratamentul brutal al familiei, dar și peste tot necunoscutul ce-i stătea în față. Nu mai știa nimic despre cei dragi. Era sclav, vândut pe viață. Era proprietatea altcuiva și nu putea ieși din casă, din Egipt, nu putea trimite nicio telegramă în care să dea de veste că este în siguranță, că Dumnezeu îl călăuzise spre o familie cumsecade și

bogată, cel puțin asta era prima impresie.

Ajunge în casa acestui om, numit Potifar, un ofițer al lui Faraon și conducător al străjerilor. Totul se derulează într-un mod normal, o vreme. Iosif era un mijloc de binecuvântare, spune textul biblic, Domnul binecuvânta casa lui Potifar datorită acestui tinerel novice, neexperimentat, dar credincios și cu o relație specială cu Dumnezeu. Datorită prosperității materiale experimentate de când îl cumpăraseră pe noul sclav, stăpânul înțelege înzestrările speciale ale tânărului și-l așază într-o funcție de conducere, în care rămâne singurul responsabil de tot ce avea acesta. Toți au observat că Iosif este un om special și că atrage binecuvântările divine peste tot ce pune mâna: „*De îndată ce Potifar l-a pus mai mare peste casa lui și peste tot ce avea, Domnul a binecuvântat casa* 112 / °)TLnciutia'îw costumul d& duminică' egipteanului, din pricina lui Iosif; și binecuvântarea Domnului a fost peste tot ce avea el, fie acasă, fie la câmp.” (Geneza 39:5). Avea o responsabilitate mare, avea multă treabă și chiar dacă era tinerel, avea un suflet curat și principii de viață sănătoase. Acest prim element a contat în urcarea treptelor succesului și l-a ajutat să ocupe cele mai înalte poziții și responsabilități din vremea respectivă, în Egipt. Avea libertate deplină, căci preocupările șefului său se rezumau la a petrece în chefuri, cu băutură, mâncare, concedii, excursii. Când are un director priceput care îi aduce profit, nu mai are altă grijă decât să se distreze, să călătorească, să-și trăiască viața.

Într-o astfel de călătorie era plecat, când primejdia a încercat să-l înhațe pe acest tinerel, abil și simpatice, pe chipeșul evreu ce nu trecea neobservat. Probabil că soția stăpânului său și-a făcut multe scenarii în minte, scenarii păcătoase. Se simțea atrasă de Iosif și nu știa cum să-l cucerească. Poate că a încercat să-l ademenească prin luxul îmbrăcăminții sau printr-o atitudine de favorizare, îmi imaginez că-i dădea porunci care îl obligau să roiască în jurul ei, dar adolescentul Iosif nu avea ochi decât pentru îndeplinirea responsabilităților încredințate de stăpân. Și pentru că metoda ocolitoare n-a izbutit, nevasta stăpânului său l-a abordat direct: „*Culcă-te cu mine!*” Pentru un tânăr sincer, crescut cu convingerea că ochii Domnului sunt permanent ațintiți asupra lui, îmi imaginez că a fost un șoc, dar el nu s-a lăsat intimidat pentru a cădea în cursa întinsă. Plin de respect, susține înaintea doamnei o prelegere în care își motivează refuzul, dovedind tărie de caracter și integritate. Femeia aceasta a uitat că are un soț, a uitat că este o femeie bogată și că orice gest necugetat ar putea atrage după sine o imagine șifonată și a continuat să insiste zilnic, sperând că va avea câștig de cauză. Doar era chiar necugetat din partea tânărului să nu accepte!

În realitatea înconjurătoare stau mărturie atâtea exemple de acest gen, unele servind ca sursă de inspirație în crearea lui Dinu Păturică, de către Nicolae Filimon, sau a lui Julien Sorel,

°YYLinciuw soliei iul ^atițwv / 113

protagonistul romanului scris de Stendhal. Tinerii aceștia se află în circumstanțe asemănătoare cu cele prezentate în Geneza și nu pregetă să profite de invitația stăpânei de a urca pe cea mai înaltă treaptă a bunăstării sociale și materiale. Apare astfel un dialog între un om experimentat și încărcat de pofte, fără niciun principiu ce ține de viața

curată, o persoană fără caracter, și omul nevinovat, sincer, tânăr, neexperimentat, dar credincios lui Dumnezeu.

Cine a câștigat lupta? La o simplă analiză, se pare că doamna bună de gură, pricepută la inventat strategii mincinoase, jucând un teatru fals în fața soțului, reușește să-1 pună la punct pe Iosif, băiatul de la țară, crescut mai mult cu brânză de oaie, caș și lapte, în condiții modeste, dar crescut frumos, cu valori morale și cu principii sănătoase. Unii ar spune că Iosif a pierdut lupta...

Care a fost lupta? Lui Iosif i s-a oferit un statut liber, descătușare din sclavie, poziționare în rândul bărbaților, un trai independent de grijile materiale. El refuză, așteptând să-și întemeieze o familie, la vremea hotărâtă de Domnul, printr-o relație curată, și riscând să piardă tot prestigiul dobândit cu trudă în anii grei de locuire printre străini.

Atitudinea lui denotă respect pentru familie; el recunoaște dreptul de soț al stăpânului său asupra doamnei și afirmă că păcatul este păcat indiferent unde, cine și când îl face. Acceptă autoritatea stăpânului și nu dorește să cedeze în fața unei doamne fără caracter. Nu vrea să-și înșele stăpânul și, mai mult, să păcătuiască împotriva lui Dumnezeu.

Această femeie își minte familia, își minte soțul și este așa de pricepută, încât soțul, naiv, o crede. Probabil a făcut o față demnă de crezare, și-a folosit vocea mieroasă, s-a victimizat și a câștigat. Tratamentul folosit de doamna lui Potifar a fost unul agresiv, fiindcă, mai întâi, a atentat la integritatea morală a lui

Iosif, apoi la presiuni zilnice, verbale, crezând că dacă are bani și o poziție importantă, nimic nu îi este interzis, așa cum a procedat și Izabela altă dată. Dar cu Iosif nu i-a mers. Iosif și-a făcut

i-rebuie să jii mare ca să rezisti tentațiilor mici.

114 / *Iflincluno' în/ costumul de/ duminică/*

datoria, și-a cunoscut limitele bunului simț, a muncit conștiincios și l-a onorat pe Domnul în viața lui. Ultima picătură în paharul jignirii profunde a căzut atunci când, agresat fizic fiind, Iosif își lasă haina și fuge, dejucând astfel planurile stăpânei. El a înțeles principiul: „Trebuie să fii mare ca să rezisti tentațiilor mici”¹ (Fio-dor Dostoievski). Iosif era mare în ochii lui Dumnezeu și un copil prostuț în ochii doamnei, însă părerea din urmă nu conta pentru el. Și iată că o altă haină e implicată în nenorocire, o altă haină la care trebuie să renunțe. Prima haină l-a făcut urât fraților săi și a fost unul dintre motivele pentru care a sfârșit aruncat în groapă și vândut. Acum, o altă haină îl aruncă în închisoare, smulgându-1 din viața tihnită pe care o ducea, devenind o dovadă falsă în sentința dată de stăpân.

Doamna alege să mintă pentru a-și acoperi mârșăviile și inventează o tentativă de viol, aducând presupuși martori, oameni care nu au asistat la scena petrecută, ci doar și-au însușit-o prin relatările stăpânei. Așadar, Iosif e alungat, e prizonier, pentru că a salvat de adulter casa lui Potifar, pentru că i-a respectat căsnicia. Femeia, profund „preocupată” de soarta tânărului evreu, devine, dintr-o dată, o tigroaică înfuriată, care luptă împotriva celui care a îndrăznit să-i stea în cale: „Cum își permite acest sclav să mă refuze chiar pe mine? Este angajatul meu și este dator să îmi dea ascultare! Este inacceptabil ca unul dintre supușii mei să nu-mi fie la dispoziție în orice moment”, probabil și-a spus ea, întunecată de furie.

Apare și stăpânul acasă, dar doamna a avut timp să își creeze discursul plauzibil și ușor de rumegat pentru capul familiei: „*Robul acela evreu, pe care ni l-ai adus, a venit la mine ca să-și bată joc de mine...*”².

Oare o fi crezut-o soțul? De ce nu l-a omorât pe Iosif? S-a supărat foarte tare, dar nu într-atât încât să-1 omoare. Pentru această tentativă de viol, trebuia omorât. Dar, probabil Potifar, plecat departe, ori s-a simțit cu musca pe căciulă și nu a putut să judece obiectiv, ori și-a cunoscut nevasta ca pe un cal breaz. Locul detenției era definit prin condamnare la moarte lentă, prin umilință,

minciuna soției Lw^otiwv / 115

durere și anularea oricărei pretenții de a trăi în condiții decente. În cartea „Momeala Satanei”, John Bevere explică succint condițiile din acea închisoare faraonică: „în închisoarea lui Faraon nu vedeai nicio rază de soare, nici vreo sală de gimnastică; era doar o încăpere întunecată sau un puț lipsit de lumină și căldură. Condițiile variau de la crude la inumane. Prizonierii erau lăsați acolo să putrezească, hrănindu-se doar cu pâine și apa întristării”.³ Aceasta îl aștepta pe tânărul fugăr, pe Iosif. Totul pare ruinat pentru el. Se vedea mort în închisoare, alungat de oameni, neînțeles, abandonat de familie și, cine știe, poate și de Dumnezeu, altfel cum să-și explice avalanșa de nedreptăți?

Care este minciuna acestei doamne? Minte profesional, pentru a acoperi faptul că un tânăr necioplît i-a refuzat propunerile. Are o atitudine de continuă înșelare personală, a soțului, a celor din casă, atunci când îl hăruiește zilnic pe Iosif. E necinstită prin faptul că premeditează scena, iar după primul refuz apelează la pasul al doilea - de la agresiune verbală trece la agresiune fizică. Crede că așa îi va stârni poftele bietului tânăr și că prin insistență va reuși să-1 atragă spre valul păcatului. Însă Iosif fuge, fuge cât îl țin picioarele!

Își minte angajații, care sunt luați ca martori la incident. Minte atunci când folosește probe false, haina sclavului păstrată cu grijă, însoțită de țițetele pe care nu le-a auzit nimeni... Era o dovadă haina lui Iosif în mâna ei? Da, era plauzibilă argumentația ei, dar nu suficientă. Dar putea cineva să conteste? A văzut vreunul întreg incidentul prefabricat? Nu. A premeditat foarte bine grozăvia: când nu erau alți angajați în preajmă și când cuvintele ei nu puteau fi contrazise. Și-a pregătit bine scenariul? Sigur, cum să comită ea adulter în văzul tuturor? Doar nu și-ar fi pătat reputația... Argumentele ei sunt alese cu grijă, tocmai ca să fie crezută. Și i s-a dat dreptate, deși Iosif înghițea în sec, văzând că este acuzat pe nedrept.

Nu s-a găsit nimeni să-1 apere pe tânărul credincios. Dintr-o dată este urât de stăpân, disprețuit de cea care nu de mult își

116 / *'fiiinciunui/costumul d& duminică'*

declarase dragostea față de el și, mai mult ca sigur, invidiat de ceilalți slujitori. Minciuna doamnei este una profesionistă, în defavoarea unui lipsit de experiența vieții. Experimentul înfrigorat ce tocmai îl traversase încerca să zdruncine încrederea tânărului zbuciumat de atâtea necunoscute: „Mi-am slujit stăpânul cu integritate mai bine de zece ani. Sunt mai credincios decât soția lui. Am rămas loial lui Dumnezeu și stăpânului meu, fugind zilnic de păcatul sexual. Și care este răsplata mea? O carceră!” Mintea îi juca feste, îi aducea aminte de tentativa

zadarnică de a se justifica, așa cum ai lăsa în urmă o scrisoare pe care nu o citește nimeni... Dar Dumnezeu îi zâmbește și îi spune, fără cuvinte: „Iosif, încă nu a sosit vremea bilanțului. Acesta este drumul Meu, ai răbdare, va fi bine curând!”

Ce gândea el? Cam acestea: „Cu cât încerc mai mult să fac ce este bine, cu atât ajung mai rău! Cum poate Dumnezeu să îngăduie una ca asta? Mi-au putut fura frații mei și promisiunea lui Dumnezeu? De ce nu a intervenit acest Dumnezeu măreț al legământului în favoarea mea? Așa Se îngrijește El de slujitorii Săi? Este un Dumnezeu iubitor și credincios? De ce eu? Ce am făcut ca să merit aceasta? Doar am crezut că L-am auzit pe Dumnezeu vorbindu-mi?”⁴ Erau cuvintele fără glas ale lui Iosif, dar cine-l mai auzea din adâncul închisorii fără speranță? Totul este lipsit de sens, cuvintele i se opresc în nodul din gât, înghite în sec a deznădejde scăldată în lacrimi sincere și amare. Însă deasupra tuturor era Dumnezeu, care avea alte planuri, care respecta o altă strategie și care plănuia un viitor binecuvântat pentru Iosif. Dacă ar fi putut înțelege glasul divin, Iosif ar fi priceput mesajul: „Mai ai un pic de răbdare, încă nu mi-am terminat treaba cu

În închisoarea lui Jaraon nu vedeai nicio rază de soare, nici vreo sală de gimnastică; era doar o încăpere întunecată sau un puț lipsit de lumină și căldură.

Condițiile variau de la crude la inumane, prizonierii erau lăsați acolo să putrezească, hrănindu-se doar cu -pâine și apa întristării.

117

Jocul întărește întotdeauna ceea ce nu poate distruge.

tine, încă nu te-ai copt destul în cuptor. Îți promit că te scot călit, pregătit pentru altceva, mult mai bun și mai important!” Iosif se potrivește perfect în mesajul transmis de Oscar Wilde: „Focul întărește întotdeauna ceea ce nu poate distruge”.⁵

Care ar fi minciuna astăzi, în contextul nostru? Probabil că multe doamne, soții de oameni bogați se regăsesc în spiritul acestei femei. Dacă el este înstărit, dacă are angajați și o poziție privilegiată, s-ar putea ca doamna să aibă impresia că i se cuvin toate. Poate i s-a urcat la cap această poziție de stăpână care poate obține orice. Crede că oricine, oricând, oricum îi va fi la dispoziție și că nimeni nu o poate refuza. Ce principii, ce religie, ce soț, ce familie, ce copii, ce mărturie, ce biserică, ce Dumnezeu are acest tip de doamnă? Când e vorba să-și împlinească planurile ascunse, nimic nu o poate opri. Este omul care are de toate, mai puțin mulțumire și liniște sufletească. Este tipul de femeie neîmplinită. Soțul plecat departe îi oferă timpul potrivit pentru a-și arunca privirea în domeniul nepermis. S-ar putea ca dușmanul să intervină atunci când despărțirea este pentru o lungă perioadă. Este ceea ce cuplurile acceptă tot mai mult astăzi, fără să conștientizeze pericolul: unul dintre parteneri plecat la muncă în străinătate împinge, adesea, familia spre destrămare. Acolo unde despărțirea numără deja câteva luni de zile, se deschid ochii pentru alte persoane din jur. Curvia a jucat un rol important în destrămarea multor familii, deși Biblia are un cuvânt greu de spus în acest domeniu: „Să nu vă lipsiți unul pe altul de datoria de soți, decât

doar prin bună învoială, pentru un timp, ca să vă îndeletniciți cu postul și cu rugăciunea; apoi să vă împreunați iarăși, ca să nu vă ispitească Satana, din pricina nestăpânirii voastre." (1 Corinteni 7:5).

Principiul Scripturii se poate aplica doar atunci când soții sunt împreună, acasă, și nu departe unul de altul. După o vreme de părăsire a familiei ceva se întâmplă, inevitabilul se petrece. Se

118 / *^fUncluna/ în/ ca&tumub de/ duminică/*

găsesc înlocuitori care știu să vorbească frumos, tandru, care au și bani mai mulți în buzunare... și știe cel rău să atace exact în punctul sensibil. S-ar putea ca partenerul să mai ajungă de sărbători, în vizită, cu cadouri la copii, cu o cravată, cu un cadou pentru soț și cu ceva bani, câștigați pe brânci, însă, de multe ori, vine și cu verdictul: „Divorțăm! Nu ne mai potrivim, nu mai simțim nimic unul pentru altul, nu mai avem puncte în comun". Care să rămână cu tine, cei mari sau cei mici? Și așa încep tragediile, așa se rup familiile, așa se destramă totul de la o simplă neveghere, orbit de goana după altceva, după confort și plăcere de o clipă. Decizia de a pleca departe de partenerul de viață, pentru o perioadă mai lungă, este o cursă în care se poate cădea ușor. Tot mai des și mai multe familii cad pradă acestei practici neînțelepte.

Caracterul tău se vede atunci când ești singur, atunci când nu te vede nimeni, atunci când trebuie să alegi să fugi de păcat, asemenea lui Iosif, să fii fidel sau fidelă partenerului de viață, dar mai mult, să îi fii credincios lui Dumnezeu, care te vede oriunde te-ai afla ori te-ai ascunde. Un proverb românesc spune: „Cine ascunde adevărul, acela vinde minciuna". Așadar, vânzători de minciuni sunt la fiecare pas și adevărul îl scoți greu din inimile oamenilor. Nu îngădui ca și familia ta să treacă pe aici, să coboare treptele ipocriziei, minciunii, infidelității, grozăviei morții.

Doamna lui Potifar este o expertă în impresionări, știe să-și vândă bine minciuna și are multe adevăruri în vremea noastră. Știe să insiste, să tatoneze terenul în fiecare zi. Suntem dezgustați de apropierea murdăriei care se face la locul de muncă, de vorbele cu două înțelesuri, accentuându-se cel păcătos, folosite la școală și în cercurile restrânse. Există o conotație sexuală aproape în fiecare discuție și cei slabi sau cele slabe de caracter și de principii, „de îngeri", cad în plasa păcatului așa de ușor. Și atunci uită de tot: de familie, de soț, de principii, de biserică, de Dumnezeu! Așa își face loc ruina, aducând cu sine iluzia unei vieți fericite, însă pe termen lung viața respectivă se va transforma în dezastru! Atenție mare tuturor fanilor doamnei Potifar!

/ 119

Pasul următor este agresivitatea fizică. Abuzul fizic vine imediat după abuzul verbal. Dacă nici acest pas nu îi iese, apelează la ură și răzbunare, fiindcă se simte jignit că a fost refuzat. Mare atenție la comportament, la limbaj și la cât le permitem celor din jur să aibă acces spre inimile noastre, fiindcă totul se întoarce, mai devreme ori mai târziu, ca un bumerang împotriva noastră. Este foarte simplu, iar pastorii și consilierii știu asta. Biblia prezintă acest adevăr: iubire de nedescris, urmată de ură înflăcărată. Vezi cazul tânărului Amnon, care a iubit-o pe Tamar, iar apoi „a urât-o foarte mult, mai mult decât o iubise" (2 Samuel 1:15), Frumusețea de

la început se transformă în negură deasă, ură și răzbunare. „*Fugi!*”, era îndemnat tânărul Timotei.

Apoi, minciuna este folosită pentru a-ți terfeli reputația, pentru a te înnegri înaintea semenilor. Este adevărat că în multe situații, dovezile au fost false și acuzațiile au fost neîntemeiate. Un om înțelept nu va da curs bârfelor, ci va afla adevărul, săpând după argumente reale. De ce să nu previi? Fii înțelept și păzește-te de cursele diavolului! Iar dacă pășești pe unde a trecut Iosif, dacă ești acuzat pe nedrept, nu te îngrijora, Dumnezeu merge cu tine!

Un alt aspect, minciuna crasă: ți-ai mințit colegii, ți-ai mințit subalternii cu dovezi inventate, în mână. Ai așa-zisa dovadă în fața ta, o fluturi să vadă toată lumea, dar este una falsă și doar tu știi acest lucru. Omul care minte, cheamă ajutoare pe care, mai apoi, să le manipuleze, spunând exact ce dorește el. Și-a atins scopul propus, dar totul este bazat pe minciună. Omul care minte nu mai ține cont de sentimentele celui pe care îl acuză, de viitorul lui, de pedeapsa care urmează, ci calcă totul în picioare. Devine foarte dur, răzbunător față de cel pe care a vrut să-l înșele și care și-a permis să-l refuze.

Minciuna este folosită ca mijloc de punere la punct a celui care se încapățânează să trăiască corect, neinițiat, naiv, demodat în principii, lipsit de apărare. Minciuna este susținută de impertinența de a-l acuza, indirect, pe soț: el nu știe nimic, dar tot este acuzat că i-a favorizat acestui necunoscut, acestui străin un act de

120 / ^*Uinciuna/uv costumul de>duminică/*

viol: „*Robul acela evreu, pe care ni l-ai adus aici, a venit la mine ca să-și bată joc de mine... Iată ce mi-a făcut robul tău.*” (Geneza 39:14, 19). Deci minciuna este evidentă atunci când o persoană împrăstie cu noroi, doar ca să se apere pe sine, cum spune celebrul citat: „Cine se scuză, se acuză!”

Autorul cărții „Minciunile adulților”, Paul Ekman, spunea despre această situație în care nu depunem niciun minim efort pentru a o demasca minciuna: „Cele mai multe minciuni au succes pentru că nimeni nu caută o cale să le depisteze. De obicei, nu sunt luate prea mult în seamă...”⁶

A minți astăzi la fel cum a făcut această doamnă, este la modă. Totul devine o comunicare la suprafață și nu se verifică sursa. Soțiile își mint soții, la fel ca această femeie, folosindu-se de exact aceeași strategie. O recunoașteți? Încearcă o variantă, nu le merge, încearcă o a doua variantă, nu merge nici aceasta, încearcă o a treia variantă și nici aceasta nu funcționează și atunci apare răzbunarea fără limită. Într-un final, se reușește cu răzbunarea!

Ai acționat în mintea ta exact cum a făcut această femeie? Ai fost ispitită vreodată de același gând? Te regăsești în atitudinea ei de a-ți duce în eroare soțul, soția? Ai trecut vreodată pe lângă ocazii de felul acesta? Ce ai făcut? Ai făcut exact ca Iosif, ai fugit? Sau ai căzut în plasa glasului dulce, mios, care te-a atras spre păcat? Ori ai dat un răspuns categoric: „*Cum aş putea să fac eu un rău atât de mare şi să păcătuiesc împotriva lui Dumnezeu?*” (versetul 9). Manipularea sentimentelor este o minciună curată. Erorile strecurate printre colegi, subalterni, șefi sunt minciuni profesionale. A face pe sincerul când ești mânjit de păcat și ești compromis este o înșelătorie întreagă. A te da drept victimă, considerându-i pe alții drept „violatori”, este o minciună. A ieși basma curată pe

moment nu este o rezolvare a problemei, fiindcă pe termen lung se va dovedi cine deține adevărul și tot cu eticheta de mincinos vei rămâne. Așa că nu te bucura de victoria temporară. Fii cinstit și nu-ți folosi angajații, nu te folosi de dovezi care nu pot fi probate, nu te baza pe influența ta ca să îți atingi scopul. Nu

'fiiinctuaO' soției tul^atlțav / 121

uita, cel pe care îl minți s-ar putea să fie un Iosif și Dumnezeuul lui să fie cu el, iar tu să fii descoperit ca mincinos și să plătești prețul rușinii. Nu îl sacrifică pe cel apropiat doar pentru că nu a jucat cum ai cântat tu! S-ar putea ca jocul să fie păcat...

„Gândește-te că printr-o minciună sacrifici nu numai un adevăr, ci adevărul în general.”⁷

Note:

¹ Citat preluat de pe site-ul: <http://www.succesulpersonal.ro/sp/index.phpfp=comunicare&art=136>, în data de 31.10.2014.

² *** gjljja _ traducere Dumitru Cornilescu, pag. 44.

³ John Bevere, „Momeala Satanei”, Editura Succeed Publishing, Medgidia, 2011, pag. 42.

⁴ Ibidem.

⁵ Citat preluat de pe site-ul: <http://www.succesulpersonal.ro/sp/index.phpfp=comunicare&art=136>, în data de 31.10.2014

⁶ Paul Ekman, „Minciunile adulților”, Editura Trei, București, 2009, pag. 300.

⁷ Tudor Vianu, „Dicționar de maxime comentate”, Editura Saeculum I.O., București, 1997, pag. 153.

122 /

MINCIUNILE

(ui/

Joaca de-a câinele cu pisica

t

Din punct de vedere creștin, Faraon a fost omul care nu avea principii curate și sănătoase, care își permitea să se răzgândească și să schimbe foarte ușor regulile jocului, fiindcă interesele primau în detrimentul principiilor. Ceea ce gândea Faraon era: „Ce câștig eu?”, iar nu: „Ce beneficiază poporul din legile date, din proiectele politice, din realizările și afacerile țării?”. De atunci și până astăzi, în politică, interesele și nu principiile guvernează și stau la baza fiecărei politici.

Isaac D'Israeli (scriitor britanic, 1766-1848) prezintă definiția politicii astfel: „Arta de a conduce oamenii, ducându-i de nas”. Parcă se repetă istoria. Oamenii sunt ușor de dus de nas, iar în această vreme modernă, doar cine nu vrea nu vede acest adevăr despre manipularea folosită în politică! În legătură cu politicienii, sunt de acord cu ceea ce afirma Valeriu Butulescu: „Mint așa frumos, încât îți vine să tot ascuți”.¹ Sunt oratori buni, oameni care

°lfYlinciunile/tuiWatMuv / 123

U-'olitica este arta

*de a conduce oamenii,
ducându-i de nas.*

mânuiesc foarte ușor arta conversației, iar poveștile lor gâdilă auzul. Ei câștigă teren, iar oamenii stau cu gura căscată, înghițind fără să judece... orice minciună!

Moise și Aaron au fost ca un ghimpe în coasta lui Faraon, multă vreme. Cei doi lideri religioși au avut principii, însă liderul politic a avut doar „interesul care-i poartă fesul”. Asistăm aici la o confruntare pentru putere, între zeii Egiptului și adevăratul Dumnezeu, încercarea lui Faraon a fost de a scăpa de acești oameni care au deranjat sistemul politic din acea vreme, pentru că ei reprezentau planul divin și interesele lui Dumnezeu, nu ale liderului feroce și extremist. Avertismentele lui Dumnezeu nu au fost luate în considerare și Faraon s-a folosit de viclenie, a încercat să-i impresioneze, să-i facă să creadă că a primit solicitarea și că ea va fi onorată curând, cât se poate de repede. Dar, după ce Moise și Aaron părăseau „biroul” lui Faraon, deciziile erau schimbate la fel de rapid precum au fost înșirate promisiunile. Falsul încropit de Faraon a mers o vreme. Consilierii săi politici nu au avut puterea de a-l confrunța pentru această duplicitate. Cine ar fi îndrăznit să facă asta? Și astfel, cu fiecare zi derulată, lupta dintre cei doi lideri religioși s-a accentuat; într-un capăt al balanței era în joc Numele Domnului, iar în celălalt, minciuna liderului, ca reprezentant al sistemul corupt din acea vreme. Asistăm la un dialog elegant inițial, care devine iritant și plin de răzbunare, amenințare și răutate, mai pe urmă.

Se ridică întrebarea: Cine a câștigat confruntarea? Unii ar spune că Faraon a câștigat, reușind să dejoace planul divin și să-i târască pe Moise și pe Aaron zi de zi în fața lui. De fapt, adevărul despre biruință s-a văzut la final. Finalul a fost câștigat de Dumnezeu! Sfârșitul este cel care contează, nu începutul unui lucru. Doi oameni au mers în fața lui Faraon în puterea și în Numele Domnului, dar Faraon s-a bazat pe numele său și pe forța militară

124 / *^lînduna/tficasiiunutde/duminică/
fjuvernele au dreptul
să mintă în interesul
națiunii.*

avută la îndemână. Conform doctrinei „minciunii nobile”, discutată de Platon, „guvernele au dreptul să mintă în interesul națiunii”. Așa că liderul egiptean și-a atribuit singur acest drept și s-a bălăcit în minciună. Oare citatul lui Platon îl scuză pe Faraon? A avut el dreptul să mintă în folosul națiunii? Au contribuit minciunile sale la bunăstarea societății? A mințit pentru că a apărat interesele naționale? Nu! Minciuna a adus prăpădul, distrugerea, anarhia și, în final, pierderea multor suflete din națiunea care a respectat orbește minciunile liderului ei! Cele zece urgii prin care a trecut poporul egiptean, s-au datorat unei politici defectuoase, cauzată de minciunile inventate ale unui conducător fără scrupule. Ca urmare, națiunea a resimțit durerea adâncă și traumatizantă de-a lungul mai multor generații.

Miracolul cu șerpai păgânilor înghițiți de șarpele transformat din toiagul lui Aaron a reprezentat primul semnal în pregătirea lor pentru lupta împotriva sistemului politic din acea vreme. Toiagul lui Aaron a dovedit că prezența divină este copleșitoare și că, în final, aceasta are

ultimul cuvânt: „*Toți și-au aruncat to-iegele, și s-au prefăcut în șerpi. Dar toiagul lui Aaron a înghițit toie-gele lor.*” (Exodul 7:12). Deloc impresionat de cele petrecute, Faraon lasă în seama vrăjitorilor să dovedească cine este cel mai puternic. Deși vede clar că Aaron este mai puternic, el nu este mișcat și rămâne pe poziția lui, de neclintit. Aaron a fost cu un pas în fața vrăjitorilor egipteni, în această primă rundă de negocieri și demonstrații publice.

Sânge în **loc de apă**, prima situație problematică a egiptenilor.

Alimentarea cu apă a devenit o problemă națională. Din-tr-o dată, apa s-a transformat în sânge, lucru care i-a determinat să foreze în jurul caselor. S-a instalat panica, iar confuzia și disperarea se citeau în acțiunile lor.

Erau speriați, agitați și supărați

fUcnciunile-iul^wiamv /125

din cauza nenorocirii abătute asupra lor. Însuși Faraon a vizitat râul, spre a confirma drama națională. Deși vrăjitorii au încercat și au reușit să imite lucrarea liderilor religioși, conducătorul a rămas sceptic - inima nu i-a fost atinsă. Încă o dată a dat dovadă de egoism și i-a păsat doar de menținerea puterii în ograda lui, nu de nevoia oamenilor din țară. Timp de o săptămână, în țară a persistat mirosul insuportabil, însă oamenii s-au obișnuit și nu și-au pus întrebări referitoare la guvernarea deficitară. Mă întreb: Dacă vrăjitorii erau atât de experimentați, de ce n-au reluat procesul în sens invers, adică să transforme sângele în apă?

A doua urgie, broaște peste tot, avea menirea de a transmite un nou avertisment pentru cel care nu recunoștea o putere mai mare. Orăcăitul broaștelor și duhoarea produsă de acestea nu l-au clintit pe Faraon. Erau și broaște reale, dar și broaște falsifi-ca-te de vrăjitori. O lume asemănătoare unei bălți pline de zgomotul deranjant al broaștelor stresante. Moise și Aaron sunt chemați din nou la Faraon, pentru a lua act de o nouă promisiune, condiționată: „*Rugați-vă... și am să las pe popor să plece...*”. Aici începe jocul de-a câinele cu pisica. Promisiuni pripite, proiecte impresionante, pe care nimeni nu le împlinește, entuziasm mare și implicare mică. Așa este în politică! Așa s-a purtat conducătorul egiptean față de niște trimiși ai lui Dumnezeu. Promisiunea lui a fost „Mâine!”. Tot la fel, „mâine” a fost și este promisiunea celui care nu are de gând să se țină de cuvânt.

„*Faraon a chemat pe Moise și pe Aaron și a zis: «Rugați-vă Domnului, să depărteze broaștele de la mine și de la poporul meu; și am să las pe popor să plece să aducă jertfe Domnului.»*” (Exodul 8:8) Promisiunea lui Moise: „*nu vor mai rămânea decât în râu*”, a fost îndeplinită, dar cuvântul lui Faraon nu. Așa cum se va vedea, cei doi lideri reprezentau Adevărul, iar Faraon reprezenta minciuna! Țara a fost eliberată de broaște în urma rugăciunii ascultate de Domnul. Aceeași întrebare: De ce Faraon nu le-a poruncit vrăjitorilor să îndepărteze broaștele? Recunoștea el că puterea lor era limitată? De ce când este la ananghie, apelează la Creator? Să fi

126 / f/iinciuaauvcasUwnulde<duminică'

știut el că adevăratul Dumnezeu este Domnul evreilor?

După ce se vede cu „sacii în căruță”, Faraon își schimbă planul.

Observăm că nu e deloc greu acest lucru și o face pentru că îi este la îndemână. El a promis că va lăsa poporul, dar acum se răzgândește, fără nicio urmă de regret: „*Faraon, văzând ca are răgaz să răsuflă în voie, și-a*

împietrit inima și n-a ascultat de Moise și de Aaron, după cum spusese Domnul." (Exodul 8:15).

Hannah Arendt (1968) face o afirmație intransigentă referitoare la acest aspect spunând: „Minciunile au fost întotdeauna considerate unelte necesare nu numai de către politicieni sau demagogi, ci și de către oameni de stat”². Așadar, unealta folosită a fost una obișnuită, utilizată din cele mai vechi timpuri...

O altă catastrofă a fost aceea în care oamenii au devenit păduchioși regionali, de care toți s-au ferit. Actualizând, ne imaginăm că toate știrile internaționale avertizau turiștii să nu viziteze această țară, pentru că este bântuită de o epidemie de păduchi. Toți erau avertizați să ocolească Egiptul, pentru că pot fi contaminați și pot deveni transmisibili. Până și animalele erau pline de păduchi. Este o imagine chiar înfiorătoare să vezi oameni care se scarpină obsesiv, plini de mușcături în cap și pe corp, bebeluși sau copii care țipă, gospodine care încearcă să deparaziteze... Oamenii erau în suferință datorită deciziei și minciunii faraonice.

Vrăjitorii au încercat să imite, dar au recunoscut că aici este *„degetul lui Dumnezeu”*. Au recunoscut păgânii că puterea lor are o limită, că numerele lor au fost epuizate, s-au făcut de râs înaintea lui Faraon, dar au fost cinstiți: *„Și vrăjitorii au zis lui Faraon: «Aici este degetul lui Dumnezeu!» Dar inima lui Faraon s-a împietrit și n-a ascultat de Moise și de Aaron, după cum spusese Domnul." (Exodul 8:19).*

A patra tragedie, un nou prilej de minciună, a fost invazia unei muște urâte, numită câinească. Nicio plasă la geam nu a reușit să oprească insecta pustiitoare, niciun spray nu a fost suficient de puternic să poată îndepărta această situație deranjantă. Invazia era mare și rapidă, așa că nopțile deveneau de coșmar,

²*7lincuuute/ tui Jataan/ / 127*

oamenii nu se puteau odihni din cauza bâzâitului și a mușcăturilor de muște. De la cel mai mare și până la cel mai mic, au resimțit cu toții că mâna Domnului este îndreptată împotriva lor. Singura modalitate de stopare a nenorocirii era promisiunea lui Faraon, capitularea lui. Și el promite să-i lase, dar impune unele restricții: „este o urâciune pentru noi să asistăm la jertfele voastre, dar acceptăm, mergeți și aduceți jertfe aici în țară”. Calcă peste tradiția țării, tolerează o urâciune, doar ca să nu recunoască puterea acestui Dumnezeu străin. La răspunsul negativ al lui Moise, Faraon cedează puțin, devine mai conciliant și propune o eliberare parțială, doar că trebuie să se orienteze spre pustie, să nu plece departe, tot ca să aibă control asupra poporului lui Dumnezeu. Un lucru neobișnuit pe care îl face Faraon: cere să fie pomenit în rugăciune! Omul recunoaște, peste noapte, că există Dumnezeu! *„Faraon a zis: «Vă voi lăsa să plecați, ca să aduceți jertfe Domnului Dumnezeului vostru în pustiu; numai să nu vă depărtați prea mult, dacă plecați. Rugați-vă pentru mine!»." (Exodul 8:28)*

Cu toate că dă impresia că are nevoie de Dumnezeu, vorbele lui transmit, mai degrabă, că a învățat limbajul religios și caută să înșele și prin acest tertip. Se dă drept un proaspăt convertit la religia lui Moise, deși el continuă să fie un fățarnic, un mincinos. Nu face nimic din convingere, ci totul e din interes. Este tipul de politician care vorbește ca electoratul, se folosește de biserică până primește voturile credincioșilor, face tot ce

poate, se îmbracă asemenea lor, dacă e nevoie, își însușește limbajul, respectă ritualurile dacă i se cere, doar pentru a primi un vot în plus... Faraon este împietrit și, de fapt, dovedește că este un impostor care impresionează, iar pe urmă dezamăgește!

A cincea durere a poporului este îndreptată spre sursele lor de trai, animalele domestice, vitele (cai, măgari, cămile, boi și oi): „... *mâna Domnului va fi peste turmele tale de pe câmp; peste cai, peste măgari, peste cămile, peste boi și peste oi; și anume va fi o ciumă foarte mare.*” (Exodul 9:3). Această pierdere a fost mare pentru familiile bogaților, dar, poate mai mult, pentru familiile

128 / °YYUnciunwîn/ costumuld&duminică/

oamenilor săraci. Sursa de venit s-a dus. Nu mai aveau hrană și nici bunuri. Vitele erau moarte. Cauza? Același Faraon care s-a pus de-a curmezișul în fața lui Dumnezeu. Multe lacrimi, răzvrătire tacită, invidie față de poporul evreu, ale cărui turme erau intacte, mai ales că reprezentanții împăratului au constatat că aceștia nu suferiseră nicio pagubă. Dumnezeu făcuse deosebirea.

Omul dur nu și-a revenit nici când dezastrul și durerea națională au fost evidente: el continuă minciuna și împietrirea. Poporul nevinovat suferă din cauza unor decizii politice neînțelepte și capricioase. „ *Un singur rău, distruge mult bine!*”, spune proverbul biblic.

Următoarea situație neplăcută fusese prevestită și urma să aibă loc: vărsatul de vânt sau vărsatul negru, pe care Dumnezeu l-a îngăduit peste poporul condus de un om rebel. Imaginea poporului egiptean era dizgrațioasă. Toți erau plini de bube. Nu numai imaginea era respingătoare, dar aceste bube pricinuiau mari dureri. Erau usturătoare și vaietele erau mari. Îmi imaginez cozile uriașe din fața cabinetelor medicale, oameni buboși, dar și medici și asistente, nenorociți de aceeași plagă. Toate unguentele au dispărut din farmacii, nu se mai găsea nicăieri niciun fel de cremă care să amelioreze durerea, suferința lor. Și de această dată, Faraon suportă o împietrire provocată de Dumnezeu. Și-a bătut joc de răbdarea lui Dumnezeu, însă va plăti scump... „*Vrăjitorii nu s-au putut arăta înaintea lui Moise, din pricina bubelor; căci bubele erau pe vrăjitori, ca și pe toți egiptenii. Domnul a împietrit inima lui Faraon, și Faraon n-a ascultat de Moise și de Aaron, după cum spusese Domnul lui Moise.*” (Exodul 9:11-12)

Poporul suportă **a șaptea plagă** din cauza încăpățânării împăratului: piatra și focul: „*Dacă te mai ridici împotriva poporului Meu, și dacă nu-l lași să plece, iată, mâine, la ceasul acesta, voi face să bată o piatră așa de mare, cum n-a mai fost în Egipt, din ziua întemeierii lui și până azi.*” (Exodul 9:17-18).

Urma prăpădul peste țară. O piatră mare și un foc năprasnic erau prevestite. Nimeni nu mai văzuse așa ceva înainte. Toată

129

lumea s-a îngrozit de ceea ce avea să vină asupra lor. Probabil oamenii se gândeau că vor asista la sfârșitul lumii. Nu era deloc plăcut să asisti neputincios la nimicirea a tot ce-ai agonisit o viață! Urgia a distrus toate culturile, toți copacii și pe toți oamenii și animalele care nu s-au pus la adăpost, pe toți cei care nu și-au pus la inimă Cuvântul lui Dumnezeu: „*Aceia dintre slujitorii lui Faraon, care s-au temut de Cuvântul Domnului, și-au adunat*

în case robii și turmele. Dar cei ce nu și-au pus la inimă Cuvântul Domnului și-au lăsat robii și turmele pe câmp." (versetele 20-21).

Cu mult optimism, în primăvară, oamenii și-au împrăștiat semințele, sperând la o recoltă bogată, doar că nu au mai apucat să vadă niciun rezultat. Focul și piatra au distrus toată munca gospodarilor, copacii au rămas sfrijiți în urmă, grădinile pustiite, iarba distrusă, dar și cadavre ale animalelor și ale oamenilor indiferenți la porunca sfântă, care demonstau că Dumnezeu nu Se joacă; ce promite, aceea se împlinește. Dar Faraon tot n-a învățat lecția... A continuat în vechiul sistem de gândire și, cu toate că veniturile la bugetul de stat s-au diminuat drastic și criza economică bătea la ușă, el nu s-a clătinat din încăpățânările lui. A continuat cu păstrarea calendarului politic și cu respectarea lui cu strictețe: „Nu lăsăm poporul evreu, forța de muncă ieftină a țării noastre, să plece din țară! Nu, în niciun caz! Ei rămân aici, sunt robii noștri! Dacă pleacă, cine va fi gata să-i înlocuiască? Mai bine în suferință și stăpâni peste robii evrei, decât fără ei și noi să le luăm locul!"

A opta plagă: venirea unui soi de lăcuste care distrug tot ce întâlnesc în cale. Ceea ce urma să vină peste țară avea să uimească întreaga națiune. Lăcustele vor distruge ce au lăsat nedistrus piatra și focul. Dumnezeu avea să își arate supremația. După ce a fost amenințat cu această urgie, Faraon s-a temut și a recunoscut că nu este o joacă. Dumnezeu chiar a luat totul în serios. „*Slujitorii lui Faraon i-au zis: «Până când are să fie omul acesta o pacoste pentru noi? Lasă pe oamenii aceștia să plece și să slujească Domnului Dumnezeului lor. Tot nu vezi că pierе Egiptul?»*" (Exodul 10:7)

130 / °YŷllncMUMy în> costumul de- duminică/

Lucrurile încep să se schimbe; slujitorii prind curaj și-1 înfruntă pe Faraon, iar el devine maleabil. Cam târziu își dă seama de impactul politicii sale negative. Slujitorii îi atrag atenția că bunurile țării, oamenii, potențialul economic și uman dispar și că a început o criză națională de neconceput! Ar fi momentul să facă ceva, să-și schimbe atitudinea. Acest popor, deosebit prin tot, trebuie să fie eliberat și să primească „viza" de ieșire din țară, altfel vor fi nenorociți cu toții.

Au început negocierile, pentru ca toată lumea să fie mulțumită. Dar... nu era în calcul decât o singură variantă, aceea cerută de Moise și de Aaron, nu sugestiile artificiale ale lui Faraon. Însă el continuă să coordoneze, să se creadă buricul pământului și le sugerează să plece doar bărbații. Când Moise refuză, omul acesta devine ironic, considerând cu încăpățănare că încă deține puterea în lume: „*așa să fie Domnul cu voi, cum vă voi lăsa eu să plecați*". Au început să vină lăcustele și să distrugă toată verdeața de pe câmp. Priveliștea devenea uscată, aridă, arsă parcă de lava unui vulcan, scursă peste tot...

Când imaginea a devenit infernală, de neoprit, apocaliptică, Faraon apelează din nou la liderii religioși. Își aduce aminte că a mai făcut el astfel de improvizații și i-a mers bine. A reușit și prima dată cu rugăciunea, iar acum va încerca la fel. „*Faraon a chemat îndată pe Moise și pe Aaron și a zis: «Am păcătuț împotriva Domnului Dumnezeului vostru și împotriva voastră. Dar iartă-mi păcatul numai de data aceasta; și rugați pe Domnul Dumnezeul vostru să depărteze de la mine și urgia aceasta de moarte!*" (Exodul 10:16-17) Oare se pocăiește sincer, măcar de data aceasta, în ceasul al doisprezecelea? Nu, ci e o pocăință rapidă, fulger, făcută din

interes, cauzată de evenimentele derulate în ultima perioadă... A ajuns cuțitul la os, e prins la ananghie și vede o singură poartă de ieșire - Dumnezeu. Recunoaște că a păcătuit, dar... de la cine o fi învățat acest limbaj religios? îl recunoaște pe Dumnezeu! Cum așa? Dintr-o dată devine interesat de lucrurile spirituale, mai mult ca niciodată! Cere milă doar pentru o singură dată. Se vede amenin-

Ifhnciunile/ Lw ' ^

/ 131

țat cu moartea și îi este teamă. Domnul este înduplecat și-i ascultă rugăciunea. Faraon este salvat, țara eliberată, dar, surpriză: el se întoarce tot la felul lui de trai. Nu s-a ținut de cuvânt, minte din nou poporul lui Dumnezeu și pe slujitorii Lui.

O nouă urgie bătea la ușă: trei zile de întuneric. O, ce rău este să trăiești fără lumină. Trei zile de coșmar pentru toți. Copiii nu puteau merge la școală, studenții la facultate, muncitorii la serviciu, toți erau închiși în propriul lor întuneric. Țara devine beznă. În mijlocul întunericului, Faraon își cheamă oponenții și îi trimite să slujească Domnului așa cum cer. însă au interdicția de a transporta oile și boii; măcar cu atât să rămână și egiptenii, dacă tot le-au murit animalele... Sau poate, gândea Faraon, dacă vor merge fără turme, se vor întoarce în țară, pentru că foametea îi va aduce înapoi. Din nou, o promisiune neîmplinită. Faraon este împietrit, nu se ține de cuvânt și încă îl și amenință pe Moise.

Moise și-a întins mâna spre cer; și a fost întuneric beznă în toată țara Egiptului, timp de trei zile. Nici nu se vedeau unii pe alții, și nimeni nu s-a sculat din locul lui timp de trei zile. Dar, în locurile unde locuiau toți copiii lui Israel, era lumină. Faraon a chemat pe Moise și a zis: «Duceți-vă și slujiți Domnului! Să nu rămână în țară decât oile și boii voștri; copiii voștri vor putea merge și ei împreună cu voi.»" (Exodul 10:22-24). Poporul este condamnat să sufere din cauza unor alegeri greșite ale stăpânului, interesul fiind axat pe prioritatea lui Faraon; doar așa știa el să trăiască.

A zecea urgie, cea mai dureroasă dintre toate, a fost un atentat la familie, la ceea ce are mai scump omul, copiii. Ultima urgie avea să culmineze cu recunoașterea adevăratului Dumnezeu: „*Moise a zis: «Așa vorbește Domnul: Pe la miezul nopții, voi trece prin Egipt. Și toți întâii născuți din țara Egiptului vor muri, de la întâiul născut al lui Faraon, care sade pe scaunul lui de domnie, până la întâiul născut al roabei care stă la rășniță, și până la toți întâii născuți ai dobitoacelor. În toată țara Egiptului vor fi țipete mari, așa cum n-au fost și nu vor mai fi.»" (Exodul 11:4-6)*

Tragedia care urma să se întâmple, a fost pregătită în detaliu

1o2, / niinciuna/în/ costumat de/ duminică/

de Dumnezeu. Era ultima pedeapsă, dar și cea mai cruntă. Faraon s-a jucat prea mult cu liderii religioși, care erau trimișii lui Dumnezeu. Omul acesta, împăratul, nu a ținut cont că luptă împotriva lui Dumnezeu. A dat semne că regretă, că vrea să se pocăiască, dar tot împietrit a rămas în inima lui. Era omul de fațadă, politician înăscut să vorbească frumos, dar să trăiască urât. Fără principii de viață, fără cuvânt, mincinos, fățarnic.

La miezul nopții, judecata lui Dumnezeu a venit asupra egiptenilor.

Țipetele au răsunat peste tot. În fiecare casă, câte un mort. Întâiul născut

era în sicriu și la căpătâiul lui erau multe lacrimi amare, de jale. Nu se puteau susține reciproc. Vecinii, rudeniile, prietenii nu se puteau nici măcar vizita ca să-și aducă mângâieri, pentru că fiecare își plângea mortul. Faraon, în momentele acelea de mare durere, când își vede și ultima șansă pierdută, face un lucru neobișnuit: izgonește poporul din fața lui. În sfârșit, acordul este semnat și poporul este eliberat legal, expulzat. Dar mai mult de atât, erau grăbiți să iasă din țară, fiindcă urgia înspăimântase poporul. Copiii lui Israel pleacă spre țara liberă, spre Canaan. Drumul este lung și anevoios. „Suntem liberi! Suntem liberi!” - probabil acesta a fost refrenul intonat. În sfârșit, erau cu adevărat eliberați! Adevărul a biruit!

Care e minciuna pe care o folosesc oamenii de astăzi?

Machiavelli spunea: „Liderii care în mod convențional rămân sinceri sunt și lipsiți de eficiență”. Așadar, duhul acesta s-a răspândit în această clasă politică, minciuna se consideră necesară. Dacă nu o ai la îndemână, ești înjosit, marginalizat, și chiar fără succes. Chiar în această vreme, când scriu această carte, urmează să traversăm o perioadă de campanie electorală, pentru alegerea unui nou președinte. Atitudinea politicianilor de astăzi este identică cu aceea din vremea lui Faraon. Oamenii vorbesc frumos, au ședințe de tot felul în care fac promisiuni, dar după ce ocupă fotoliul de la Cotroceni, uită ce au promis și revin la vechiul trai.

Demagogia politică este actuală și politicienii, lipsiți de scrupule, promit și nu se mai țin de cuvânt. Este penibil să-i asculți cum făgăduiesc cu

©YiiUnclunile/tui/^Fc

/ 133

atâta seninătate în perioada alegerilor, când ei știu sigur că mint, fiindcă resursele și bugetul nu le permit să îndeplinească „marea cu sarea”.

Politicienii își aduc bine aminte de promisiunile făcute cu patru ani în urmă și revin în preajma alegerilor să refacă acele promisiuni pline de speranțe deșarte, invocând alte minciuni pentru a justifica nerealizările.

O altă minciună folosită de lumea politică, de sistemul în care suntem angrenați cu toții, este atunci când te poartă pe drumuri cu multe promisiuni. „Vino și mâine, vino și peste o lună, vino peste un an.

Încercăm să rezolvăm! Revino!”, dar nimic nu se petrece în urma acestor vizite. Doar promisiuni peste promisiuni. Robert Adams (1977) a spus:

„Minciuna politică a ajuns în zilele noastre să fie produsă în cantități uriase”. Omul minte, du-cându-1 pe semen cu zăhărelul și se folosește de amânare ca să refuze politicos. Amânarea, de fapt, este o minciună politicoasă. Cine amână, o face pentru a-și ascunde refuzul. Omul care ignoră orice semn divin și îl ia peste picior pe credinciosul care trăiește cu Dumnezeu, călcând în picioare avertismentele Lui, este cel ce trăiește în minciuna propriei ignoranțe și a aroganței.

Omul arogant este stră-strănepotul lui Faraon. Pus în situația de a decide, are dovezi cu nemiluita, dar nu se clintește, ci rămâne împietrit și își vede de drumul lui. El folosește o minciună asemănătoare cu minciuna lui Faraon, folosindu-se de numele de creștin, de rugăciuni, de practicile creștinești, de limbajul creștin, pentru a-și acoperi interesele. El este tipul de om, șef al unei instituții, care are putere de eliberare, dar care nu vrea să ofere aceasta din încăpățănare față de semenul său. Este omul

care vrea să fie rugat, vrea să își vadă semenii îngenunchiați în fața lui. Este omul care minte atunci când face pe religiosul. El pare că regretă toate greșelile, dar în spatele cuvintelor învățate, în spatele atitudinii false, se află, de fapt, o pocăință ieftină. Omul care se pocăiește doar când este la greu, iar când a trecut de nenorocire revine la felul lui de viață, îl minte pe Dumnezeu, neștiind că, de fapt, se minte pe sine. Omul care promite mult, dar face puțin, este un alt

134 / ^cYHinciuna/în/ costumul de < duminică

corespondent al lui Faraon. Omul care este lovit atât de mult, dar rămâne neclintit în înțepenirea lui. I se dovedește minciuna, dar nu îi pasă de aceasta. Este tipul de om care trăiește în minciună prin tot ce face. Și când crede că ar vrea să spună adevărul, el, de fapt, minte. Este omul care amestecă lucrurile. Demagogia este la ea acasă și este expert în aceasta.

Dacă ești politician și dacă, pentru a atrage voturi de la popor, promiți multe, dar știi că nu te poți ține de cuvânt, te rog po-căiește-te de atitudinea demagogică. Vei avea de-a face cu Dumnezeu, într-un final. Dacă ești omul puternic, înfipt în ancorele și pârgھیile de influență, într-o structură importantă, și ai impresia că nu se vor prăbuși niciodată, îți spun să nu te iei la luptă cu Dumnezeu, căci totul se va prăbuși într-o zi. Faraon a pierit în apele Mării Roșii. Nu încerca să te împotrivești lucrării divine, nu încerca să oprești poporul să meargă înainte, lasă-l să meargă pe drumul trasat de El. Nu-l opri! Nu îi pune piedici! Nu încerca să câștigi capital de imagine, promițând ceea ce știi că e minciună. Dacă ești un lider care accezi la o funcție de conducere într-o biserică și promiți fără acoperire, pocăiește-te și fii sincer cu poporul! Nu fi un credincios lipsit de scrupule! Promite ce vrei să faci, ce poți și ce știi că vei face, nu altceva.

Fiindcă urmașii lui Faraon umblă printre noi, vorbesc la televizor și mint cu nerușinare, oamenii și-au pierdut încrederea în cei din această clasă. Dumnezeu iubește și politicienii, și pe cei ce sunt într-o poziție de conducere, dar nu iubește minciuna lor. Așadar, nu promite ceea ce nu vrei să faci, nu încurca lucrurile dacă nu ești gata să dai o mână de ajutor. Fii cinstit, nu minți, că vei avea soarta lui Faraon!

Note:

¹ Citat preluat de pe site-ul: <http://citate.unica.ro/2011/05/04/citate-despre-minciuna/>, în data de 31.10.2014.

² Citat preluat de pe site-ul: http://revista.memoria.ro/?location=view_article&id=325, în data de 3.12.2014.

^cYYInclunile/ tui Jataan/ / 135

MINCIUNA

J oo ești copilărești

„Aaron le-a răspuns: «Scoateți cerceii de aur din urechile nevestelor, fiilor și fiicelor voastre, și aduceți-i la mine». Și toți și-au scos cerceii de aur din urechi și i-au adus lui Aaron. El i-a luat din mâinile lor, a bătut aurul cu dalta și a făcut

un vițel turnat. Și ei au zis: «Israel! Iată dumnezeul tău care te-a scos din țara Egiptului.»

„Aaron a răspuns: «Să nu se aprindă de mânie domnul meu! Tu singur știi că poporul acesta este pornit la rău. Ei mi-au zis: 'Fă-ne un dumnezeu care să meargă înaintea noastră; căci Moise, omul acela care ne-a scos din țara Egiptului, nu știm ce s-a făcut!' Eu le-am zis: Cine are aur, să-l scoată! Și mi l-au dat; l-am aruncat în foc, și din el a ieșit vițelul acesta.»"

(Exodul 32:2 și 22-24)

Poporul lui Dumnezeu a ajuns pe drumul libertății. A devenit liber, în sfârșit, de jugul aspru al lui Faraon. O vreme, israeliții s-au simțit fericiți în promisa libertate. Numai că aceasta ține trei zile... Minunea fericirii lor durează așa de puțin! Lipsurile, foamea și debusolarea îi fac să devină irascibili și cârtitori. Timp de 40 de ani, acest popor greu de strunit și lipsit de optimismul țării promise s-a tot învârtit în jurul pustiei Sinai. Deși a fost instruit prin legile clare, trasate de Dumnezeu, el s-a întors tot la instinctele carnale. Observăm, cu uimire, că răzvrătirea, cârtirea și încăpățânarea sunt caracteristicile unui popor liber, dar care păstra încă Egiptul cu toate obiceiurile, în inima lui.

Liderul lor principal era Moise, iar Aaron, fratele mai mare cu trei ani, a devenit purtătorul de cuvânt. Ceea ce putem observa este faptul că, pentru o vreme, acest purtător de cuvânt preia frâiele conducerii. Va urma dezastrul, fiindcă la conducere este un purtător de cuvânt și nu liderul născut să facă aceasta. O lecție de viață pentru toți cei chemați într-o slujbă de conducere și care o lasă pe mâna celor neformați, nepotriviți pentru această lucrare: aceștia vor genera conflicte și problemele se vor ține lanț în urma lor. Moise avea calitatea de lider - primise această aptitudine de la Dumnezeu - și a folosit-o la maximum, însă nu și-a lăsat un înlocuitor potrivit atunci când solicitarea a fost de a pleca pentru o vreme. Probabil că a mers pe ideea că Aaron, dacă știe să vorbească și este un traducător bun, va avea și puterea să confrunte problemele grele ale mulțimii, ale oamenilor dificili din țară.

Chemat de Dumnezeu să stea de vorbă, Moise lipsește mai multe zile din mijlocul poporului. El merge pe munte nu în concediu sau la relaxare, ci în „interes de serviciu”. Este momentul ca Domnul să își descopere planurile de „binecuvântare și nu de blestem”. După această întâlnire, Moise avea să plece acasă cu un cadou special: două table cu Legea, Cele zece porunci - instrumentul de conducere și de strunire a poporului. Acest cadou era un lucru manual, creat de însăși mâna lui Dumnezeu. Ce dar minunat! Să te invite Domnul la un timp de părtășie cu El și apoi, la plecare, să

136 / *Hîindunauv cxxsUunutd&duminică/*

ifUnciunu- tub sAwuuv / 137

îți ofere ceva, creat de mâinile Lui. Să duci poporului ceva dumnezeiesc, palpabil: „erau lucrarea lui Dumnezeu și scrisul era scrisul lui Dumnezeu, săpat pe table” (Exod 32:16)!

Moise coboară de pe munte alături de Iosua, ucenicul său. Mersul lor este întrerupt de un zgomot ciudat. Apar întrebări, iar suspiciunea crește. Ceva s-a petrecut... Ce să fie? Moise, ca un credincios experimentat, căruia Dumnezeu i se descoperise, simte pericolul din alt

unghi decât Iosua, care aude „*un strigăt de război*”. Și suspiciunea lui Moise avea să se adeverească...

Ce s-a petrecut la poalele muntelui, în timp ce Moise era plecat dintre iudei? Poporul, crezând că i-a abandonat și văzând că lipsește de o așa de lungă bucată de vreme, și-a descoperit spiritul religios, dorința de a avea pe cineva în fața lui, un dumnezeu, cineva care să îl reprezinte, altul decât membrii familiei lui Moise. Poporul avea nevoie de un dumnezeu, oricare ar fi fost acesta! De ce nu l-au ales israeliții pe Aaron în fruntea lor? Nu era el la îndemână? De ce l-au refuzat? Probabil văzuseră că Aaron este o persoană ușor de manevrat, ușor de condus și nu de acest tip de om aveau nevoie. Pe Moise l-au avut cu mână de fier, dar acum, el era doar un străin din Egipt, care i-a abandonat. Poate și-au imaginat că s-a săturat de poziția de lider și a dorit o evadare. Într-adevăr, Moise avea nevoie de o evadare în brațele Domnului, de o nouă încurajare, de înviorare și de forțe proaspete pentru a continua călătoria.

„*Haide! Fă-ne un dumnezeu care să meargă înaintea noastră; căci Moise, omul acela care ne-a scos din țara Egiptului, nu știm ce s-a făcut.*” (Exodul 32:1b)

Aaron a fost chemat la consfătuire, la stabilirea unei viziuni noi. Ei, consilierii, au venit cu ordinea de zi și au pus pe masă decizia lor. Aveau nevoie de un țap ispășitor, de cineva care să răspundă în cazul unei eventuale erori. Așa că l-au găsit pe Aaron, care era la îndemână, și l-au folosit drept un lider de ocazie. Aaron a vrut să facă un lucru bun, dar nu a ținut cont de pericolul care îl păștea. Nu s-a gândit nicio clipă că acești răzvrătiți doresc „să

138 / °YYlinciuna/ îtv costumul d& duminica

scoată cărbunii din foc cu mâna lui”. Noul lider colectează aur de la doamne și domnișoare, dar și de la băieții tineri, care obișnuiau să iasă în evidență prin cercelușul din ureche, considerându-se grozavi, bărbați cu vază. Aaron improvizează o turnătorie rapidă și dăltuiește și șlefuieste imaginea unei ființe care urma să le fie idol, dumnezeu, o altă șansă, reprezentantul, eliberatorul. Din acel atelier improvizat a scos un vițel. Noul lider întregește imaginea, construind un altar și decretând ca sărbătoare națională a doua zi. Aaron le-a ascultat doleanța, dar a fost lipsit de capacitatea de conducător; nu a știut cum să-i strunească, așa că i-a lăsat pe ei să conducă din umbră, preluând rolul de marionetă. Așa sunt mulți astăzi în funcții de conducere, fie politice, administrative sau religioase. Un conducător provizoriu nu poate aduce rezultate eficiente! Aaron se vede depășit de situație și se lasă influențat de presiunea poporului, ascultându-l întocmai. După ce și-a terminat lucrarea de pe munte, Moise, atras de spiritul de sacrificiu și de pasiunea în slujire, revine în grabă, doar că aici întâlnește o surpriză. Poporul nu mai este același, și-a schimbat stilul de închinare... Și omul „*cel mai blând de pe fața pământului*”, cu care ne-am obișnuit, se transformă acum într-o persoană agitată, dură, mânioasă din cauza a ceea ce găsește în vale. Într-o confruntare directă, Moise îl acuză pe Aaron de păcat, el fiind primul responsabil de ceea ce s-a petrecut în lipsa lui: „*Moise a zis lui Aaron: «Ce ți-a făcut poporul acesta, de ai adus asupra lui un păcat atât de mare?»*” (Exod 32:21). În acest punct apare minciuna lui Aaron. Încearcă să-1 ducă pe Moise în eroare și să dea vina pe popor. Într-adevăr, Aaron avea, parțial, dreptate, dar nu a mers cu dreptatea până la capăt. El încearcă să-i

înmoaie inima fratelui său mai mic, încearcă să explice situația neplăcută, vrea să aplaneze conflictul sub altă formă și nu consideră atât de grav păcatul comis, deși era evidentă înlocuirea lui Dumnezeu cu un alt dumnezeu! își ascunde responsabilitatea în spatele acuzațiilor aduse poporului răzvrătit. El nu a fost gata să moară pentru a-și apăra reputația de lider autentic într-o echipă de slujitori. La presiunea poporului, cedează,
Iflicuiri»/Lw & 4aiatv / 139

CMi mai pune întrebări și atunci n-o să li se mai spună minciuni:

apoi folosește un adevăr înjumătățit. în discuția cu Moise el redă exact ceea ce a spus poporul. în prima parte a discursului său totul se leagă bine, poate fi verificat, însă ceea ce apare mai târziu este încercarea de a fugi de responsabilitate, de a nu-și asuma vina.

El nu spune adevărul întreg, nu dă toate detaliile, ci folosește o poveste de adormit copiii.

Cine crede că aruncând ceva în foc, instantaneu va apărea un vițel? Era o poveste interesantă, însă pentru copii, nu pentru omul lui Dumnezeu.

încearcă să-1 ducă pe Moise în eroare, insinuând că a aruncat aurul în foc și din el a ieșit minunea. Aaron a uitat să spună că s-a implicat în întregul proces, că n-a încercat să se opună, ci dimpotrivă, a cules aurul cu mâinile lui, 1-a bătut, a făcut vițelul, 1-a numit dumnezeul lor și chiar 1-a investit cu autoritate: „*Israele, iată dumnezeul tău, care te-a scos din țara Egiptului!*” (Exod 32:4). Minciuna lui este aceea de a-i crede pe toți ușor de dus de nas, prin povești copilărești. Cine crede povestea lui? De ce nu a spus tot ce a trebuit să audă Moise? Aaron a spus doar ce a vrut, cu scopul de a evita consecințele. S-a dat drept omul care nu are nici cea mai mică vină; toată responsabilitatea o au cei care au făcut presiuni. Se folosește de ceva real ca să își spele mâinile, strecoară câteva neadevăruri insesizabile și speră să scape nepedepsit.

Aaron a fost constrâns să facă vițelul, dar cine 1-a forțat să nu spună adevărul? Nu există minciună justificată! Dacă ești omul adevărului, nu vei folosi niciodată un adevăr și în mijlocul lui să strecuri o minciună imperceptibilă. Probabil, în sinea lui, Aaron ar fi dorit să spună ceea ce a afirmat Charles Dickens: „Nu mai pune întrebări și atunci n-o să ți se mai spună minciuni”.¹ A fost pus la colț și toate argumentele lui au fost inutile, nu 1-a crezut nimeni, era doar o poveste pe care nu o putea crede nici Moise, deși poate ar fi dorit să-1 știe nevinovat... El este responsabil de ce

140 / *eflinciuna/ în castumut d& duminica*

s-a întâmplat, este parte din planul de acțiune al poporului care dorește schimbarea... în rău.

Care este corespondentul minciunii de astăzi?

Atunci când nu suntem gata să ne asumăm eșecul, când dăm greș cu privire la o sarcină care ni s-a încredințat și invocăm tot felul de motive și scenarii, care mai de care mai copilărești. Când îi învinovățim pe alții ca să ne scuzăm pe noi. Când încercăm să ducem în eroare prin așa-zisele

povești credibile, povești de adormit copiii. Când creăm scenarii SF în mintea celor de lângă noi, când îi ducem unde dorim și ne jucăm cu încrederea lor.

Scuza este o unealtă a minciunii. Acuzarea celorlalți este un mecanism ușor de folosit pentru a minți. Cum poți să spui altceva când chiar cu mânuța ta ai cioplit vițelul? Cum poți să spui că ai creat la întâmplare, fără să îți imaginezi că va ieși un idol? Cum poți spune că nu ai știut, când tu ai cerut, ai planificat, ai topit, ai turnat, ai cioplit, ai șlefuit, ai lustruit și ai declarat? Când toate acestea le-ai făcut tu, cum poți să dai vina pe alții? De ce inventăm scenarii pe care nici noi nu le credem? De ce ne-ar crede alții? Nu exclud constrângerea pe care ți-au făcut-o, dar de ce să cedezi presiunilor din exterior și apoi, cu sfială și prefăcută pocăință, să minți?

Gândește-te bine când ai dat vina pe alții, ca să te scoți pentru ceea ce ai făcut cu mâna ta. Amintește-ți când ai încercat să repara ceva, nu ți-a ieșit și imediat ai fost împins să-i faci vinovați pe cei care te ajutau. Nu există minciuni de dragul adevărului. Nu există minciuni justificate!

Minciunile motivate nu au ce căuta în limbajul și nici în inima unui copil de Dumnezeu. Un credincios îl are pe Dumnezeu adevărului ca Tată și nicio minciună nu poate fi scuzată.

Aaron nu a fost omul care să iubească minciuna, sunt convins de acest lucru. Dar atât în cazul lui, cât și în cazul altor oameni mari ai istoriei, cursa a fost pusă și... ei au căzut în ea. Deci, oricine poate cădea într-o stare de neveghere spirituală și să spună ceea ce nu și-a planificat să spună.

ftîincuuta iul s4a/um / 141

Concluzia este adevărată prin ceea ce spunea Francois Fenelon: „Ce poate fi mai plăcut și mai simplu decât să fii sincer, totdeauna liniștit, împăcat cu tine însuși, neavând nici de ce te teme, nici ce inventa?”² Dacă ai curaj, nu ți-e teamă de consecințele adevărului. Vei fi mai câștigat și în urma ta vei lăsa pace și un exemplu de urmat. Nu vei fi generatorul de tensiuni între semeni. Minciuna a dezbinat întotdeauna, adevărul adună și leagă orice rană. Fii adeptul adevărului cu orice preț! Chiar dacă ești fratele liderului religios, poți cădea în capcana duplicității. Și o poți face așa de ușor...!

Note:

¹ Citat preluat de pe site-ul: <http://www.citatepedia.info/citate-despre-minciuna-c-37-p-2.html>, în data de 04.09.2014.

² Citat preluat de pe site-ul: <http://www.cugetari.ha-ha.ro/adevar.php?pagina=12>, în data de 01.11.2014.

142 /

/costumul de< duminică

MINCIUNA

lui Rahav

Lflscunoe adeodru/ în scopuri nobile

t

„Femeia a luat pe cei doi bărbați, și i-a ascuns; și a zis: «Este adevărat că bărbații aceștia au venit la mine, dar nu știam de unde sunt; și, fiindcă poarta a trebuit să se închidă noaptea, bărbații aceștia au ieșit afară; nu știu unde s-au dus: grăbiți-vă de-i urmăriți, și-i veți ajunge». Ea îi suise pe acoperiș, și-i ascunsese sub niște mănunchiuri de in, pe care-l întinsese pe acoperiș.”

(Iosua 2:4-6)

Rahav era o femeie de moravuri ușoare, avea statut de prostituată, cunoscută de foarte mulți domni, de la prinți și împărați, până la călătorii aflați în trecere. Era doamna care știa tot ce mișcă în localitate. Era la curent cu noutățile și știa când o nouă persoană apărea în localitatea lor, doar de aici își câștiga pâinea... Era o sursă de informație, nefiind străină de bârfele cetății. Avea

143

o meserie veche, una care atrăgea mulți bărbați în casa ei și probabil că era versată în a-i trage de limbă.

Fără să fie anunțată din timp, Rahav este vizitată de doi bărbați. Foarte interesant este că acești oameni din poporul lui Dumnezeu ajung în casa ei. Cum de au nimerit exact acolo? Posibil să fi căutat un loc de cazare și au fost îndrumați spre această adresă, una dintre puținele locuințe deschise pentru oaspeți, la orice oră din zi sau din noapte. Au fost vizitatorii confundați cu niște turiști care își caută plăcerea în acest oraș? Probabil că da și mă gândesc că și intenția lor a fost de a se deghiza astfel încât să nu dea de bănuț. Evident că iscoadele nu știau meseria acestei femei; ei au mers de fapt cu alt scop, acela de a cerceta condițiile de viață și de trai ale orașului Ierihon. Erau niște spioni sub acoperire. Toată scena se petrece în jurul acestei case, o casă al cărei prag a fost trecut de multe persoane, cu diferite interese...

Cum de au știut soldații adresa acestei dame de companie? Mai mult, împăratul, care o cunoștea bine, își trimite garda exact la „biroul de informații”. Oare împăratul avea și el o viață dublă? O tradiție iudaică vorbește despre Rahav în felul următor: „N-a existat prinț sau conducător care să nu o fi posedat pe Rahav, prostituata”.¹ Nu avem răspuns pentru orice dilemă, dar suntem convinși de veridicitatea celor trecute în Scriptură. Oamenii trimiși de împărat intră în casa femeii și întreabă de iscoade. Interesant este că nu insistă, nu fac percheziție, nu pierd vremea, ci o cred pe cuvânt, deși era o prostituată, adică o doamnă cu un caracter îndoielnic. Și trimișii regelui fac cale îtoarsă...

Rahav a dus în eroare, i-a mințit pe ____ Q3^VQQ ____ soldați cu scopul de a-i salva pe străinii

rw. „vUint r,r!r,t ascunși sub niște mănunchiuri de in,

i „ pe acoperiș. Femeia minte pentru bi-sau conducător care r r i i-

r. , nele israelitilor. Tradiția iudaică con-sa nu o n posedat

tmuă în felul următor despre Rahav și pe Jiahav, prostituata. -.

„ . ” „ ” ,

r r
despre acțiunile sale: „Ea 11 îndeamnă
pe trimișii regelui să plece în urmărirea

144 / ^cYHincUmajl4vcostumul&duminică

lor. Minciuna ei este elaborată, de vreme ce pe de o parte, recunoaște o parte din adevăr, iar pe de alta, pretinde că n-ar fi știut că erau niște iscoade și, în cele din urmă îi îndeamnă pe mesagerii regelui să pornească pe o pistă greșită”.² Este interesant că soldații îi dau crezare, cuvântul ei este prețios și este luat în seamă. Este același cuvânt care mai târziu îi va salva familia de moarte, aceasta fiind singura familie care va fi ocrotită, pentru că a făcut un mare bine oamenilor lui Dumnezeu, primind astfel o recompensă substanțială. Ce observăm? Binele primează, deși a avut la bază minciuna, în aceste condiții, este acceptată o minciună, de dragul binelui? Cei mai mulți ar spune „Da”. Este acceptată minciuna, dacă salvează de la moarte? Tolarează Domnul acest compromis, dat fiind faptul că Rahav se va regăsi în genealogia Domnului Isus? în contextul de față, această femeie era păgână, nu avea cunoștință despre legile lui Dumnezeu și putem spune că nu știa să diferențieze minciuna de adevăr. Adică nu i se părea ceva ieșit din comun să mintă, mai ales în scop altruist. Ea trăia, de fapt, o viață de minciună permanentă! Conform adeptilor teoriei evoluționiste, principiul e următorul: „micile minciuni ne aduc avantaje importante”.³ Pe această învățătură își construiesc oamenii care nu-L recunosc pe Dumnezeu, filozofia de viață.

Probabil că ea, o doamnă cu inima largă și sensibilă, dorea să facă un bine. Încărcată de mustrările de conștiință, încerca să mai scape de povară prin gesturi caritabile și tocmai se ivise momentul! Înțelegem că Rahav avea totuși ceva ales în caracterul ei. Însă dincolo de toate, ea dorește mult să își scape familia de pericolul iminent care devenise ultima frământare a cetății. Totuși, minciuna rămâne minciună, indiferent de cine și când este spusă. Problema este dacă cel ce spune minciuna o recunoaște sau nu. Știe el care este adevărul? Știe Cine este Adevărul? Cunoaște valorile morale, etice ale credinciosului dedicat lui Dumnezeu? În cazul nostru, Rahav nu a cunoscut o altă variantă decât viclenia și s-a folosit de aceasta; cu siguranță, era expertă în a duce în eroare

145

și în a se juca cu sentimentele oamenilor. Minciuna ei este convingătoare: „*Este adevărat că bărbații aceștia au venit la mine, dar nu știam de unde sunt; și fiindcă poarta a trebuit să se închidă noaptea, bărbații aceștia au ieșit afară; nu știu unde s-au dus: grăbiți-vă de-i urmăriți, și-i veți ajunge...*” (versetele 4-5). Pornește de la adevăr și alunecă subtil înspre minciună. Este adevărat că a fost vizitată, că nu cunoștea originea acestor bărbați, or fi trecut mulți fără să le ia datele de identitate; aici avea dreptate. Avea dreptate că poarta trebuia închisă, dar străinii au căutat cazare peste noapte și nu peste zi. Ziua trebuiau să viziteze orașul, dar ea încearcă să folosească o strategie care nu poate fi verificată. Noaptea au venit și noaptea au plecat și prin aceasta le^a închis gura! Ei au venit, a fost adevăr, dar că au plecat, a fost minciună. A știut să combine foarte bine adevărul cu minciuna. Probabil era o femeie bună de gură și era greu să o poți contrazice. A știut să folosească cuvinte mincinoase îmbrăcate în adevăr. Tradiția iudaică spune despre Rahav: „ea este mai perspicace decât regele și ia inițiativa...”.⁴ Ajunge să o ia înaintea tuturor cu o strategie genială. Nimănui nu i-a trecut prin cap o soluție atât de spontană, însă cu toate acestea a fost o cărare a minciunii!

O altă minciună pe care o folosește este atunci când spune: „*nu știu unde*

s-au dus". Oare chiar nu știa ce s-a întâmplat? Nu a fost ideea ei să îi ascundă? Ea a crezut că acest bine este un gest onorabil de a salva de la moarte doi spioni, un gest altruist, care, în aceeași măsură, era și egoist. Ce s-ar fi întâmplat dacă i-ar fi găsit împăratul în casa ei? Ar fi suportat consecințele minciunii și ale alianței cu dușmanul. Apoi tot ea îi și îndeamnă ironic să alerge pe urmele lor, că s-ar putea să îi ajungă... Cum de a reușit să îi păcălească atât de simplu? Chiar așa de ușor a fost de dus în eroare echipa de percheziție? Normal era să nu se ia după o femeie fără principii, dar pentru că Rahav era „cunoscută” în oraș, nu au mai stat pe gânduri și au alergat pe urmele spionilor. Vedem bine că ea era un centru de informare și probabil că și împăratul beneficiase de servicii de complicitate, cu alte ocazii.

Indiferent cum cataloghează cititorul această acțiune de dragul binelui, este o realitate că Rahav a mințit. Minciuna a fost rostită de o persoană care nu era îmbrăcată în haina de duminică, ci în hainele unei prostituate, o haină încărcată cu multe păcate. Așa că, pentru ea, a fost deosebit de important să mintă frumos, argumentat, să convingă, pentru ca să scape niște străini de la moarte. Ea este imaginea unui om care nu-
L cunoaște pe Dumnezeu și are impresia că face un bine, chiar folosind minciuna îmbrăcată în adevăr parțial. Rahav minte după ce face binele! Astăzi, pentru toți credincioșii care au tendințe asemănătoare și care folosesc aceeași strategie, mesajul este clar: e păcat! Este imoral să folosești o minciună, gravă sau nu, în scopul promovării adevărului.

Adesea, actele de caritate sunt făcute în special de persoanele îngreunate de păcate. Acceptăm aceasta cu orice preț? Primim sacrificiul omului nelegiuit și-l lăsăm să creadă, în continuare, că este gata să-și mântuiască sufletul prin aceste fapte bune?

Correspondentul de astăzi: obișnuința, trăirea în păcat te face imun la identificarea altor păcate. Toți cei care trăiesc în păcat devin insensibili la orice muștrare de conștiință, devin indiferenți și alunecă ușor. Există oameni care știu să convingă cu vorba și se folosesc de această abilitate pentru a-i duce în eroare pe alții. Unii oameni par sinceri, dar au ascunzișuri care nu pot fi descifrate ușor. Persoana care folosește strategia lui Rahav este versată în așa ceva, știe să ascundă lucrurile foarte bine, astfel încât și la o percheziție mai amănunțită să nu poată fi prinsă. Minte natural, așa încât nici mimica și nici poziția corpului nu o trădează. Acest tip de om, care minte cu seninătate de dragul binelui, are motivații bune, dar practici rele. Sau practici bune cu motivații rele. Este credinciosul îmbrăcat în costumul de sărbătoare, care deține adevărul, dar nu-l transmite pentru a nu le face rău semenilor, dar nici sieși. El este cel care crede că poate minți pe oricine, atâta vreme cât motivația este altruistă. Este omul care încearcă să-și apere șeful, își apără colegul, profesorul, părintele

tip de om, care minte cu seninătate de dragul binelui, are motivații bune, dar practici rele. etc, spunând o „minciunică”. În această tendință de a apăra, există, aproape întotdeauna, și o motivație personală. Însă indiferent de finalitate, este păcat! Transparența este cel mai bun mod de a te apropia de oameni, de a comunica, de a transmite sentimente, de a-i ajuta. Apare întrebarea: Dacă spunând adevărul, fac rău cuiva, cum să procedez? Spun adevărul și îi fac rău colegului, sau spun o minciună și a scăpat? Dacă fac un bine colegului, cum rămâne cu șeful? Pe el nu l-am mințit? Oare lui nu i-am făcut un rău? Dacă un coleg își însușește foloase necuvenite și eu l-am văzut, ce fac? Unde este principiul dreptății? De ce sunt gata să închid ochii, adică să mint de dragul păcii? Pe termen scurt pare o soluție, dar pe termen lung, nu este!

Cei care au fost interogați la Securitate, au spus un adevăr sau o minciună? Dacă și-au salvat semenii prin neadevăr, au făcut bine? Nu discutăm despre situațiile în care au refuzat să răspundă (acestea ar fi de dorit în astfel de momente, deși au fost bătuți, persecutați), ci vorbim despre cei care au mințit pentru a-i salva pe alții. Au procedat corect? Indiferent ce urmări va avea adevărul, noi trebuie să fim adepții lui! Toți prietenii tăi, oamenii care te cunosc, colegii și vecinii care te înconjoară trebuie să cunoască acest lucru: sunt credincios adevărului și cu orice preț îl voi apăra! Dacă vom folosi o minciună ca să ne apărăm colegul, pe moment el va fi mulțumit, șeful va continua să ne aprecieze, știindu-ne credincioși și bazându-se pe cuvântul nostru, dar în timp, același coleg ne va discredita, având dovada că nu avem un caracter integru, iar când se va afla, fiindcă „minciuna are picioare scurte”, șeful însuși își va pierde încrederea în noi. Colegul va observa fisura, căci precedentul a fost deja creat, va înțelege că se poate aștepta la o minciună din partea noastră, una „nevinovată”, în favoarea altui coleg și tot așa, ne învârtim în malaxorul minciunii până amețim și ne

148 / *„fl'Unciunwuv costumul dej duminică*

pierdem mărturia în fața semenilor. Richard Wurmbrand spunea: „Cel ce minte astăzi pentru tine, mâine va minți contra ta”.⁵ De aceea, creștinul nu trebuie să se înconjoare de oameni care iubesc minciuna și care doresc să ne folosească, cu pretenția de a-i apăra în situațiile delicate. Feriți-vă de acest tip de oameni care trăiesc în minciună și apoi vă cer să îi acoperiți. Nu fiți vicleni, îndrumându-i pe oameni în direcții greșite. Trimiteți-i pe drumul adevărului, chiar dacă acesta vă costă. Mai ales dacă ați simțit eliberarea adevărului și ați beneficiat de iertarea Domnului Isus Hristos, umblați în lumină! Suntem adepții adevărului care ne transformă în oameni nepopulari pentru colegi, dar aceasta se va întâmpla doar cu cei care nu știu să prețuiască adevăratele valori. Cei de caracter vor ști să ne caute sfaturile sau informațiile. De ce? Pentru că un credincios trăiește în adevăr, în lumină și datorită acestui fapt, întunericul se va simți deranjat și va dispărea.

Iubiți adevărul lui Hristos cu orice preț și veți fi liberi!

Note:

¹ Pauline Bebe, „Dicționar - Femeile și iudaismul”, Editura Hasefer, București, 2001, pag. 222.

² Idem, pag. 220.

³ Citat preluat de pe site-ul: <http://www.descopera.ro/cultura/11420828-cu-mastile-jos-arta-de-a-minti-si-de-a-recunoaste-mincinosii>, în data de 4.11.2014.

⁴ Idem, pag. 222.

⁵ Citat preluat de pe site-ul: <http://www.rightwords.ro/citate/cel-ce-minte-astazi-pentru-tine->

*iSacest tip de om, care minte
cu seninătate de dragul
binelui, are motivații bune,
dar -practici rele.*

etc, spunând o „minciunică”. În această tendință de a apăra, există, aproape întotdeauna, și o motivație personală. Însă indiferent de finalitate, este păcat! Transparența este cel mai bun mod de a te apropia de oameni, de a comunica, de a transmite sentimente, de a-i ajuta.

Apare întrebarea: Dacă spunând adevărul, fac rău cuiva, cum să procedez? Spun adevărul și îi fac rău colegului, sau spun o minciună și a scăpat? Dacă fac un bine colegului, cum rămâne cu șeful? Pe el nu l-am mințit? Oare lui nu i-am făcut un rău? Dacă un coleg își însușește foloase necuvenite și eu l-am văzut, ce fac? Unde este principiul dreptății? De ce sunt gata să închid ochii, adică să mint de dragul păcii? Pe termen scurt pare o soluție, dar pe termen lung, nu este!

Cei care au fost interogați la Securitate, au spus un adevăr sau o minciună? Dacă și-au salvat semenii prin neadevăr, au făcut bine? Nu discutăm despre situațiile în care au refuzat să răspundă (acestea ar fi de dorit în astfel de momente, deși au fost bătuți, persecutați), ci vorbim despre cei care au mințit pentru a-i salva pe alții. Au procedat corect? Indiferent ce urmări va avea adevărul, noi trebuie să fim adepții lui! Toți prietenii tăi, oamenii care te cunosc, colegii și vecinii care te înconjoară trebuie să cunoască acest lucru: sunt credincios adevărului și cu orice preț îl voi apăra! Dacă vom folosi o minciună ca să ne apărăm colegul, pe moment el va fi mulțumit, șeful va continua să ne aprecieze, știindu-ne credincioși și bazându-se pe cuvântul nostru, dar în timp, același coleg ne va discredita, având dovada că nu avem un caracter integru, iar când se va afla, fiindcă „minciuna are picioare scurte”, șeful însuși își va pierde încrederea în noi. Colegul va observa fisura, căci precedentul a fost deja creat, va înțelege că se poate aștepta la o minciună din partea noastră, una „nevinovată”, în favoarea altui coleg și tot așa, ne învărtim în malaxorul minciunii până amejim și ne

148 / °)1iin<Mmastn<ca&tumulde/duminică

pierdem mărturia în fața semenilor. Richard Wurmbrand spunea: „Cel ce minte astăzi pentru tine, mâine va minți contra ta”.⁵ De aceea, creștinul nu trebuie să se înconjoare de oameni care iubesc minciuna și care doresc să ne folosească, cu pretenția de a-i apăra în situațiile delicate. Feriți-vă de acest tip de oameni care trăiesc în minciună și apoi vă cer să îi acoperiți. Nu fiți vicleni, îndrumându-i pe oameni în direcții greșite. Trimiteți-i pe drumul adevărului, chiar dacă acesta vă costă. Mai ales dacă ați simțit eliberarea adevărului și ați beneficiat de iertarea Domnului Isus Hristos, umblați în lumină! Suntem adepții adevărului care ne transformă în oameni nepopulari pentru colegi, dar aceasta se va întâmpla doar cu cei care nu știu să prețuiască adevăratele valori. Cei de caracter vor ști să ne caute sfaturile sau informațiile. De ce? Pentru că un credincios trăiește în adevăr, în lumină și datorită acestui fapt, întunericul se va simți deranjat și va dispărea.

Iubiți adevărul lui Hristos cu orice preț și veți fi liberi!

Note:

¹ Pauline Bebe, „Dicționar - Femeile și iudaismul”, Editura Hasefer, București, 2001, pag. 222.

² Idem, pag. 220.

³ Citat preluat de pe site-ul: <http://www.descopera.ro/cultura/11420828-cu-mastile-jos-arta-de-a-minti-si-de-a-recunoaste-mincinosii>, în data de 4.11.2014.

⁴ Idem, pag. 222.

⁵ Citat preluat de pe site-ul: <http://www.rightwords.ro/citate/cel-ce-minte-astazi-pentru-tine-maine-va-minti-contrata-27828>, în 01.12.2014.

7llinciuna>hw°RaAa\|P / 149

MINCIUNILE

gabaoniților

Verșeiori ae ocazie

„Iată pâinea noastră: era caldă când am luat-o ca merinde de acasă, în ziua când am plecat să venim la voi, și acum s-a uscat și s-a mucegăit. Burdufurile acestea de vin, când le-am umplut, erau noi de tot și iată-le s-au rupt; hainele și încălțăminteaa noastră s-au învechit de lungimea prea mare a drumului.”

(Iosua 9:12-13)

Un teatru bine pus la cale de niște inventatori de povești triste. Prin el, aceștia au reușit să-l inducă în eroare chiar și pe Iosua, liderul evreilor, un general născut să fie conducător, un om credincios, pe care cu greu îl duceai de nas.

Gabaoniții au făcut parte dintr-un popor care trebuia cucerit de armata lui Iosua, de israeliții proaspăt veniți din pustia în care au umblat timp de 40 de ani. Și ei se așteptau la un dezastru național, doar că ideea lor a fost să acționeze prompt, fără nicio amânare; era viața lor în joc. Toată lumea a fost cuprinsă de groaza pe care o răspândea acest popor și cei mai mulți s-au gândit că

150 /

a te alia cu el, a te face plăcut, a deveni ca el este cea mai bună idee. Scenariul acestor vecini vicleni a fost unul cât se poate de isteț. A fost un plan bine gândit și pus la punct până în cele mai mici detalii. Au găsit soluții, ceea ce înseamnă că știau să gândească, chiar dacă au dat de înțeles contrariul. Au profitat de faptul că israeliții erau străini în zonă și că nu-și cunoșteau vecinii. S-au grăbit să se îmbrace cu haine vechi, au pus pâine mucegăită în saci deteriorați, burdufuri rupte și cârpite, s-au încălțat cu pantofi uzați, convinși fiind că dacă reușesc să semneze acordul de pace, israeliții nu vor da niciodată înapoi, își vor ține jurământul făcut chiar în paguba lor. Imaginea deplorabilă a acestui popor i-a impresionat pe israeliți, care s-au pripit să ia o decizie, lăsându-se conduși de emoții, de compasiune, fiindcă, într-adevăr, ți se rupea inima doar privindu-i cât erau de nenorociți...

Ce nu știau evreii, însă, era că pe sub hainele ponosite, ei purtau o altă

haină, a minciunii. Au folosit vicleșugul pentru a-și salva familiile și pentru a-și atinge scopul, adică pentru a trăi. Frica i-a făcut să inventeze un scenariu credibil, pentru a se salva. Piesa de teatru a luat sfârșit, iar iudeii au fost atât de încântați încât au semnat tot ce li s-a cerut. Evreii au făcut o greșală istorică: nu L-au întrebat pe Domnul, lucru inadmisibil pentru un popor care îl avea pe Dumnezeuul atotcunoscător, ca îndrumător! Au semnat jurământul că îi vor lăsa în viață, indiferent ce se va întâmpla.

Gabaoniții și-au atins scopul, însă adevărul i-a făcut pe israeliți să regrete înțelegerea promisă și să se simtă rușinați și dezamăgiți că au putut să se lase păcăliți atât de ușor, de un popor mincinos. Păgânii s-au trezit cu un ceas mai devreme decât israeliții și au profitat de aceasta, manipulându-i sentimental și deter-minându-i să semneze legământul, iar descoperirea ulterioară nu

Scenariul acestor vecini vicleni a fost unul cât se -poate de isteț. <JA fost un -plan hine gândit și pus la punct până în cele mai mici detalii.

cy/linclunii&(jaAaanițilfM/ / 151

i-a mai interesat. Cuvântul dat, a trebuit respectat, dar s-a iscat o nemulțumire mare între evrei, pentru că liderii lor nu au vegheat așa cum ar fi trebuit. Rezultatul a fost cârtirea poporului și o răscoală împotriva dregătorilor și a conducătorilor. Dar legământul rămâne legământ, chiar dacă a fost aprobat pe fondul unei minciuni.

Documentele au fost validate, trecute în Monitorul Oficial și nu se mai putea contesta nimic. Dacă au fost adormiți și n-au vegheat..., suportă consecințele!

•Care a fost minciuna vecinilor vicleni? Teama i-a făcut să inventeze orice era în favoarea lor. A fost o minciună premeditată. Totul a fost pus la cale în casele lor, înainte de a începe acțiunea, pas cu pas, și au pregătit bine scenariul. S-au prezentat ca nevinovați, săraci, oropsiți. Au luat pâine uscată și mucegăită -detalii mici, dar cu esență și de importanță mare, pentru a induce în eroare. Și-au luat haine vechi și nu le-a fost rușine să poarte zdrențe. Înțelegeți până unde merge omul ca să-și atingă scopul? Își schimbă și înfățișarea, iar dacă e nevoie își schimbă și hainele până semnează contractul. Au purtat încălțăminte cârpită, dovada omului sărac, care a venit de la mare depărtare. Toate dovezile îi favorizează și nu există nicio suspiciune că ar fi altfel. Totul era atât de real încât toată lumea i-a crezut. Nimeni nu a bănuț ceva! Sunt minciuni perfecte, regizate până în cele mai mici amănunte, preocuparea fiind să nu lase ceva care să dea de bănuț. Varianta potrivit căreia ar fi dintr-o țară îndepărtată a înmuiat inima lui Iosua.

După trei zile de la încheierea legământului cu ei, evreii au aflat de fapt cine sunt oamenii săraci și cerșetori, proaspăt veniți în triburile lor.

Minunea a ținut doar trei zile, apoi a fost descoperită înșelăciunea bine gândită. Însă legea a fost publicată! Nimeni nu are voie să o încalce! De drept, acești mincinoși trebuiau omorâți și evreii erau gata, gata să scoată sabia și să-i extermine, dar cei înțelepți i-au oprit și au căutat o soluție. Le-au dat o slujbă care va rămâne definitiv a lor: să taie lemne și să care apă pentru Casa Domnului. Erau pedepsiți prin această lucrare de corvoadă.

/ YYllnciuna îtv costumat de/ duminica

Pentru viclenia lor, au plătit ei, copiii lor și copiii copiilor lor. Viclenia, soră bună a minciunii, s-a moștenit și s-a transmis prin gena umană, dar pentru acest popor, slujba grea s-a păstrat până astăzi. Iar pentru poporul evreu a fost o lecție, să se intereseze înainte de a semna ceva urgent, să întrebe pe Domnul înainte de a lua o decizie, să nu se pripească.

Minciuna de astăzi?

Cerșitul este la modă în zilele noastre. Cine știe să cerșească o duce mult mai bine. Știe, prin vicleșug, să atingă coarda sensibilă a posibilului binefăcător și să obțină exact ceea ce-și dorește, însă mulți cerșetori sunt, de fapt, inventatori de povești sumbre, iar în aceste zile cerșitul a devenit mult mai profesionist. A cerși nu presupune, neapărat, obligația de a îmbrăca o haină veche, neglijarea igienei personale: păr nespălat, nebarbierit, miros neplăcut... Cerșitul are mai multe fețe și practicanții lui sunt mult mai dibaci decât putem noi să ne imaginăm că ar fi în stare, mai ales unii care bat la porțile bisericilor... Oamenii se specializează în a captiva prin relatarea unor povești atât de triste, încât ne lăsăm târați în complicitate și, gândind cu inima, devenim naivi, suntem gata să băgăm mâna în buzunar și să le oferim exact ceea ce vor sau chiar mai mult. Surpriza vine după câteva zile, când s-ar putea să aflăm cine au fost de fapt și să regretăm, dar nu mai putem face nimic. Bani au fost dați, iar noi rămânem cu paguba. S-ar putea să se nască răzburarea la nivelul gândului, nu neapărat cu țintă spre cei care ne-au înșelat, ci să ne închidem față de toți, printre ei fiind unii care ar avea, într-adevăr, nevoie.

Impostorii au apărut ca ciupercile după ploaie! Atenție la șmecherii care vă calcă pragul casei, al bisericii, al sentimentelor sau al intimității dumneavoastră, îmbrăcați în hainele omului necăjit, doborât de lipsuri, cu mulți copii neajutorați acasă. Astăzi, pe la toate colțurile orașelor din țară sau din străinătate, poziționați strategic aproape de cozile mașinilor ce așteaptă la semafor, se află povestitori triști, cu relatări care mai de care mai senzaționale, dar pentru că semaforul verde ne grăbește, nu le putem

/ 153

testa veridicitatea spuselor și nu ne mai pierdem vremea cu verificatul; le dăm și am scăpat de ei. Însă ca noi gândesc mulți și într-o zi vom afla căți s-au îmbogățit pe naivitatea noastră. Oameni care mint când e vorba de adevăratul lor statut, asemenea cerșetorilor gabaoniți, sunt gata să inventeze scenarii sumbre și să înmoaie inimile străinilor, necunoscători ai culturii noastre...

Se minte atunci când prin curțile bisericilor și în biserici se perindă oameni care își folosesc copiii pentru a obține milă, invocând o stare precară în domeniul material - mai puțin în cel mintal, fiindcă odată ieșiți în stradă dovedesc exact contrariul prezentat cu atâta patimă. Unii trăiesc pe picior mare, dar vin foarte sărăcăcios îmbrăcați. Este la modă folosirea hainelor ponosite, a încălțămintei uzate, a genților murdare și rupte, pentru a impresiona. Mai mult, dacă nu răspunzi la prima solicitare, cerșetorii s-au deprins cu un soi de insistență, care are menirea de a te obliga să dai curs cerințelor, fiindcă ei cunosc psihologia

omului și folosesc strategii care să le faciliteze victoria. Nu cei care cer pe nedrept se simt vinovați, ci ei administrează în așa fel discuția, încât vinovat se simte cel care știe că nu procedează bine, dar care totuși se lasă convins...

Unde greșim? Asemenea evreilor, nu îi întrebăm pe Domnul și facem de capul nostru, apoi ne trezim „după trei zile” de adormire și regretăm. Nu fiți naivi! Au fost destul de naivi evreii și au regretat pe urmă, dar prea târziu. „*Cercetați toate lucrurile*”, ne îndeamnă Cuvântul și abia apoi să luăm decizii ferme. Fiindcă, de obicei ne trezim întotdeauna după ce am fost jefuiți și înșelați. Regretăm după ce am semnat documentele. Ne tragem de păr după ce „gabaoniții” au plecat, burdușiți cu tot ce au dorit. Există minciuni ticluite bine, deghizate în nevoi reale de către profesioniști în ale teatrului religios. Se folosesc de cuvinte dragi nouă, creștine, se folosesc de limbajul religios pentru a impresiona și a nu da de bănuț. Minciuna este bine ticluită și cu ea reușesc să aibă câștig. Dacă ești un astfel de om care se deghizează pentru a-și atinge un scop mârșav, indiferent care este această

154 / *°Yyiinciuna> în/ costumut de/ duminică'*

înscenare, dacă ești unul care se folosește de numele de creștin și cerșește prin bisericile Occidentului, pocăiește-te și întoarce-te la Adevăr. Vei fi descoperit curând, iar atunci cum îți vei justifica acest comportament dublu? Mulți sunt descoperiți și dezamăgirea oamenilor darnici și sinceri este mare! Este plină lumea de oameni îmbrăcați în haine de sfinți năpăstuiți. Mă tem însă că mai degrabă sunt lupoi bătrâni. Sunt și prin biserici oameni sfioși, suspect de evlavioși la suprafață, dar în realitate se dovedesc a fi strănepoții gabaoniților.

Așadar, fiecare poate lărgi aria de înțelegere a acestui domeniu. Cine are urechi de auzit, să audă și cine are ochi de citit, să citească printre rânduri. Principiul rămâne același: străinul poate fi ușor dus în eroare, prin viclenie. Până să ne prindă, am ajuns departe...

Dragul meu, dacă ești un astfel de om care profiți de străinii care te vizitează, deghizându-te în omul sărac, neajutorat, dacă reușești să obții ajutoare prin viclenie, ai grijă că într-o zi totul se va descoperi și vei deveni „omul de corvoadă”. Nu folosi biserica în scopuri personale! Nu te pocăi doar ca să te ajute frații! Nu căuta biserica pentru a obține foloase materiale. Dacă motivația aceasta te preocupă, revaluează-ți starea și fii transparent. Vino la Hristos pentru că ai nevoie de iertare și nu te aciua la biserică pentru că ai nevoie de mâncare și pentru ca să o duci bine în preajma lor, a pocăiților! Este greșit să crezi că pentru aceasta există biserică! Biserica nu este nici C.A.R., nici Banca Comercială, nici CEC și nici un loc în care să te poți strecura, pentru ca toată viața să te plângi și să întinzi mâna. Dacă într-adevăr ai nevoie și ești într-o stare critică, oamenii vor sesiza acest lucru, fără a fi nevoie ca tu să devii plân-găcios. Comunitatea te va sprijini, doar

*Dragul meu, dacă ești un
astfel de om care profiți de
străinii care te vizitează,
deghizându-te în omul sărac,
neajutorat, dacă reușești să
obții ajutoare -prin viclenie,
ai grijă că într-o zi totul
se va descoperi și vei deveni „omul de corvoadă”.*

că biserica nu îți va oferi peștele pe tavă, ci te va învăța cum să folosești undița. Fii omul adevărului. Mai bine cinstit și în țara ta, decât cerșetor și mincinos, „om de corvoadă” în țara vecină!

Fii atent cum lași vorba să-ți iasă pe buze, fiindcă o promisiune făcută nu mai poate fi revocată! În acest sens, psalmistul ne îndrumă pașii în mod concret, spre o viață de cuvânt și un caracter puternic ancorat în El: „*El nu-și ia vorba înapoi, dacă face un jurământ în paguba lui.*” (Psalmul 15:4). Să constați că ai promis ceva păgubitor pentru tine și totuși să te ții de promisiune, nu e ușor. Să faci un legământ cu cineva și apoi să descoperi că pierzi, dar să-1 duci totuși până la capăt, nu este simplu. Dacă ești meseriaș și dacă, din nevoia de bani, iei o lucrare în grabă și descoperi pe parcurs că e mai grea decât ai crezut și că finalizând-o nu rămâi cu mare lucru, dar totuși te ții de înțelegerea făcută, atunci dai dovadă de un caracter curat. Dacă ești comerciant, te îndemn să vinzi la prețul de listă până la sfârșitul perioadei scrise în ofertă, chiar dacă brusc crește cererea și ai putea vinde mai scump. Dacă ești beneficiar și ai contractat un produs, apoi descoperi că în altă parte e cu un leu mai ieftin, ține-te de primul contract și vei dovedi astfel că ai înțeles principiul respectării cuvântului dat. Dacă ești angajat și ai contract pe un anumit termen, iar între timp primești o ofertă mai bună în altă parte, încheie ce ai început în limita înțelegerii inițiale și vei fi binecuvântat! Dacă ești angajator și ai promis un salariu și anumite condiții, ține-te de ele fără regrete, fiindcă astfel dovedești înțelepciune și frică de Dumnezeu. Dacă ești creștin și ai primit o cruce, du-o până la capăt cu tot disprețul și ocara ei. Aceasta te face vrednic de numele pe care-1 porți! Așadar, ce fel de creștin ești? Cum arată caracterul tău? Ce spun oamenii despre tine? Dar Dumnezeu? Contează aceasta pentru tine?

156 / 'fiiinciuna>în' costumulde>duminică

MINCIUNA

lui/ Sam&04v

Orou SUD ruinele filistenilor

t

„După aceea, a iubit pe o femeie în valea Sorec.
Ea se numea Dalila. Dalila a zis lui Samson: «Spune-mi,
te rog, de unde-ți vine puterea ta cea mare și cu ce ar trebui
să fii legat ca să fii biruit.» Samson i-a zis: «Dacă aș fi
legat cu șapte funii noi, care să nu fie uscate încă,
aș slăbi, aș fi ca orice alt om.»”
(Judecători 16:4)

Poporul Israel a trecut ușor de la bine la rău, de la rece la cald, de la lucruri bune la rele, de la o stare la alta, scriitorii biblici caracterizându-l prin instabilitate permanentă. În cartea Judecătorilor, el este descris ca fiind foarte influențat de context și alunecând foarte ușor spre idolatrie, spre neascultare și împotrivire. Dumnezeu aducea remediul, trimitea o opresiune externă, poporul simțea cuțitul la os și atunci încerca o pocăință de vreme rea, una rapidă, dar care dispărea la fel de repede. De data aceasta, Dumnezeu a îngăduit să vină asupra lor încă un necaz și i-a trimis pe filistenii ca un ghimpe în coastele lor.

Iflinciunw Lw Sam&atv / 157

Un popor rău, crud și fără pic de umanitate. Conform „*Dicționarului Biblic*”, filistenii erau luptători bine înarmați, care nu lăsau nimic bun în urmă. Luptând cu: „lânci, scuturi rotunde, săbii lungi și late și pumnale triumphiulare...”, ei au sosit în Palestina în perioada tranziției de la Epoca Bronzului la Epoca Fierului, așa încât afirmațiile biblice că ei l-au legat pe Samson cu lanțuri de aramă... sunt corecte.”¹ Acest popor asupritor lovea, ucidea, prăda și era o groază pentru poporul lui Dumnezeu. Timpul de umilință a durat 40 de ani (Judecători 13:1).

Domnul a dorit binele poporului Său și a început să miște „apele”, așa că a ales o familie, pe Manoah și soția lui care treceau printr-o criză majoră: nu puteau avea copii și sufereau mult din această pricină. În aceste momente de opresiune din exterior, frământați și dezamăgiți de frustrările din interior, Cineva le promite un urmaș! Îngerul Domnului se arată și face o promisiune însoțită de instrucțiuni clare cu privire la cel ce se va naște. Printre altele, copilul nu trebuia dus, niciodată, la frizer. Era pus deoparte, era nazireu. Cu timpul, cele spuse de înger s-au adevărat și totul a

mers conform planului divin. Acest copil va fi deosebit, va izbăvi poporul din mâinile filistenilor și prin el Dumnezeu va readuce pace în țară.

Samson se naște într-o perioadă de haos, când fiecare trăia după legile proprii, însă Dumnezeu începe să-i învețe din nou respectarea legilor cerești. Tânărul cu părul lung avea să iasă în evidență prin forța fizică deținută, dar și prin slăbiciunea față de femei. A fost un om cu puteri greu de explicat. S-a luptat cu animalele sălbatice, s-a confruntat cu sute de oameni, chiar a ajuns să pună la pământ o mie de oameni într-o singură bătălie. A fost și un bun sportiv în mânguirea halterelor: a ridicat porțile cetății, care nu erau făcute din material ușor, și le-a transportat în spate o distanță mare. Sa-muel Schultz consemnează următoarele: „La Gaza, a scos porțile

*Domnul a dorit Unele
poporului Său și a început
să miște „apele”, așa că
a ales o familie.*

158 / Iiîncunwîn/ ca&tumulde/duminică'

în timpul nopții, ducându-le pe o distanță de aproape 64 de km spre răsărit, pe un deal de lângă Hebron”.² Vitejia acestui om su-pradotat cu puteri care întrec orice explicație științifică, modernă, era susținută de puterea lui Dumnezeu și prin aceasta, devenea eroul național al evreilor, un om destinat pentru o altă lucrare, mult mai importantă decât aceea de a se da în spectacol în fața filistenilor.

Însă eroul avea și slăbiciuni. A rezitat în fața mulțimii, în fața animalelor

sălbatică, a pășit neînfricat înaintea dușmanilor poporului, dar a cedat în fața doamnelor, s-a aplecat înspre cuvintele dulci și pline de farmec ale femeilor străine... Declinul a apărut odată cu pretenția: „*Ia-mi-o, căci îmi place*”. Samson a decăzut treptat, până acolo încât îi plăcea să fie condus de instinctul carnal. Iubea popularitatea, dădea ospete pentru a fi înconjurat de mulțime, se dădea în spectacol prin gesturi ieșite din comun, prindea vulpi și se distra legându-le de cozi făclii aprinse, omora din orgoliu și viața sa pendula între plăcere, imagine, naționalism, etalarea puterii și neascultare. Toate acestea au culminat cu momentul de neveghere, momentul în care a ales-o pe Dalila să îi fie partener. Biblia menționează: „*A iubit pe o femeie în valea Sorec. Ea se numea Dalila.*”^{*} Drumul viteazului a început să se îngusteze tot mai mult. Panta a devenit tot mai alunecoasă și riscul unei alunecări abrupte, mortale, era tot mai mare. Pentru că slăbiciunile sale erau alimentate prin ochi, Dumnezeu a îngăduit să-i fie luată vederea. Dalila a fost șireată și, pentru un câștig financiar, s-a lăsat folosită de domnitorii filistenilor. L-a cucerit și l-a trădat de dragul sumei puse în joc pentru capul lui. Fiecare domnitor al filistenilor a oferit câte 1.100 de sicii de argint, de unde deducem că erau cel puțin de la doi în sus. Un siclu cântărea 11,5 grame, deci suma adunată de la un domnitor era foarte mare. Echivalentul în argint era de 12,5 kilograme de argint, de la un singur domnitor. Argintul era cel mai prețios metal în Palestina (precum și în Asiria ori în Babilon) și era folosit frecvent în tranzacțiile acelor timpuri.

^{*}WUnciuna/iui/Satn&on/ / 159

Ce a făcut Samson? A iubit pe cine nu a cunoscut. A mers pe această cale, împins de plăcerile temporare ale păcatului, pe un drum alunecos care, în final, i-a adus pierzarea. A încetat să mai păstreze secretul. La început s-a distrat, a fost ironic, zeflemitor, a reușit în mai multe rânduri să o ducă în eroare pe Dalila, care dorea insistent să afle secretul puterii. Samson a mințit-o, ea l-a crezut, dar i-a testat mesajul: „*Dalila a zis lui Samson: «Vezi, ți-ai bătut joc de mine, mi-ai spus minciuni. Acum, te rog, arată-mi cu ce trebuie să fii legat.»*” (Judecători 16:10). În stilul lui superficial, Samson îi spune și a doua oară o minciună. Este prins din nou, Dalila este dezamăgită. A treia oară, la fel. Samson nu cedează, ci îi spune o altă minciună, iar Dalila, plină de mâhnire, se ambiționează să afle adevărul. Insistențele ei au ceva din mirosul eșecului și textul biblic notează: „*sufletul i s-a umplut de o neliniște de moarte*” (versetul 16). Ea nu s-a dat bătută, fiindcă dorea să obțină ceea ce i s-a promis. Se vedea îmbogățită peste noapte și căuta cu tot dinadinsul să afle secretul. Miza jocului era mare și merita să lupte. Apelează, într-un final, la sentimentele sincere ale israeli-tului. Dezgustat și el de viața înstrăinată de Dumnezeu, pe care o ducea de o vreme, Samson își deschide sufletul, crezând că a dat, în sfârșit, peste cineva care îl înțelege, un bun confident. Cedează presiunilor și spune adevărul care îi aduce dezastrul. Câtă vreme a spus minciuni, a dus-o bine, iar acum, că este gata să spună adevărul, își riscă ochii, libertatea și, în final, viața.

Totul se prăbușește în jurul lui când își deschide sufletul față de o străină, femeia care a ticluit totul cu atâta grijă! Îl adoarme pe genunchii ei, vorbele duioase se împletesc cu parfumul frumuseții ei, iar Samson se relaxează. Numai că în timpul somnului se petrece tocmai ceea ce

niciodată nu ar fi trebuit să se întâmple. Își pierde podoaba capilară, secretul puterii lui. Dintr-o dată,

°Dalila a zis lui Samson: Vezi, ți-ai hătut joc de mine, mi-ai spus minciuni.

Stf-cum, te rog, arată-mi cu ce trehuie să fii leaat.'

160

rămâne fără putere. Este prins, se trezește fără nicio vlagă și își dă seama că Cineva 1-a părăsit. I se scot ochii și rămâne de rușine față de poporul pe care 1-a cucerit și umilit de atâtea ori. Devine un rob care învârte la râșnița străinilor, un deliciu al filistenilor, care îi râd în față. Timpul trece, rănilor se vindecă, dar vederea, niciodată! Însă, mai bine fără ochi și curat, aproape de Dumnezeu, decât cu amândoi și în brațele femeilor stricate. Părul îi crește din nou, dar oamenii nu sesizează. Samson însă nu avea cum să uite; își aduce aminte de păcatul său, cere iertare și, într-un spectacol organizat de filistenii, el cere răzbunare. Este momentul în care apelează la Dumnezeu și abia acum filistenii plătesc polițele. Alege să moară pentru a-și îndeplini mandatul și ca să-și spele rușinea. Un erou care ajunge în această situație în urma alegerii sale neînțelepte, și moare alături de mii de filistenii, păgâni care plătesc pentru relele făcute poporului lui Dumnezeu. Samson a fost judecător în Israel timp de 20 de ani - un conducător care a devenit erou național și a fost considerat cel mai puternic om care a existat vreodată în Israel. Întortocheată istorie!

Se ascunde astăzi adevărul?

Cu siguranță se folosește aceeași strategie și astăzi, în mod special în familie, între tinerii căsătoriți, între cei ce sunt pe cale să se căsătorească. Nu se vorbește deschis despre trecut. Oamenii evită să-și pună pe tavă slăbiciunile. Nu totul este roz, dar se ajunge la realitate doar atunci când omul este pus la colț, când se apelează la sentimente mai adânci: „Cum poți spune: Te iubesc! Când inima ta nu este cu mine?” (versetul 15). Condiționarea este la modă în această vreme. Omul este șantajat, dar, din păcate, și șantajează!

Când lipsește transparența, se ajunge la suspiciuni, la îndoială, la acuzații, la gesturi dureroase. Din viața cuplului despre care am vorbit lipsește cu desăvârșire sinceritatea. Unul iubea mult, altul profita mult. Minciuna de atunci, ca și cea de astăzi, este cauzată de alegerile greșite, bazate pe principii nesănătoase. Drumul dezastrului are destule avertismente, prin gura părinților, a

°FYUnclunaj lui/ Sam&otv / 161

celor dragi, prin împlinirea mandatului la care ai fost chemat, însă când pășești țăntoș, călăuzit de sentimente și nu de voia lui Dumnezeu, viața ia o altă întorsătură.

Continuă să minți despre trecut și vei ajunge să vezi cum partenerul „îți scoate ochii”, fiindcă apare neîncrederea și el va fi tot mai bănuitor. Va folosi orice mijloc pentru a afla secretul ascuns, și când i se va părea că este cel mai bine pitit, vei fi adormit pe genunchii plăcerii, te vei simți inundat de iubire, și atunci îți vei deschide sufletul și vei spune totul! Pornește pe un drum al desfrâului și puterea Domnului te va părăsi! Dacă ai ales să trăiești în imoralitate, chiar și imaginară, nu te mira că nu-1 mai simți pe Dumnezeu aproape! Te-au părăsit toți. Ți-ai pierdut sursa

puterii, ți-ai pierdut vederea a ceea ce e cu adevărat relevant pentru veșnicie, ți-ai pierdut relațiile, te-au părăsit și cei pe care i-ai iubit, totul pentru că ai fost gata să mergi pe calea minciunii.

„Nu crede pe un prieten, nu te încrede în ruda cea mai de aproape; păzește-ți ușa gurii de cea care îți stă în brațe!” (Mica 7:5)

Dacă te îndrepti spre acest drum periculos, al „Dalilei”, dacă adormi ușor pe o pernă a nepăsării și te lași ademenit de cuvintele dulci ale unei străine, dacă ești slab și îți uiți principiile datorită insistențelor celor din jur, ai grijă, destinația va fi moartea alături de cei nelegiuți! Îndemnul meu este să fii atent pe ce drum apuci. Dacă ești condus de instinctele tale carnale, dacă te crezi simpatic, frumos, deștept și puternic, poate că și ești, ți se vor pune ușor curse ale păcatului înainte, așa că veghează! Nu te considera puternic. Cel rău știe unde să te atace! Frumusețea ta, energia sau șmecheriile nu-ți vor ajuta când Domnul se va îndepărta de tine. Fugi de pe drumul minciunii, caută să fii evlavios și să rămâi credincios Domnului!

„Căci pentru o femeie curvă, omul ajunge de nu mai rămâne decât cu o bucată de pâine, și femeia măritată întinde o cursă unui suflet scump.” (Proverbe 6:26)

162 / ^Ylinciuna/uv costumul d& duminică/

CNu creâe pe un -prieten,
nu te încrede în ruda cea
mai de aproape; păzește-ți
ușa Cjurii de cea care
xli sta în brațe!

Zilnic te afli în fața unei alegeri: fie mergi pe drumul lui Samson, care este drumul femeilor stricate, atrase de frumusețea și puterea fizică și financiară pe care le ai, fie alegi drumul sfințeniei, al sincerității, al inocenței și al purității. Nu te apropia de primul drum, mai bine învață de la cei care au pășit pe el, iar astăzi sunt în lacrimi. Rupturi, neînțelegeri, desfrâu, duplicitate, haos, colț de iad în casă! Mergi pe drumul adevărului și vei fi scutit de mari dureri.

Nu îți canaliza energia în ce este trecător. Samson a trecut, Dalila a trecut, frumusețea a dispărut. Ce vei face când toate acestea nu vor mai fi? Vei sta în fața Adevărului și ce vei spune? Adevărul pe care trebuie să îl alegi este Hristos, de la început și până la sfârșit! Cine a ales drumul minciunii de la început, trebuie să o țină tot așa toată viața. Doar Hristos îl poate elibera. Dar cine alege de la început să meargă pe drumul Adevărului, va trăi pentru Adevăr și va fi ocrotit și răsplătit în final. Alege să pășești pe drumul oamenilor de bine, pe drumul lui Hristos, drumul care duce spre veșnicia lui Dumnezeu și nu la „râșnița” păcatului.

Note:

¹ *** „Dicționar Biblic”, Editura Cartea Creștină Oradea, 1995, pag. 463.

² Samuel J. Schultz, „Călătorie prin Vechiul Testament”, pag. 127.

³ *** Bjklia _ traducere Dumitru Cornilescu, pag. 279.

i Scun&an/ I 163

.W ■••••>...Şij

MINCIUNA

iullfUcal

9şi scapă soţul, dar îşi minte taiăf

f

*„Mical, fata lui Saul, iubea pe David.
Au spus lui Saul, și lucrul i-a plăcut.
El își zicea: «I-o voi da ca să-i fie o cursă
și să cadă sub mâna filistenilor.»"*

(1 Samuel 18: 21)

*„... Mical a luat terafimul și l-a pus în pat;
i-a pus o piele de capră în jurul capului și l-a învelit
cu o haină. Când a trimis Saul oamenii să ia pe David,
ea a zis: «Este bolnav». Saul i-a trimis înapoi să-l vadă
și a zis: «Aduceți-l la mine în patul lui, ca să-l omor.»"
Oamenii aceia s-au întors, și iată că terafimul era în pat, și în jurul capului era o piele de capră.*

*Saul a zis către Mical: «Pentru ce m-ai înșelat în felul acesta și ai dat drumul
vrăjmașului meu,*

și a scăpat?» Mical a răspuns lui Saul:

«El mi-a zis: Lasă-mă să plec, ori te omor!»."

(1 Samuel 19:13-17)

Conduc de război și de multă ură adunată în sufletul său, împăratul folosește o strategie nouă de luptă, o cursă subtilă, folosindu-se de fiica lui cea mai mică, de Mical. Această planificare lipsită de onestitate s-a dovedit mai târziu a fi de o mârșăvie de nedescris.

Mical, mezină împăratului Saul, l-a iubit mult pe David. Tocmai pentru că își cunoștea bine tatăl și îi vedea zilnic instabilitatea, și-a legat mai mult inima de soțul ei. L-a sprijinit în acțiunile sale, dar l-a și informat, ea având acces la secretele familiei. Atât Mical, cât și Ionatan, fratele ei, s-au împrietenit cu David, fiindcă era omul credincios, de cuvânt, cel în care puteau avea încredere. Nu înțelegeau de ce tatăl lor îl urăște așa de mult. Poate pentru că împăratul era atât de influențabil și de oscilant. Seara gândea într-un fel, iar dimineața schimba orice plan stabilit și concepea altul... Așa că nu puteau avea încredere în el, în cuvântul lui și în promisiunile pe care oricum nu și le ținea. David era sincer și credincios, lucru pe care l-au văzut și copiii lui Saul. De un astfel de om aveau ei nevoie, duceau dorul acestui stil de viață, tânjeau după un astfel de model. A fost lesne de înțeles că furia aprinsă a lui Saul a izvorât dintr-o invidie acută. David creștea în ochii Domnului, dar și în ochii poporului, care îl considera un luptător neînfricat. A fost declarat eroul lui Israel când l-a omorât pe Goliat și, uite așa, a ajuns să fie popular, cunoscut ca fiind una dintre cele mai influente persoane din popor. Saul a fost îndepărtat de Dumnezeu pentru neascultare, iar locul lui a fost luat de David, „om după inima lui Dumnezeu".

Ce s-a petrecut în această familie? Mical, soția lui David, l-a iubit atât de mult, încât și-a pus propria viață în pericol, pentru a-l salva. Tânăra familie traversează o perioadă grea de amenințare, iar Mical dă dovadă de inventivitate; este înțeleaptă și pricepută. Ea a avut un simț al ocrotirii foarte dezvoltat și și-a dat seama de iminenta nenorocire. În ultima perioadă, soțul ei era tot mai des ținta mâniei împăratului greu de mulțumit, care de altfel încercase să-i piaronească trupul de perete, cu sulița. Până și copiii

lui și-au dat seama că era condus de un duh străin, care îl determina să oscileze în comportament și în atitudini și să-i facă rău ginerelui.

Mical este pusă în situația de a alege între a-și respecta părintele, cu apucături cu tot, și a-și scăpa soțul, trădându-și tatăl. „Mical salvează viața soțului ei, inventând o stratagemă, ca să câștige timp și să-i permită să fugă. Ea, imediat ia partea lui David împotriva tatălui ei și acționează cu eficacitate”¹. Intenția e bună, însă mijloacele pe care le folosește sunt altele decât cele normale. Se ridică întrebarea: Nu e justificată minciuna într-un asemenea context? Mai este considerată minciuna aceasta o abatere morală? Dacă nu mințea, David ar fi fost mort! Cum preferăm: un David mort pentru că soția lui spune adevărul sau un David în viață datorită minciunii? Cei mai mulți s-ar putea să nu considere acțiunea lui Mical o chestiune gravă. Poate nu sesizăm anomalia, când e vorba de îmbrățișarea, cu orice preț, a adevărului.

A avut Mical principii? Care au fost principiile ei? A fost adevărul ținta ei supremă? Oare Mical cunoștea Adevărul? Folosea minciuna, șmecheria, viclenia ca pe un mod de viață? Sau minciuna ei este scuzabilă, fiindcă a folosit-o doar acum, când a fost vorba să scape viața soțului ei, respectiv pe viitorul împărat al lui Israel? Oare acest gest este considerat eroic? Dacă privim mai atent, vom observa că stilul nu se potrivește cu principiile creștine.

Ce face Mical? Îl avertizează de complotul pus la cale de tatăl ei. Deci, dovedește multă dragoste față de David; nu îi ascunde nimic din ceea ce cunoaște. Îi pregătește ieșirea din situația complicată: 1-a pogorât pe fereastră, iar David a fugit și scăpat a fost. Ce face Mical după ce fuge David? Aici intervine perspicacitatea ei, inventivitatea și dovada faptului că este o actriță bună. Așază în patul soțului o păpușă

c/Hicai salvează viața

soțului ei, inventând o

stratagemă, ca să câștige

timp și să-i permită să fugă.

Ga, imediat ia partea lui ^David împotriva tatălui ei și acționează cu eficacitate.

166 / ^fiiincuiia/uv costumul de/ duminică'

care să simuleze un om adormit sub acoperitoare. A știut cum să pregătească totul, ca să dea impresia că în pat este David. Până aici, totul este o acțiune eroică, fără minciună verbală. Dar la sosirea soldaților, ea îi întâmpină și le spune, cu durere prefăcută, că soțul ei este bolnav. Este minciuna pe care Mical o folosește ca să scape de soldați. El nu era bolnav, ci era pe drum, plecat departe, sănătos tun, dar soția lui câștigă timp prin minciună. Tatăl ei i-a retrimis pe soldați să verifice și să i-l aducă pe David cu pat cu tot. Îl voia în orice situație - oricum era mai ușor să omoare un om bolnav în pat decât unul treaz, sănătos și plin de putere cum era David. Acum era momentul să-i vină de hac.

Totul a fost descoperit și scenariul a fost dat în vileag. Soldații au ridicat pătura și iată că în pat se afla un terafim (zeu al familiei sau zeu particular), cu o piele de capră în jurul capului. Faptul că însăși fata lui s-a dat de partea vrăjmașului, a fost o lovitură cruntă pentru Saul. Mical a

fost confruntată, dar a scăpat și de data aceasta, folosind tot o minciună. A motivat că a fost amenințată cu moartea, în schimbul libertății. I-a venit această idee spontan și a rostit-o atât de convingător, încât tatăl ei a crezut-o. Probabil că acum, Saul avea un motiv în plus să-l omoare pe David: și-a abandonat soția, a amenințat-o cu moartea și nu a fost în stare să aibă grijă de familie. Știm cu toții că realitatea era tocmai pe dos. David a fost fugărit de cel care trebuia să aibă grijă de el, să-l ocrotească, așa cum i-a promis. Însă, socrul său a devenit înverșunat împotriva lui și nu era cale de întoarcere pentru fiul lui Isai. Mânia lui Saul era vizibilă și în el încolțise demult răzbunarea. Mical s-a folosit de poziția înaltă pe care o avea. A știut cum să vorbească cu tatăl ei și l-a dus în eroare prin răstălmăcirea adevărului. A inventat ceva care semăna foarte bine cu realitatea. Cu un răspuns bine născocit a reușit să-și păcălească tatăl, dar să își scape soțul. A făcut bine? A făcut rău? A fost moral? A fost imoral? Am fi procedat altfel? Dacă am fi puși în situații asemănătoare, ce am face?

Există aici un paradox greu de explicat. Dar sunt câteva

°YYUnfuuia/ tui °VYUcal / 167

relatări care ne ajută să clarificăm situația. Mical l-a iubit pe David, numai că după plecarea lui, ea este luată și dată unui alt bărbat. După mulți ani, David își aduce aminte de soția cu care s-a logodit, de femeia pentru care a luptat cu filistenii și îl roagă pe cumnatul său să i-o aducă. Cel de-al doilea soț este părăsit, dar o urmează plângând o bună bucată de drum. Nu are de ales și își lasă nevasta să plece la David. După un timp, privind pe fereastră și văzându-l pe David jucând în fața chivotului, Mical îl disprețuiește. Și-a schimbat părerea despre cel pe care l-a iubit. Ea este femeia care nu s-a bucurat niciodată de copii și a rămas infertilă toată viața.

Din informațiile relatate observăm că Mical nu era credincioasă Domnului așa cum ar fi trebuit, deși a crescut într-o familie care trebuia să dea tonul în slujire. Unii scriitori au mers până acolo încât au afirmat că Mical ar fi dejucat planurile tatălui ei, fiindcă Saul a afirmat că o va da de nevastă pe fata cea mare, celui care îl va învinge pe Goliat: „*Saul a zis lui David: «Iată, îi voi da de nevastă pe fiică-mea cea mai mare Merab: numai să-mi slujești cu vitejie și să porți războaiele Domnului.»*” (1 Samuel 18:17). Scriitoarea creștină Jill Eileen Smith, în cartea sa „Mical - Soțiile regelui David”, voi. 1, susține ideea că Mical ar fi aranjat căsătoria sorei mai mari cu Adriel din Mehola, tocmai pentru ca ea să fie dată fiului lui Isai. Adică șmecheria era un mod de viață al mezinei împăratului și ca să-și atingă scopul, lupta cu oricine îi stătea în cale. Așa cum am arătat deja, luptă chiar și cu împăratul pentru a-și salva soțul. Totuși, cum de nu și-a pierdut viața stând împotriva planurilor împăratului? Așa ar fi fost normal. Dar Mical știe să se descurce prin mijloace nu tocmai corecte și scapă de fiecare dată. Însă pe Domnul nu-l poate păcăli, iar ceea ce se întâmplă ulterior în viața ei denotă acest lucru.

Cum procedăm noi?

Cum e chemat să procedeze creștinul? Este Mical un model pentru soțiile noastre? Procedura ei poate fi aplicată și astăzi? Este moral să facem un bine printr-o minciună? Spunem adevărul și

168 / °}ÎUnaMnwîn< costumul de< duminica

ne pierdem familia? Sau putem spune, câteodată, o minciună ca să scăpăm? Cred că cei mai mulți spun minciuni, scapă nevătămați și toată lumea este fericită, mai puțin Dumnezeu! El nu este mulțumit când recurgi la neadevăr!

Cred că multe soții, pe ascuns, procedează asemenea lui Mical. Însă fata lui Saul nu-L cunoștea pe adevăratul Dumnezeu. Mical nu a învățat la școala duminicală care sunt pașii credinței și legile creștinismului. Ea nu înțelegea cum este omul nou, născut din Hristos. Nu avea principiile nou-testamentale, ci doar știa că tatăl ei este plin de ură, că ea trebuie să își apere soțul cu orice preț și atât. A acționat nu din perspectiva omului nou, a omului care are o relație vie cu Hristos. A inventat, a mințit și s-a folosit de poziția sa de fiică de împărat, când teritoriul personal i-a fost amenințat.

Ce ar trebui să facă astăzi, creștinii? Cum le sugerăm să se raporteze la oamenii răi, la oamenii care vor să omoare, să prigonească? Unul dintre politicienii României, Corneliu Coposu, a dat dovadă de înțelepciune atunci când a afirmat: „Negociem orice, dar nu principiile!” Așadar, dacă ne însușim aceste cuvinte, cu siguranță că lucrurile vor deveni ușor de priceput. Dacă folosim principiul: „Scopul scuză mijloacele”, de asemenea s-ar putea să ne atingem scopul și să ne putem prezenta în fața oamenilor ca eroi, însă, în realitate, suntem lași.

Un proverb persan spune: „Minciuna care face bine valorează mai mult decât adevărul care face rău”.² Oare este adevărat acest proverb în contextul creștin? Nu cred că trebuie să fim de acord cu el. S-ar putea ca adevărul să doară, dar va elimina putregaiul. Iar minciuna doar va pune încă un strat peste infecție, așa că nu e de dorit!

Conflictul din familie, dintre socru și ginere, este aplanat de soția care recurge la minciună. Nu cred că este înțelept să inter-mediezi conflictul prin minciună. Minciuna nu are ce căuta între rudeni, între soț și soție, între părinți și copii, între frați de credință, între oameni în general. Ni se pare că rezolvă situația, dar

ifUnciuna, Wmical / 169

buboiul se adâncește mai mult!

Unii mint la fel, astăzi, ca să-1 scuze pe cel apropiat: „Unde este soțul tău de nu a venit la biserică?”. „O, săracuțul de el, este bolnav!” Este ușor să te ascunzi sub acest slogan general, care nu mai poate fi verificat.

Probabil soțul tău n-a avut chef de biserică sau este prins cu alte treburi, ori este departe, la muncă, la piața de mașini, la afacerile personale, dar tu îl acoperi, spunând că este bolnav. „Unde este copilul tău?” „O, tocmai s-a îmbolnăvit așa de rău!...” „Unde ai fost de nu te-am văzut de atâta vreme?” „Ăăăă, am fost răcit, m-am îmbolnăvit așa de rău, m-a durut așa de tare (cotul de voi), mă simt așa de rău în ultima vreme”...

Deci, chiar dacă sună dur, realitatea este aceasta: ne ascundem ușor sub plapuma minciunii, ne e la îndemână să simulăm că suntem bolnavi. Mai mult, avem și oameni care ne acoperă. Când suntem confrunțați cu realitatea, s-ar putea să nu o putem justifica și atunci inventăm altceva. Ne regăsim în comportamentul lui Mical? Vă recunoașteți strategia identică la care ați apelat în acțiunile din trecut, ori poate că încă o practicați?

Sfatul meu este să evităm locurile, zonele, momentele, cir-cumstanele în care suntem obligați să mințim diplomatic. Să fugim de orice ni se pare rău! Dacă nu ținem cont de recomandările primite de Scriptură:

„Fugi...”¹ (2 Timotei 2:22) sau „feriți-vă de orice se pare rău”. (1 Tesaloniceni 5:22), vom ajunge într-un loc unde vom fi constrânși să mințim, apoi ne vom eschiva că: „N-am avut încotro, am fost obligați de dragul păcii, al adevărului!” Este vremea să facem ce ne îndeamnă psalmistul: „*Aleg calea adevărului, pun legile Tale sub ochii mei.*” (Psalmul 119:30).

Tu ce alegi? într-o zi vei culege ce ai semănat!

Note:

¹ Bebe Pauline, „Dicționar - Femeile și Iudaismul”, București, 2001, pag. 169.

² „Buna Cuvieșă- Oglinda în proverbe și maxime din toată lumea”, culese de Gh. Paschia, Editura Albatros, pag. 152.

MINCIUNILE

lui David

Sfrica îltransformă într-un actor nebun

„David a pus la inimă aceste cuvinte și a avut o mare frică de Achis, împăratul Gatului. A făcut pe nebunul înaintea lor; făcea năzdrăvănii înaintea lor; făcea zgârieturi pe ușile porților și lăsa să-i curgă balele pe barbă.”

(1 Samuel 21:12-13)

David a ajuns să fie un fugar pe pământ. El care nu s-a înfricat de uriașul Goliat, nu s-a temut nici de leu, nici de urs, încă de pe vremea când era un tinerel, are o teamă de neînțeleș acum. A avut curaj înainte și nu s-a dat înapoi de la nicio luptă; era omul aprig și viteaz. Ajunge să fie ginerele împăratului Saul, invidia dospește în inima împăratului și cu orice ocazie pe care o avea, încearcă să-l scoată pe David din scena istoriei. Ii dorea așa de mult moartea, încât parcă împăratul nu avea altceva de făcut decât să-l urmărească pe David și să-l omoare!

id, /171

Totul a început de la acel cântec discriminatoriu, intonat de femeile Israelului. Ele au transmis un mesaj care l-a deranjat profund pe Saul, fiindcă îl pune în umbră. Saul era trimis să cânte la vioara a doua! Ele cântau realitatea, fără să preconizeze efectele cântecului. Totul a plecat de la o biruință, de la o apreciere, de la înălțarea celui care nu trebuia,

din perspectiva lui Saul, deși le merita pe toate.

După ce a fugit prin pădure, prin pustie, pe munte, prin peșteri, David ajunge într-o altă zonă, la Gat. El a crezut că lumea l-a uitat, însă chiar printre străini, a fost recunoscut. Povești despre David au circulat și în alte regiuni ale lumii. Nu a rămas izolată reputația vitejiei lui și nici măcar a cântecului pe care femeile l-au compus. Acest cântec se pare că a fost cunoscut și de persoane din afara Israelului. Cântecul care, din nou, îi aduce mari neazuri. Imaginea lui David era bună și în altă parte, mai bună uneori în afara țării decât în interior. Mai mult este apreciat de străini, decât de ai lui. De multe ori s-a putut proba această afirmație; adesea, cei din afară validează lucrarea unei persoane mai mult decât cei apropiați. David a resimțit pe pielea lui acest tratament. Acum se afla la Gat, între străini, dar și aici este popular și este recunoscut ușor.

Slujitorii împăratului Achiș n-au uitat că era considerat eroul națiunii, cel care a scăpat țara de filistenii, în special de temutul Goliat. Această reușită era proaspătă în mintea lor. Cine nu știa povestea despre tânărul cu păr bălai, care l-a ucis pe uriașul fioros Goliat? Vedeta internațională le face o vizită, iar ei erau interesați să-l vadă la față. S-a răspândit repede zvonul că David a pășit în țara lor și oamenii sunt curioși să-l vadă.

Când oamenii șușoteau pe la porți, prin piață, David i-a auzit și și-a dat seama că nu va scăpa neabordat, poate chiar că va plăti cu viața nesăbuiința de a se refugia la împăratul Gatului. Emoțiile unei vedete internaționale s-au transformat în frică. Nu era o simplă emoție care vine și pleacă, în urma unei băi de mulțime, ci o adevărată neliniște, cuibărită adânc în inimă: „*a avut o mare frică*” (versetul 12). Acum se teme de doi împărați: de socrul său,

172 / *VI Unciuna- înv costumul de duminică*

împăratul Saul și de străinul Achiș, împăratul Gatului. David inventează pe loc o scenă la care puțini ne-am fi gândit, face pe nebunul! Dar nu era nebun! Omul căruia Dumnezeu i-a promis că va fi regele Israelului ajunge să facă „*năzdrăvăanii înaintea lor; făcea zgârieturi pe ușile porților, și lăsa să-i curgă balele pe barbă*”. (versetul 13). S-a prefăcut pentru a duce în eroare, pentru a-și scăpa viața cu orice preț, chiar umilindu-se înaintea unor păgâni. Cred că era chiar distractiv să-l vadă cum a luat-o razna, cum s-a stricat de cap, după ce a fost gata, gata să ia tronul în stăpânire.

Cicero spunea: „*A face pe prostul la timpul potrivit este cea mai mare înțelepciune*”. David a fost priceput în a face pe nebunul și nu l-a interesat decât să-și păzească pielea. Teama l-a făcut să se deghizeze în felul acesta. Eroul național este declarat nebun. „*Ce s-a petrecut cu el? Cum de a ajuns în acest hal? Și noi care abia așteptam să-l cunoaștem, după câte s-au spus despre el... Cum se poate așa ceva? Când o fi înnebunit?*”, parcă îi auzim pe oameni șușotind între ei. Într-adevăr, David era un nebun prefăcut, dar nebunii cu certificat medical, constatați de specialiști și înregistrați în listele împăratului, erau destui în țară și nu mai duceau lipsă de încă unul. Chiar dacă acest nebun a avut un trecut deosebit, tot nebun rămâne. Nici măcar ajutor social nu-i puteau oferi. Nu era responsabilitatea lor, doar era străin!

David auzea comentariile și parcă și mai aprig făcea dovada că și-a pierdut mintea: a început să zgârie ușile, lăsa balele să-i curgă pe barbă;

avea simptomele unui epileptic. Așa că nu și-au mai aglomerat paturile spitalului cu încă unul. Dar David era sănătos, era deștept și pricepea că este aproape salvat.

Ce tip de om reprezintă David aici? Omul care dorește să obțină azil politic în țară străină, dar nu are șanse, așa că recurge la o altă soluție: să pară ceea ce nu este. În sens invers, acest raționament este amplu prezentat în operele lui Caragiale, personajele sale înfățișând discrepanța

*S^- face pe prostul la timpul potrivit este i înțelepciune.
cea mai mare înț*

173

dintre ceea ce sunt în realitate și ceea ce vor să pară, dintre esență și aparență.

David decide să mintă, fără să își imagineze consecințele. Disprețul, ignorarea, umilința și batjocura experimentate îl determină să plece în peștera Adulam. Într-un moment de neveghe-re, alege să fie umilit, să își piardă demnitatea. Devine clovnul și măscăriciul celor netăiați împrejur. Unde este Dumnezeu care i-a promis că-l va însoți spre binecuvântare? Sau David a apucat-o pe o pistă greșită și îi duce și pe alții înspre acolo... Fuge, căutând singur un loc de refugiu. Alege o zonă de protecție. Crede că este necunoscut, însă surpriza este mare. Strategia lui de a face pe nebunul este una contrară cu poziția și chemarea lui. Dumnezeu nu l-a chemat să recurgă la asemenea soluții. David i-a dus în eroare pe împărat, pe slujitori și poporul. Ce s-ar fi întâmplat dacă cineva ar fi aflat adevărul? Era omorât? Era prins și ținut în închisoare? De ce a luat-o David înainte? De ce i-a fost frică? Dacă nu proceda astfel, deznodământul ar fi fost altul? Nu știm! Ceea ce putem afirma cu convingere este faptul că el a ales acest drum. El, de bunăvoie, a ales și țara, și locul, și modul în care să se prezinte în fața lor. A suportat consecințele! A făcut pe nebunul și a primit tratamentul oferit unui nebun. Un alt tip de minciună pe care o putem observa în acțiunile lui David. A dus în direcție greșită, în confuzie, pe împărat, dar și pe locuitorii țării. Este repetată și de David minciuna cunoscută de patriarhii Bibliei.

Care poate fi păcatul contemporan?

S-ar putea să ne placă această strategie de a ieși în evidență. S-ar putea să fim inventivi și să nu ne gândim prea mult la consecințele de lungă durată. S-ar putea să avem impresia că vom obține favoruri mai mari dacă ne schimbăm înfățișarea, comportamentul și dacă ne dăm drept ceea ce nu suntem. În general, suntem tentați să considerăm că Dumnezeu nu ne-a plămădit prea bine, că nu arătăm chiar așa cum ne dorim și atunci încercăm să ajustăm pe ici, pe colo. Suntem nemulțumiți de aspectul fizic, de culoarea ochilor sau a tenului și ne chinuim să arătăm cum nu

174 / *Yliinciunu uv costumul d& duminica*

suntem, să ne comportăm cum nu ne este caracteristic. O vorbă înțeleaptă spune: „Ori te poartă cum ți-e vorba, ori vorbește cum ți-e portul”.¹

Pe de altă parte, există astăzi ideea că poți obține multe favoruri dacă în acte ești considerat nebun. Dacă ești trecut ca având probleme psihice în

certificatul medico-legal, ai scăpat de închisoare, pentru că nu ai avut sau nu ai discernământ. Plătești, obții diagnosticul și ești salvat. Există pensii pe caz de boală, o boală inventată. Oamenii care se dau drept handicapați mintal și primesc ajutoare, alocații, pensii de la stat. Devin asistați social, deși sunt sănătoși. Am auzit de părinți care își îmbolnăvesc copiii în acte, doar pentru a primi concediu de indemnizație trei ani în loc de doi! Ei nu se gândesc că acest stigmat rămâne pe viață în documentele celui nevinovat.

Așadar, omul este atât de inventiv când este vorba să-și atragă beneficii! Însă ai grijă! Dacă vrei să minți și să-1 duci în eroare pe împărat, să știi că s-ar putea să fii descoperit și să te alegi doar cu rușine. Fii cinstit, nu face pe nebunul înaintea celorlalți. S-ar putea să nu-ți mai poți recupera adevărata identitate! Dacă ești un creștin care te îmbraci frumos în fața oamenilor, în fiecare duminică, crezând că așa acoperi anomaliile de peste săptămână, ține cont că îl înșeli pe împăratul! Dacă minți cu nonșalanță ca să obții favoruri de la guvern, de la stat, de la biserică, gândește-te bine înainte de a începe teatrul. Te va descoperi Dumnezeu! Îți va descoperi toate nebuniile și într-o zi va trebuie să plătești pentru toate. Așa că nu fi omul care face năzdrăvănii, care inventează minciuni pentru a ieși din încurcătură. Nu trezi interes, nu te da în spectacol. Nu-ți da foc în fața primăriei ca să te bagi în seamă și să ți se dea atenție, nu te urca pe stâpul din centrul orașului, ca să te vadă lumea că ești erou, nu face greva foamei, ca să impresionezi cât ești de naționalist sau de înverșunat împotriva politicii nepotrivite din țara ta! Un creștin adevărat luptă pentru altceva: „*Luptă-te lupta cea bună a credinței; apucă viața veșnică, la care ai fost chemat și pentru care ai făcut cea frumoasă mărturisire înaintea*

Iflinciunile' iul

/ 175

multor martori. " (1 Timotei 6:12).

Cum se purtau creștinii în fața lumii? Făceau pe nebunii? Nu, ci „*lăudau pe Dumnezeu și erau plăcuți înaintea întregului norod*” (Faptele Apostolilor 2:47). Fii plăcut lui Dumnezeu, fii plăcut celor cu care locuiești, fă-te plăcut celor cu care petreci timpul. Dacă te faci plăcut nu prin compromis, ci prin cinste și corectitudine, vei fi răsplătit și binecuvântat de Domnul și vei fi apreciat și în societate. Iar dacă ai făcut pe nebunul, dacă ai mințit, te invit la crucea Domnului Isus, unde poți primi iertare deplină. Mărturisește-ți păcatul nebunesc și vei primi iertare și reintegrare în familia lui Dumnezeu! Vei fi un om normal și vei fi tratat ca atare! Inspectează-ți interiorul și trecutul și dacă ți-e rușine de el... ai o șansă chiar acum!

Note:

¹ Citat preluat de pe site-ul: <http://dexonline.ro/definitie/port>, în data de 30 noiembrie 2014.

176 / *WluciMna/tn/ costumul/ de/ duminică'*

PĂCATUL

lui David

Capcană pentru un rege

t

„În anul următor, pe vremea când porneau împărații la război, David a trimis pe Ioab, cu slujitorii lui și tot Israelul, să pustiască țara lui Amon și să împresoare Raba. Dar David a rămas la Ierusalim. Într-o după amiază spre seară, David s-a sculat de pe pat; și pe când se plimba pe acoperișul casei împărătești, a zărit de acolo o femeie care se scălda și care era foarte frumoasă la chip. David a întrebat cine este femeia aceasta, și i-au spus: «Este Bat-Șeba, fata lui Eliam, nevasta lui Vrie, hetitul.» Și David a trimis niște oameni s-o aducă. Ea a venit la el, și el s-a culcat cu ea. După ce s-a curățat de necurăția ei, ea s-a întors acasă. Femeia a rămas însărcinată și a trimis vorbă lui David, zicând: «Sunt însărcinată.» Atunci David a trimis următoarea poruncă lui Ioab: «Trimite-mi pe Urie, hetitul.» Și Ioab a trimis pe Urie la David. Urie a venit la David, care l-a întrebat despre starea lui Ioab, despre starea poporului și despre mersul războiului.»

(2 Samuel 11:1-7) *„A doua zi dimineă, David a scris o scrisoare lui Ioab și a trimis-o prin Urie. În scrisoarea aceasta scria:*

«Puneți pe Urie în locul cel mai greu al luptei și trageți-vă înapoi de la el, ca să fie lovit și să moară.» ”

(2 Samuel 11:14)

Păcatul Lu/

/177

David ajunge împărat cu drepturi depline. În sfârșit este omul cu funcția cea mai înaltă în stat, bine văzut de ceilalți. Visul i s-a îndeplinit, iar persecuția din partea lui Saul a rămas istorie. Era viteaz, cucernic și avea izbândă peste tot unde mergea. Avea o relație specială cu Creatorul său, dovadă stând psalmii profunzi pe care îi citim și astăzi. A învățat din fragedă copilărie ce înseamnă viața de credință, a iubit Casa Domnului și este un model pentru credincioși. Până aici, nimic de obiectat în comportamentul lui de om. Însă viața lui ia o întorsătură neașteptată. Într-un moment de neveghere, alege să rămână acasă, în timp ce locul său era alături de popor, în războaiele purtate. Hotărârea de a rămâne acasă, în timp ce împărații trebuiau să fie exemple pe câmpul de luptă, îi aduce mari pagube în viața personală, în familie, dar și în țară. Începe să piardă mult din punct de vedere spiritual; este pe toboganul vieții și alunecă în cele mai negre locuri unde ar putea ajunge un om, fără se se mai poată opri. Când trebuia să lupte, a ales să se odihnească. Se cuvenea să fie în fruntea poporului, dar a ales să se plimbe acasă, într-o zonă exotică, mirifică, pregătită ca pentru un rege.

William MacDonald spunea: „Momentele de inactivitate sunt adesea ușa prin care pătrund cele mai mari ispite.”¹ Era datoria lui să cucerească, dar a fost cucerit de o femeie frumoasă, fiindcă nu a rezistat în fața frumuseții exterioare. Probabil nu s-a gândit că lucrurile se vor complica așa de mult, că va putea să cadă în păcat atât de ușor. Acolo unde a crezut că este puternic, s-a dovedit, de fapt, vulnerabil. A cucerit împărați, cetăți, popoare și teritorii, dar nu a reușit să facă față luptelor interioare, instinctului carnal. Poftele lui s-au aprins și, fără să se mai

gândească la una dintre cele Zece porunci: „Să nu poftesti nevasta aproapelui tău”, a acționat după instinct. Se plimba pe terasa palatului său, privea în jur, medita și nu știa ce capcană îl așteaptă. Era singur și era seară, un moment prielnic pentru a da curs păcatului. În plus, era și odihnit, numai ce își făcuse somnul de amiază. Privirea îndreptată spre piscina vecinului i-a descoperit „o femeie care se scâldea și care

era foarte frumoasă la chip” (versetul 2), imagine care l-a determinat să mai privească o dată, și încă o dată, și încă o dată, până a căzut în imaginație și apoi în pofta adulterului. Nu a căzut de pe acoperiș, ci a căzut de mai sus; s-a desprins din relația armonioasă cu Dumnezeu și s-a afundat adânc în mocirla care l-a întinat pentru toată viața. Un păcat care a atras și alte păcate după sine și uite așa, omul puternic, odihnit, viteaz, erou, este atras de pofta ochilor și târât în „*valea umbrei morții*”. Cade în plasa ispitei și pierde lupta cu dorințele trupesti.

Bat-Șeba, era soția unuia dintre militarii lui de încredere. Soțul ei lupta pe câmpul de luptă, iar împăratul are vreme să se plimbe pe terasa casei. Privește în jur și, din păcate, nu este atras de pomi, de verdeață, de flori, de natură, de clădiri, de apusul soarelui care stă să facă loc întinericului nopții, de nimic altceva decât de soția lui Urie, care își face liniștită baia de seară. Toate sunt circumstanțe favorabile păcătuirii lui David. Nimic nu îl mai oprește să-și imagineze păcatul, iar apoi să-1 trăiască.

David era foarte diplomat; știm că a reușit să își facă multe relații tocmai datorită acestei calități, diplomația. Se interesează de această doamnă, o invită în apartamentul său și o împinge spre nenorocire. Josephus Flavius precizează următoarele: „Pe când se afla într-o zi pe acoperișul casei domnești, unde obișnuia să se plimbe la ceasul înserării, David și-a purtat privirile în jur și a văzut cum în locuința ei se scaldă în apă rece o femeie deosebit de chipeșă și desăvârșită în toate privințele... fiind atât de cucerit de frumusețea ei încât nu și-a putut stăpâni patima, ci a chemat-o la dânsul, apoi au păcătuit împreună. Deoarece a rămas însărcinată, femeia a trimis știrea regelui și l-a rugat să tănuiască greșeala lor (potrivit datinilor străbune, ea trebuia să își piardă viața pentru adulter).”²

David și-a pariat privirile

*în jur și a văzut cum în locuința ei se scaldă în apă
rece o femeie deosebit de chipeșă și desăvârșită în toate*

■privințele... fiind atât de cucerit de frumusețea ei încât na și-a putut stăpâni patima.

178 / iflLnciunw ifv coslumut de/ duminică/

Păcatul lui

d /179

Parcă nu-l recunoaștem pe David, încercând să mușamalizeze perfid întreaga scenă. A fost cea mai josnică faptă din viața sa. A încercat să-L mintă pe Dumnezeu prin improvizațiile inventate de el, să-i mintă pe

oameni. Ceea ce a urmat a fost pășirea din păcat în păcat: pofteste, păcătuiește, omoară, ascunde, minte. Samuel Schultz prezintă acțiunea lui David în felul următor: „Păcatul lui David, de adulter și ucidere, constituia din punct de vedere omenesc o crimă perfectă... cu toate că David nu răspundea în fața nimănui din împărăția sa, el nu și-a dat seama de această «crimă perfectă» că li era cunoscută lui Dumnezeu.”³ Totul se acoperă prin jocurile ascunse ale împăratului. Soțul nevinovat este chemat de urgență la David, este hrănit bine și îmbătat, apoi este trimis acasă pentru a spăla păcatul împăratului. I s-a oferit o permisie, dar el a refuzat-o. El a fost mai credincios împăratului, decât a fost David lui Dumnezeu în această acțiune. El nu s-a dus acasă, având o motivație obiectivă. Împăratul insistă, dar Urie rămâne credincios. Drept răsplată, David concepe o scrisoare către Ioab, comandantul armatei, și Urie își duce singur sentința la moarte. Sincer și devotat împăratului, Urie nu bănuia nimic din ceea ce urma să i se întâmple. Nu a bănuț că nevasta lui a fost necinstită de șeful său, că este însărcinată, că a fost tras în cursă, că trăiește ultimele zile din viața lui. Nu i-a trecut prin cap că execuția sa era planificată și numărătoarea inversă a început în viața lui. El a fost sincer și a pierit la fel de sincer, fiind trimis de comandant în prima linie, unde îi era asigurată moartea.

Obstacolul este eliminat, Urie moare conform planului și soția lui primește vestea tristă de pe front. Se varsă multe lacrimi, probabil că și David și-a schimbat fața, disimulând supărare, tristețe pentru pierderea unui camarad cumsecade. Ea își plânge soțul, este tristețe în familia ei, iar după perioada de doliu este luată de soție de David, aceasta fiind singura soluție de a acoperi definitiv păcatul. Câtă mârșăvie! Cât tupeu la acest om, care mai era și special, un om ales, dar nu ca să înșele și să mintă, ci ca să fie un sfânt al Domnului. Totul este mușamalizat; situația arată perfect,

rolul este bine jucat și David crede că i-a păcălit pe cunoscuți. Lucrurile au fost perfect organizate, dar nu pentru Dumnezeu!

Prorocul Natan este trimis de Dumnezeu să-i spună împăratului în alte cuvinte că: „*Nicio făptură nu este ascunsă de El, ci totul este gol și descoperit înaintea ochilor Aceluia cu care avem a face*”. (Evrei 4:13).

Printr-o poveste, o ilustrație plastică, David este comparat cu un om bogat care „*n-a avut milă*” (versetul 6) și omul lui Dumnezeu îl confruntă direct: „*Tu ești omul acesta! Despre tine este vorba în această pildă...!*” A încercat să mintă subtil, regește, perfect, dar Domnul nu a îngăduit ca nelegiuirea să stăpânească. El ajunge față în față cu Dumnezeu și își dă seama de starea lui josnică și mizerabilă. Inițial, ascultând povestea, David încearcă să fie justițiarul drept, dar se incriminează singur prin sentința dată. Se prăbușește în fața Adevărului și drumul lui începe să urce din groapa întunecoasă a păcatului. Se pocăiește, iar cuvintele care i-au venit în inimă și pe limbă au fost: „*Am păcătuț împotriva Domnului!*” (vezi Psalmul 51). Aceste cuvinte îl duc într-o nouă relație cu Dumnezeu. Începe cu pocăință și Dumnezeu îl reabilitează, însă va suporta consecințe imediate - copilul moare, dar și îndelungate - „*sabia nu se va îndepărta din casa lui*”. David rămâne omul după inima lui Dumnezeu nu pentru păcatele comise, ci pentru că a știut și să se ridice din groapă.

Domnul 1-a ales și 1-a supravegheat în toată perioada, chiar dacă i-a permis să guste și din amărăciunea păcatului.

Care este greșeala lui David? Invocă oboseala și dorința de a se odihni, când toți sunt la luptă. Cine a putut verifica și înțelege motivul pentru care el a rămas acasă? Cum poți să dormi când oamenii tăi sunt pe câmpul de bătaie? Este cert că alegerea lui de a sta acasă a fost primul pas înspre nenorocirile ce s-au ținut lanț mai apoi. S-a plimbat seara, singur, obișnuind probabil să mediteze, să-și așeze gândurile în liniștea amurgului, însă atenția i-a fost distrasă înspre altceva. Până aici, totul normal. Dar este un proverb care spune: „Nu poți împiedica o pasăre să zboare deasupra capului tău, dar o poți opri să își facă cuib în capul tău”.⁴ A zărit

180 / *flîinciunaucostumulde-duminica*

Păcatul tul

/181

r

pe cineva care 1-a pus pe gânduri. Privirea primară 1-a atras și s-a tot uitat, și iar s-a uitat la ceva care era frumos și ispititor. Păcatul a intrat în lume tot prin privire... și de data aceasta a fost la fel pentru David. Nu degeaba spune Iov (31:1): „*Făcusem un legământ cu ochii mei, și nu mi-aș fi oprit privirile asupra unei fecioare*”. A văzut-o și a cerut să îi fie adusă. Nu a stat pe gânduri și probabil aceasta a fost o altă greșeală: s-a pripit. Mintea i-a fost întunecată doar de dorință pătimasă. Își satisface plăcerea și, orbit de ceea ce face, începe să adauge minciună după minciună pentru a-și păstra nevinovăția. Se minte pe el și îi minte pe ceilalți. Încearcă prin metode omenesti să își acopere faptele, chemându-1 pe soț să-și viziteze soția preț de câteva zile. Acesta ar putea lua asupra lui responsabilitatea unei sarcini neplanificate. Dar slujitorul este conștiincios și nu merge acasă, invocând că este mai important să fie solidar cu ostașii de pe câmpul de luptă, decât să petreacă acasă, cu soția... Câtă diferență între Urie și împăratul David!

David continuă să mintă când îl condamnă la moarte pe subalternul sincer, credincios, nevinovat. Un proverb românesc spune: „Cine ascunde adevărul, acela vinde minciuna”. Ce s-o fi gândit Ioab când a trebuit să execute ordinul notat în răvașul împăratului? Cred că până și firescul Ioab a fost contrariat de porunca lui David; în mod sigur se întreba cu ce a putut greși bietul Urie ca să plătească cu moartea. Comandantul execută ordinul, dar pierde mulți oameni prin imprudența de a se apropia prea tare de zidul cetății cucerite. Ioab își îmbunează stăpânul cu „fericita” veste: „*A murit și robul tău Urie, Hetitul*”. Interesant că lui David nu i se mai pare o grozăvie că a pierdut mulți viteji în luptă; nu-l interesează de familiile acestora rămase văduvite acasă, ci se bucură că planul i-a reușit. Printr-un limbaj codificat, îi transmite lui Ioab că este mulțumit și-l încurajează să lupte mai departe, în timp ce el își adaugă încă o soție la haremul său.

Cum se minte astăzi în popor?

Omul este foarte șiret prin natura lui. Inima omului nu poate fi cunoscută și este atât de ingenioasă când e vorba să-și atingă scopul! La fel ca David, oamenii aleg locuri speciale de unde pot privi spre păcat, fără să fie observați. Poate site-uri care n-ar trebui deschise niciodată de un creștin, sau reviste, sau, pur și simplu, locuri pe unde se perindă chemarea spre imoralitate. Unii merg până acolo încât vizitează localuri exotice, concepute exact pentru a satisface plăcerea trupească a omului. Când alegi de bunăvoie să te lași agățat de cârligul păcatului, dar motivezi că mergi pentru relaxare, pentru meditare, știind că s-ar putea să fie cineva în preajmă, te minți singur. Totul se petrece la nivelul minții tale și nu-ți bănuiește nimeni această atitudine înșelătoare. Fugi de orice ar putea să îți fie o cursă pentru suflet. Nu te minți pe tine, spunând că doar o privire și atât. O privire îndelungată naște o a doua privire pătimașă și uite așa, inviți păcatul la tine acasă și te-ai dus... la vale, în valea deznădejdiei, în valea muștrării, în valea dezastrului spiritual. Un alt aspect este acela în care îți justifici mârșăviile făcându-i pe alții responsabili. Inima ta știe că ești singurul vinovat, dar arunci pisica moartă în grădina vecinului, încercând să-ți păstrezi reputația intactă. Când gluma se îngroașă, vei încerca să o acoperi, tot cu o minciună. Când alegi un drum al minciunii, va trebui să fii foarte atent ca să păstrezi legătura între celelalte drumuri, fără să dai de bănuț. Proverbul spune: „*Cine minte trebuie să aibă o memorie bună!*” Urmările pot să fie din ce în ce mai mari, rușinea să apară și astfel, fără să ții cont de toate, te-ai trezit cu un rezultat neașteptat. Păcatul nu vine singur niciodată. După ce ai făcut un păcat, mințind subtil, vei face altul mai grav, până la „crimă”. Vei dori să îți acoperi urmele și vei fi frustrat până vei reuși să o faci într-un mod perfect. Vei „fi gata să trimiți la moarte pe cel care ar putea să îți bată obrazul de rușine, să își ceară drepturile, să te facă de râs. Preferi să îl pui în prima linie, ca să scapi de el prin mâna altora. Când totul este rezolvat, când te aștepți cel mai puțin, atunci Dumnezeu intervine prin moduri diferite și îți va pune în față totul. Nu trăi o viață dublă în fața oamenilor! Nu premedita păcatul,

182

Șacalul LW[^]OAMA, / 183

nu te îndeletnici cu planuri mârșave făcute în ascuns, pentru plăcerea ta și pentru nenorocirea altora. Chiar dacă ți se pare că este un păcat „nevinovat”, un păcat nebăgat în seamă, care poate fi trecut cu vederea. Te vei obișnui cu el, iar păcatul va dospi asemenea aluatului, se va umfla și va curge până când nelegiuirea ta va fi strigată în auzul tuturor. Păcatul rămâne păcat! Minciuna rămâne minciună, indiferent dacă omul de rând sau cel înălțat în poziții înalte recurge la ea. O soluție sigură este și pentru acest păcat! Crucea Domnului Isus, mărturisirea păcatului și pocăința sinceră te va repune în relația cu El și vei experimenta un nou început!

Note:

William MacDonald, „Comentariul biblic al credinciosului - Vechiul Testament”, Editura Agape, pag. 278.

Flavius Josephus, „Antichități iudaice” I, Editura Hasefer, București, 2001, pag. 382.

Samuel J. Schultz, „Călătorie prin Vechiul Testament”, pag. 152. Citat preluat de pe

MINCIUNA

celow dând mame/

Soana aupă oreptaie

„Atunci au venit două femei curve la împărat și s-au înfățișat înaintea lui. Una din femei a zis: «Rogu-mă, domnul meu, eu și femeia aceasta locuim în aceeași casă, și am născut lângă ea în casă. După trei zile, femeia aceasta a născut și ea. Locuim împreună, niciun străin nu era cu noi în casă.

Nu eram decât noi amândouă. Peste noapte, fiul acestei femei a murit, pentru că se culcase peste el. Ea s-a sculat pe la mijlocul nopții, a luat pe fiul meu de lângă mine, pe când dormea roaba ta, și l-a culcat la sânul ei: iar pe fiul ei, care murise, l-a culcat la sânul meu. Dimineața, m-am sculat să dau țâță copilului; și iată că era mort. M-am uitat cu luare aminte la el dimineața; și iată că nu era fiul meu, pe care-l născusem.» Cealaltă femeie a zis: «Ba nu; fiul meu este cel viu, iar fiul tău cel mort.» Dar cea dintâi a răspuns: «Ba nicidecum! Fiul tău este cel mort, iar fiul meu este cel viu.» Așa au vorbit ele înaintea împăratului. Împăratul a zis: «Una zice: Fiul meu este cel viu, iar fiul tău este cel mort. Și cealaltă zice: Ba nicidecum! Fiul tău este cel mort, iar fiul meu este cel viu.»»

(1 împărați 3:16-23)

°YHinciuna> celon/ douA mume.' / 185

O istorie mai puțin obișnuită din cariera lui Solomon. Urmașul lui David era chiar la începutul slujirii sale ca rege. Împăratul Solomon a avut la îndemână posibilitatea să ceară orice de la Dumnezeu. El a cerut doar înțelepciune în deciziile pe care trebuia să le ia pentru popor. A primit mai mult decât a cerut, a primit și bogăție și multă faimă în toată lumea. În timp ce era în plină ascensiune ca rege, a apărut un caz care trebuia tratat cu multă delicatețe. Două mame care locuiau împreună, născuseră câte un copil ca urmare a prostituției lor. Din păcate, fiul uneia a murit, din neglijență sau din lipsă de experiență, nu știm. Acești copii, născuți din tați necunoscuți, nu aveau nicio vină că se născuseră și că trăiau în asemenea condiții, vina aparținând femeilor fără principii și iresponsabile în creșterea lor. Ele nu știau cum să rezolve problema care tocmai apăruse între ele. Odată cu problema, a apărut și minciuna. Amândouă își atribuiau singurul copil rămas în viață, așa că Solomon trebuie să identifice adevărata mamă și să-și dovedească înțelepciunea de conducător imparțial. Povestea sumbră prezentată de aceste femei ne arată până unde poate merge invidia și răutatea omului...

Parcă mi-1 imaginez pe Solomon refăcând cazul în minte. Locuiau împreună, ceea ce este posibil și nu există vreun dubiu în privința aceasta. Amândouă aveau aceeași slujbă și fiecare era concurenta celeilalte. Erau doar amândouă în casă, fără nicio altă persoană străină care să creeze suspiciune. Amândouă au rămas însărcinate și au născut la interval scurt. Niciuna nu avea motive să invidieze sarcina celeilalte. Lucrurile au mers bine până la momentul în care trebuiau să fie sincere, cinstite și să recunoască moartea copilului. Argumentul copilăresc al primei femei a fost acela că, în timpul nopții, fiul colegei ei a murit datorită neglijenței și a faptului că 1-a turtit. Întrebarea este: Dacă amândouă au dormit, de unde știe prima ce a făcut a doua? Cum de a ajuns la concluzia că 1-a strivit, culcându-se peste el? Nu este aceasta, cumva, o minciună inventată? Dacă prima o acuză pe a doua de neglijență, o acuză și de hoție. A furat copilul viu de lângă ea, în

186 / 'f}îinciuna/uvcastmnuld&duminică'

timp ce dormea. Cum a văzut-o, dacă era cufundată în somn? Cine poate proba adevărul spuselor sale? De ce nu a reacționat chiar atunci? De ce nu a urlat și să îi ia copilul din brațe, dacă a asistat la întreaga scenă? Sau poate așa și-a imaginat ea că s-ar fi putut întâmpla, dar unde sunt dovezile? După o noapte în care copilul nu a mai plâns, nu și-a trezit mama ca să fie hrănit, femeia îl descoperă lângă ea, fără suflare. Iritată și invidioasă pe colega ei care-și alăpta copilul sănătos, viu, se alarmează, socotind-o hoată și invocând mârșăvia colegei ei. Au încercat probabil să își revendice copilul viu și să i-1 impute celeilalte pe cel mort, dar cum n-au reușit să se înțeleagă, au apelat la rege.

Friedrich Wilhelm Nietzsche spunea: „*Poți minți cu gura, dar cu expresia pe care o ai în acel moment se spune întotdeauna adevărul*”. Aceste femei s-au prezentat în fața regelui și au vorbit foarte convingător, dar expresia fețelor lor le-a trădat sentimentele ascunse ale inimii. O analiză amănunțită ne oferă câteva pârghii. Un copil nou născut se trezește la câteva ore să ceară de mâncare... Cum de mama a dormit toată noaptea fără să verifice copilul? O altă problemă: Cum de a dormit atât de profund, încât nu a simțit că s-a așezat peste copil? Cred că o mamă are simțul matern foarte bine dezvoltat și este extrem de atentă la fiecare mișcare. De obicei doarme „în salturi” și întotdeauna cu grijă! Chiar și respirația copilului este atent monitorizată de o mamă conștientă. Dar insensibilitatea acestor mame dă de bănuț; să nu simtă că se apropie cineva de pat, că ia copilul, lăsând în schimb un altul care miroase altfel și este îmbrăcat diferit?!... Ceva este anormal aici.

Să fi încercat să profite de faptul că cel pe care îl aveau în față este bărbat și că nu știe cum stau lucrurile cu un copil? Dar, cu toate încercările lor de a duce în eroare prin inovații spontane și hilare, Solomon nu se lasă înduplecat și le obligă să treacă testul sincerității. Dacă nu se puteau hotărî care este cea sinceră și care este mama naturală a copilului viu, Solomon descoperă o soluție aparent copilărească. În legătură cu acest incident Josephus

ifYUnciuna/ceiww două mame/ / 187

Flavius afirmă următoarele: „Deoarece nimeni nu s-a putut pronunța

asupra verdictului și toți își băteau capul, străduindu-se ca niște orbi să dezlege taina, regele a fost singurul care a găsit soluția. Solomon a cerut să fie adus pruncul viu și pruncul mort și a chemat un oștean din garda personală, căruia i-a poruncit să-și scoată sabia din teacă și să taie amândoi copii în părți egale, urmând ca fiecare mamă să primească o jumătate atât din cel viu, cât și din cel mort. De aceea, toată mulțimea care era de față a râs pe ascuns de hotărârea regelui ca de o copilărie.^{"1} Indiferența care se poate observa când e vorba de copilul viu, îl ajută pe împărat să ia o decizie corectă: „Dându-și seama din cuvintele amândurora de adevăratele lor simțăminte, regele a spus că pruncul aparținea celei care strigase (căci ea era adevărata mamă); pe cealaltă femeie a pedepsit-o pentru răutatea ei, întrucât, după ce își omorâse propriul copil, dorea să vadă cum moare și cel născut de prietena ei...”^{"2} Adevărul a ieșit la suprafață când au fost puse în fața unei decizii dramatice. Mai bine amândoi copiii morți, mai bine amândouă în doliu, să sufere amândouă, decât doar una singură. Cea care a avut această gândire s-a dovedit a fi cea care a mințit, dorindu-și să moară și capra vecinului. Cea care nu a fost adevărata mamă a ieșit la suprafață. Decizia împăratului a fost aceea de a tranșa în două ceea ce avea mai scump adevărata mamă. Și este lesne de înțeles că mama naturală a reacționat, fiind gata să-și cedeze copilul acestei femei pline de ură, doar pentru a-1 ști în viață!

Cum se folosește aceeași strategie în vremea de astăzi?

Cei mai buni prieteni locuiesc împreună, împart aceeași meserie, sunt colegi de cameră și își cunosc secretele, însă la un moment dat totul se frânge între ei. Din ce cauză? S-ar putea să apară ceva care să îl favorizeze pe unul, stârnind invidia celuilalt.

188 / °)flincUina/îtv costumul d& duminică'

ce își omorâse propriul copil, dorea să vadă cum moare și cel născut de prietena ei...

Se recurge imediat la o invenție în defavoarea colegului. Minciuna între cei mai buni prieteni se îngroașă, îi târăște până la tribunal, deși fiecare știe adevărul și n-ar mai fi nevoie de cheltuieli în plus...

În alte situații, se spune că adevărul este la mijloc..., dar nu poate fi într-o zonă gri, fiindcă dacă nu este adevăr, este o minciună curată. Sabia judecătorului nu poate negocia: ori este mort, ori este viu, deci nu se poate admite că este puțin viu sau puțin mort. Unul are adevărul viu, iar altul deține minciuna moartă. Cel care vrea să iasă în evidență spunând că este cu adevărul viu, de fapt este cel care deține minciuna moartă, ascunsă, turtită, omorâtă. Acest lucru se va dovedi curând. Regele înțelept îți va descoperi tot ce ai ascuns, iar tu vei pleca rușinat și păgubit din prezența Lui.

Paul Ekman, în cartea „Minciunile adulților”, precizează: „Ca și teama de a fi prins, vinovăția de a minți poate fi un sentiment cu diferite grade de intensitate. Poate fi un sentiment foarte vag sau foarte puternic, încât

minciuna va fi descoperită din cauză că vinovăția determină scăpări sau indicii de înșelătorie. Atunci când devine extrem de puternică, vinovăția de a minți este o experiență chinuitoare, care subminează sentimentul fundamental de auto-prețuire al celui care suferă..."³ Așadar, oricât ai încerca să acoperi ceea ce dorești, mimica feței, gesturile, vibrațiile vocii, ochii, toate îți dau de gol interiorul...

Când aștepti să ți se facă dreptate, ești cu sânge rece, lipsit de orice sentiment, vrei cu orice preț sânge, moarte și dorești ca toți să sufere, dacă ai suferit și tu. Însă te înșeli. Omul care minte pe toată lumea dă impresia că are dreptate sau crede că își face el dreptate singur. Dumnezeu nu ne invită să ne facem singuri dreptate, ci El este Judecătorul cel drept și dacă El ne testează,

Ca și teama de a fi prins, vinovăția de a minți poate fi un sentiment cu diferite grade de intensitate. [Poate fi un sentiment foarte vag sau foarte puternic, încât minciuna va fi descoperită...]

Ifinciunw ceixw dauw mama / 189

dorește să descoperim singuri adevărul pe care „l-am turtit” în somnul păcatului și pe care îl pasăm în cărca prietenului, îl punem lângă el, în timp ce „doarme”, profitând de neatenția lui. Încercarea de a fugi de responsabilitate și de a nu plăti prețul dur al consecințelor este o înșelătorie adevărată. Când omul reușește să pălăvrăgească și încearcă să argumenteze, dar fără dovezi, doar de dragul de a-1 duce în eroare pe interlocutor, folosindu-se de ipoteze și scenarii senzaționale, atunci poți fi sigur că în spate este o minciună reală.

Tiparul reprezentat de cele două femei se află și astăzi ascuns prin mulțime. Oameni care au avut relații bune o vreme, au ajuns să se despartă pentru totdeauna, din cauza anumitor interese egoiste, personale. Cei care odată au fost într-o relație de amiciție foarte bună, au ajuns acum să fie dușmani pe viață. De ce? Pentru că acuzațiile, invențiile mincinoase despre celălalt sunt așa de frumos îmbrăcate, încât le crede oricine. De fapt, sunt doar invenții ale mincinoșilor. Cu cât intimitatea într-o relație este mai mare, până acolo încât se cunosc toate ungherele vieții, cu atât riscul unei rupturi mari este iminent.

Când omul devine paranoic, cu siguranță inventează ceva care este crezut și de el. Aflat în fața unui dezastru, el găsește soluții pentru a nu accepta realitatea, chiar dacă aceasta presupune dezavantajarea celui alt. Privește în sufletul tău: oare ești sincer cu tine și cu Dumnezeu? Gândește-te la motivațiile tale. Nu lua nicio decizie neînțeleaptă, căci s-ar putea să fii pripit și să ceri nenorocirea celui de lângă tine. Acest lucru dovedește că nu ești atât de preocupat de problema în sine, cât de a face rău altuia, pentru a-ți îndeplini interesele. Acest lucru este dovada unei grozăvii neînțelese, iar când vine ziua confruntărilor, când se scoate la lumină intenția ascunsă a inimii, vei fi cuprins de rușine, iar durerea sufletească nu îți va putea șterge minciuna premeditată.

Minciuna izolează omul de libertatea pe care Dumnezeu a intenționat-o pentru el. Când omul minte și nu își dă seama, pentru că vede doar efectele minciunii în jurul său, este prins în

190 / °}Înciunwîtv costumul de duminică'

capcana șireată a dușmanului... Nancy De Moss, în cartea „Minciunile pe care le cred femeile”, se adresează în mod special doamnelor și le încurajează să nu se lase conduse de emoții, fiindcă acestea sunt

înșelătoare: „Dacă vrem să fim libere, trebuie să ne dăm seama că emoțiile noastre nu sunt întotdeauna de nădejde și trebuie să fim dispuse să respingem orice sentiment care nu este în conformitate cu Adevărul...⁴ Fii sincer, privește profund în sufletul tău și roagă-L pe Dumnezeu să îți schimbe, să îți reînnoiască interiorul. Ai nevoie de iertare prin sângele lui Hristos. Este posibil să primești o nouă direcție din partea împăratului, îndrumare prin sfaturi înțelepte; primește-le din partea Lui și vei pleca acasă cu „copilul viu”.

Note:

¹ Josephus Flavius, „Antichități Iudaice” I, Editura Hasefer, București, 2000, pag. 433.

² Op, cit., pag. 433.

³ Paul Ekman „Minciunile adulților”, Editura Trei, 2009, pag. 78.

⁴ Nancy Leigh DeMoss, „Minciunile pe care le cred femeile și adevărul care le eliberează”, Editura Majesty Press, Arad, 2006, pag. 200.

^Hlnciuna/ celavdauA mamej / 191

MINCIUNA

Sa creat confunzia și f-a atras în cursă

GS'SD

*„Și eu sunt proroc ca tine; și un înger
mi-a vorbit din partea Domnului și mi-a zis:
«Adu-l acasă cu tine ca să mănânce pâine
și să bea apă.» II mințea.”*

(1 Regi 13:18)

Pasajul ne înfățișează un eveniment mai puțin obișnuit, petrecut între proroci: din motive greu de explicat, unul dintre ei, cel mai bătrân, devine mijlocul prin care Dumnezeu îl pedepsește pentru neascultare pe celălalt. Omul lui Dumnezeu, venit din Iuda, se prezentase înaintea altarului din Betel tocmai când împăratul își aducea jertfa. Deranjat de vorbele sale, împăratul a încercat să ordone arestarea lui, dar mâna lui întinsă, care întărea porunca verbală, s-a uscat fără să mai poată fi mișcată. Disperat, împăratul l-a rugat pe proroc să mijlocească pentru el înaintea Domnului și omul lui Dumnezeu îl ascultă, se roagă și împăratul este vindecat.

192 / 9)tlnciuna itv costumu f< d& duminică

Voind să-î răsplătească, cel vindecat îl invită în casa lui pentru a lua masa și a-i oferi un dar. Prorocul refuză și îi împărtășește interdicția primită prin Cuvântul Domnului, înainte de a pleca la drum: „*Să nu mănânci pâine nici să bei apă, și nici să nu te întorci pe drumul pe care te vei duce.*” (versetul 9). Înțelegem că omul era sub călăuzirea Domnului, fiindcă între ei exista o comunicare eficientă. Interesant de observat este faptul că omul lui Dumnezeu face distincție între legile lui Dumnezeu și ceea ce așteaptă împăratul, iar când acestea se contrazic, el ascultă de glasul Domnului! Chiar dacă oferta împăratului era tentantă, credinciosul

respectă porunca divină!

Odată episodul încheiat, probabil a răsuflat ușurat și și-a continuat călătoria, apucând pe alt drum, așa cum i s-a cerut. Trudit din pricina călătoriei, însetat și flămând, prorocul a poposit într-un loc special, s-a odihnit sub un stejar și, probabil, medita la ceea ce se petrecuse în Betel. Fiii unui alt proroc asistaseră la scena dinaintea altarului și, impresionați de cele întâmplate, au povestit tatălui lor întreaga scenă. Prorocul bătrân, cum îl numește Scriptura, a poruncit imediat să i se pregătească șaua pe măgar și a plecat în căutarea omului lui Dumnezeu. Era dornic să-l cunoască pe făuritorul de minuni. Respectă indicațiile copiilor în legătură cu drumul pe care apucase și îl găsește stând sub stejarul odihnei. De fapt, avea să fie stejarul capcanei spre moarte... După o scurtă conversație de identificare, prorocul în vârstă este ospitalier și îl invită la masă, dar omul lui Dumnezeu repetă interdicția spusă și în auzul împăratului. Vizitatorul nu renunță, ci devine extrem de convingător, fiindcă îi vorbește pe limba lui, una religioasă, și se prezintă ca trimis al unui înger din cer!

Ai recunoscut în acest personaj, cu siguranță, tipul de credincios care face orice ca să se bage în seamă, se interesează, lasă treburile lui la o parte, discută, insistă, se sacrifică, totul pentru a

*Chiar dacă oferta
împăratului era tentantă,
credinciosul respectă
porunca divină!*

Iflinciuna/ p ^wioculul âăltân/ /193

demonstra cât de preocupat este el de lucrarea Domnului. Toată lumea îl va felicita, fiindcă a reușit ceea ce nici măcar împăratul nu a izbutit!

Folosește o strategie des întâlnită în contextul religios, aceea de a-1 direcționa pe om după bunul plac, de a-i stabili destinația sufletului, de a te interpune între el și Dumnezeu. Omul acesta se folosește și de Numele Domnului, de minunile Sale, de intervenția Lui suplimentară, anulând încredințarea pe care omul lui Dumnezeu a primit-o. Ispita era mare și foamea îi dădea ghes: să continue să respecte interdicția lui Dumnezeu, ori să accepte dezlegarea interdicției, care venea prin acest om cu experiență, priceput în mânăuirea cuvintelor, jertfitor și credincios?... Cu toată relația lui strânsă cu Dumnezeu, prorocul nu poate sesiza minciuna învelită în altruism, a vizitatorului. Acest lucru este surprinzător și ne poate da mult de gândit. Cum poate fi dus de nas atât de ușor un credincios prin care, adineaori, s-au făcut minuni?

Inițial, omul lui Dumnezeu s-a opus, dar când i s-a prezentat legitimația de proroc - „și eu sunt un proroc ca tine” (versetul 18), suspiciunile i s-au pulberat. Nu a mai avut nevoie de alte dovezi! I s-au adus lămuriri concrete în legătură cu precizările îngerului. Starea de slăbiciune în care se afla a contribuit la acceptarea rapidă a noii variante și prorocul părăsește locul de sub stejar, convins fiind că Dumnezeu Și-a schimbat planul. Dar Cuvântul spune: „îl mințea”. Adică prorocul chemat să spună întotdeauna adevărul, de data aceasta mințea și deruta un frate de credință. A intenționat un lucru bun, dar a greșit iremediabil.

Dumnezeu a intervenit chiar în momentul în care se înfruptau din bucatele interzise. Glasul Domnului a fost transmis prin prorocul care l-a derutat. A fost o amenințare clară pentru omul care s-a lăsat dus de nas.

Trebuia să plătească prețul neascultării. Odată transmis Cuvântul Domnului, prorocul ospitalier, la fel de grăbit ca și prima dată, pune șaua pe măgar și îl grăbește să plece... înspre moarte. Pe drumul neascultării, omul lui Dumnezeu este întâlnit de un leu și este omorât. Animalul sălbatic nu l-a mâncat, ci a îndeplinit cu strictețe porunca divină și atât. A fost

mai ascultător decât omul, nu s-a atins nici măcar de măgar. Observăm că pedeapsa lui Dumnezeu nu întârzie! Ascultarea de un om, religios chiar, mai mult decât de Dumnezeu, aduce pieirea.

Prorocul priceput în a interpreta vocile, când ale Domnului, când ale unor îngeri închipuiți, află tot ce s-a întâmplat și simțin-du-se cu musca pe căciulă, vinovat de acest incident, recurge la ultimul gest care se mai putea face: îl transportă în cetate, îl jelește și îl îngroapă. El a fost cel care l-a împins la moarte și regretele târzii sunt exprimate prin cuvintele: „*Vai, frate!*” (versetul 30). Privește dincolo de cuvintele care nu-și mai au rostul și vede că i s-a întâmplat o nenorocire la care el a fost complice. Probabil că acest vaiet era pentru el. „*Vai, frate, ce ți-am făcut!? Cum de te-am împins la moarte? De ce te-am mințit? De ce te-am întors din drum?*” Părerii de rău, dar prea târzii, din păcate...

El lasă copiilor o poruncă: să fie îngropat lângă acest om al lui Dumnezeu! Dar ce folos? Cât era în viață, putea să fie cinstit și să nu mintă, să nu-l trimită la moarte pe fratele lui. Dar toate acestea sunt o lecție pentru cei care pot fi ușor derutați și care, chiar dacă intenționează să facă lucruri bune, pot pricinui nenorocirea celor din jur, așa cum bine a menționat apostolul Pavel: „*Căci binele, pe care vreau să-l fac, nu-l fac, ci răul, pe care nu vreau să-l fac, iacă ce fac!*” (Romani 7:19).

Care este imaginea acestui tip de minciună în contextul nostru?

Oare ne-am trimis frații în gura leului? I-am trimis și noi pe drumul morții? I-am întors din drumul Adevărului, al ascultării și i-am mințit așa de simplu, folosindu-ne de titluri și poziții? Sunt mulți oameni sinceri, dar naivi. Sinceritatea nu este suficientă, mai trebuie și lumina, înțelepciunea și călăuzirea divină pentru a decide corect în viață. Cu atât mai mult pentru a-i sfătui pe alții! Există o doză de prostie în viața multor așa-zis „creștini”, recunoscuți prin diverse titluri, care mai de care mai stupide, autointitulați vestitori ai voii lui Dumnezeu. Sunt unii pe care nu îi solicită nimeni, căroră nu li se cere părerea și care nici nu sunt trimiși să

194 / *Ylinciuaaîtv costumul d& duminica/*

Ifllnciuna/pMtacuttw bătMuv / 195

îndeplinească vreo sarcină, doar că lor le place să caute, să convingă, să-și dea cu părerea, să se autoinvite în sufletul altora. Cuvintele lor sunt crezute mai degrabă decât cuvintele lui Dumnezeu. Din păcate, în anumite cercuri evanghelice, opinia prorocului este mult mai căutată decât cea a Scripturii! Aceasta reprezintă una dintre ereziile majore ale creștinismului contemporan. Oamenii se folosesc de titluri, de legitimații, de cărți de vizită și, fără să conștientizeze responsabilitatea pe care și-o atribuie, țin cu stoicism locul lui Dumnezeu în direcționarea nehotărâților sau a celor slabi de înger. O mulțime de așa-ziși proroci mincinoși s-au strecurat între noi, așa cum ne prevestea apostolul Ioan, încă din primele secole: „*Preaiubiților, să nu dați crezare oricărui duh; ci să cercetați*

duhurile, dacă sunt de la Dumnezeu; căci în lume au ieșit mulți proroci mincinoși. " (1 Ioan 4:1).

Fii cu băgare de seamă! Multe suflete au fost trimise la moarte pentru că au crezut mesajul convingător al unor astfel de impostori, oameni cu experiență, bătrâni ai bisericilor, dar de multă vreme abătuți de la Adevăr...! Din păcate, există multă confuzie și unii ultracredincioși sunt de acord cu afirmația unui profet ca-rismatic, Bill Hamon, care contrazice Scripturile atunci când spune: „Nu trebuie să ne grăbim să numim pe cineva profet fals doar pentru că a spus ceva neadevărat... câteva scăpări în profeție nu-1 fac pe cineva profet fals...”.¹ Acest bătrân proroc a avut o scăpare cam mare..., așa încât și-a trimis fratele unde nu voia nici el să ajungă! Chiar dacă spune de zece ori adevărul, dar minte o dată, este un om mincinos! Nu este permis amestecul! Lipsa de rațiune religioasă este evidentă atunci când îl luăm pe proroc la pachet, fără să cercetăm veridicitatea, fiindcă doar a rostit ceva în Numele Domnului! Dar nu uitați, minciuna 1-a trimis la moarte, această minciună rostită de un proroc. O singură minciună a fost suficientă să distrugă lucrarea și viața unui om al lui Dumnezeu. Cu toată responsabilitatea spun că oamenii aceștia trebuie îndepărtați din pozițiile de conducere și aduși în fața Domnului Isus Hristos, să se oprească din minciună, indiferent cine ar fi, și să nu se mai

196 / ^liinciuna/UP costumul «!e> duminică/

folosească de vârstă și titluri religioase, pentru a duce în eroare.

Bătrânețea nu garantează nici autoritatea și nici cinstea, dacă lipsește înțelepciunea.

Atenție, nu înghițiți minciunile strecurate chiar de către oamenii religioși, ci testați-le! Dacă ai întâlnit astfel de impostori, care știu să joace bine teatru și care ne vizitează tot mai des, fo-losindu-se de Numele Domnului și de titlul avut odată, fii atent și îndepărtează-te de ei. Dacă ai plecat la drum și ești convins că drumul pe care mergi este cel adevărat, nu te lua după alții care vor să te abată de la cuvântul pe care Domnul ți l-a spus. Evitați să intrați în casele celor care tulbură, nu stați la masă cu ei, s-ar putea să fie ultima cină luată împreună. Ascultați mai bine îndemnul apostolului Pavel: „ *Tu sa rămâi în lucrurile pe care le-ai învățat și de care ești deplin încredințat, căci știi de la cine le-ai învățat.* ” (2

Timotei3:14).

Observând intențiile bune, ofertele generoase, s-ar putea să cedăm și să ajungem într-o stare de dezamăgire și de colaps spiritual. Ceea ce afirmă John MacArthur este de luat în seamă: „... motivul pentru care pasiunea nebună a bisericilor evanghelice contemporane pentru revelațiile extrabiblice este periculoasă, constituie o reîntoarcere la superstițiile medievale și o îndepărtare de la convingerea fundamentală că Biblia este autoritatea noastră unică, supremă și suficientă pentru întreaga trăire. Este o abandonare totală a principiului Sola Scriptura al Reformei.”²

Dacă ai pornit pe drum alături de Hristos, nu te întoarce de unde ai plecat, chiar dacă va veni „cel mai mare proroc” să îți spună altceva! Rămâi la „Sola Scriptura” și îți va fi suficient!

Note:

¹ John MacArthur, „Foc Străin”, Editura Multimedia, Arad, 2014, pag. 154.

² Idem, pag. 162.

MINCIUNA

Gurse/e vicleniei Sine gândite

t

„Atunci Izabela, nevasta lui, i-a zis:
«Oare nu domnești tu acum peste Israel?
Scoală-te, ia și mănâncă și fii cu inima veselă,
căci eu îți voi da via lui Nabot din Izreel!»"
(1 Regi 21:7)

Împăratul trecea de multe ori, în carul său, pe lângă o vie și tot de atâtea ori se gândea că i-ar prinde bine s-o aibă. Era aproape de casa lui, era foarte frumoasă, îl ispitea și de aceea i-a pus gând rău: să și-o însușească. Ahab a tot negociat cu Nabot, proprietarul viei, a încercat un schimb de terenuri, dar acesta era de neînduplecat. Posesorul o moștenise de la părinți și era atât de legat de ea, încât nici măcar împăratul nu l-a putut convinge s-o înstrăineze. De fapt, nici nu a stat la negocieri cu împăratul, a dovedit un curaj feroce, a fost vertical și nu s-a lăsat intimidat de poziția ori de autoritatea acestuia. Dar a reușit să-l mâhnească pe împărat și în această stare l-a găsit soția lui. Nabot cunoștea rânduiala evreiască și, conform Talmudului, regula era regulă: „Dacă un om lasă
198 / °yyiincluna/ itv costumul de/ duminică/

prin testament bunul său fiului său, începând cu data morții sale, el nu-l mai poate vinde, căci acest bun revine fiului...!"¹

Nu i-a mai trebuit regelui nici mâncare și nici vreo conversație cu cineva, ci s-a dus la culcare întristat de tot. S-a întors cu fața la perete, în semn de protest față de ziua proastă pe care o avusese. Dar protestul nu l-a ținut prea mult, fiindcă împărăteasa l-a descusut și a aflat pricina supărării, adică refuzul „neisprăvitului" Nabot. Cineva să-l refuze pe împărat? Așa ceva este de neîngăduit! „Cum de și-a permis să ne umilească în asemenea hal?", cred că a gândit Izabela. Regele nu mai vedea altă bucurie decât obținerea acelei părțicele de pământ. Dorea cu ardoare via, ținea mult la ea, era invidios pe proprietarul ei și furios că nu o putea cumpăra, nu era de vânzare! Regele avea comportamentul unui copil răsfățat, care dorește cu orice chip jucăria din raftul magazinului și, pentru că mama nu i-o cumpără, bate cu picioarele în pământ...

Izabela este „pricepută" în aranjarea lucrurilor și nu se străduiește mult până reușește să își atingă scopul. Știe să tragă sforile, este tipul de soție prezentă și în domeniile care îl privesc doar pe soț. Românii cunosc din experiență personală acest tip de conducătoare mult iubită, care și-a băgat nasul unde nu era treaba ei... și a pierit ca nevasta lui Ahab. Aceasta îl apostrofează pe soț, aducându-i aminte cine este și ce rang

deține... Probabil soțul a uitat că stă în puterea lui să dea legi care să îl favorizeze, să obțină tot ce dorește, chiar dacă este în beneficiul personal și nu al poporului. „Izbăvirea” vine de la soția care îl scoate din încurcătură. A dorit să îl ajute să depășească depresia, să-i deschidă ochii spre un tratament foarte simplu, din perspectiva ei. Ea îi promite cadou această vie și faptul că totul se va rezolva într-un mod cât se poate de urgent! A grăbit lucrurile, scoțând un om din depresia copilăroasă ce îl cuprinsese, dar omorând un altul și nenorocind o familie întreagă! Samuel Schultz vorbește despre Izabela în felul următor:
„Neîndurătoarea Izabela nu avea respect pentru legea israelită și nu i-a păsat de refuzul principal al lui Nabot, de a-și vinde

199

*Neîndurătoarea Izabela
nu avea respect pentru legea
israelită și nu i-a păsat de
refuzul principal al lui
Nabot, de a-și vinde
proprietatea pe care o
moștenise - nici chiar
unui împărat...!*

proprietatea pe care o moștenise - nici chiar unui împărat...!”² Așa-dar, ea își urmează planurile făcute în grabă, fără să țină cont de legi divine și fără pic de milă!

Nu a stat pe gânduri și a recurs la acte false, la declarații false, pe care le-a scris cu însăși mâna ei, dar în numele regelui. Le-a „stampilat”, să pară autentice și nimeni să nu bănuiască nimic, nicio falsitate (o minciună originală). A făcut un plan ingenios, așa încât supușii împăratului să nu priceapă, ci să muște momeala ei. Au mușcat-o, fără să știe că atunci când muști din otravă, mori! S-a folosit de aspectele religioase, fiind mai simplu să găsească o neregulă în respectarea legilor divine: „*Vestiți un post!*” A apărut în fața oamenilor cu ipoteza că împăratul este interesat de soarta lor, de problemele spirituale pe care le au, că se gândește la post, dintr-odată!

Cam așa procedează politicienii și astăzi, când doresc să-și atingă vreun scop mârșav: recurg la domeniul religios, sensibil pentru națiunea creștină de atâtea veacuri, care crede orice se spune de sus. „Ridicați-1 pe Nabot în frunte! Toată lumea să privească această înălțare. Vrem binele societății, priviți spre el! Merită acest fruntaș de seamă să fie promovat...! Ridicăm oamenii în funcții, nu le tăiem nimic, le oferim, ba mai mult, îi apreciem, îi scoatem în evidență (ca apoi, tot noi, să îi facem să dispară), indexăm totul!”... Oare câți dintre noi cunosc strategia folosită astăzi, pricep limbajul mai marilor noștri, le înțeleg „poruncile”? Oamenii nu cunoșteau strategia diabolică a Izabelei și nimic din ce era în spatele politicii drăcești. Doar Dumnezeu cunoștea viața dublă și plină de perfidie a doamnei cu mâna de fier. După ce 1-a ridicat în slăvi pe Nabot, acum trebuia să recurgă la altceva: „Ați ridicat statuia, acum dărâmați-o!”, transmiteau subtil cuvintele ei. „Aruncați cu vorbe urâte în el, apoi aruncați și cu pietre, să moară

200 /

vrăjmașul soțului meu!”

Au fost aleși doi oameni de nimic, fără caracter, fără căpătâi, specialiști

în bârfe și acuzații nefondate. Erau doi, număr suficient pentru a acuza un om, pe mărturia a doi sau trei martori, cum spunea legea, astfel că Izabela respectă și acest amănunt al legii. Așadar, nimeni nu verifică, toată lumea merge pe spusele celor doi oameni mincinoși. Răufăcătorii mint frumos așa încât oamenii sunt asmuțiți împotriva celui nevinovat, plini de ură și de răzbunare față de cel care nu se poate apăra... Tot scenariul s-a derulat ca la carte, dar cineva a plătit scump cu viața, Nabot, pentru că a fost încăpățânat și a refuzat negocierea cu împăratul morocănos.

Nabot a fost atras în cursă: a fost chemat la post, a fost înălțat, probabil i-a surâs aceasta, a fost acuzat, nu i-a plăcut, a fost condamnat și executat. Capul de acuzare a fost faptul că L-a hulit pe Dumnezeu. Ei, Ahab și Izabela, „foarte credincioși”, sunt așa de „atrași” de cele sfinte, încât sunt gata să ia măsuri aspre față de toți cei care îl blestemă pe Dumnezeu! Cum se poate una ca asta? Nu este permis în țara noastră așa ceva! Trebuie să moară cel care înjură divinitatea! Trebuie să scăpăm de aceste lichele spirituale! Nabot nu trebuie să mai trăiască! Cum își permite să hulească pe Dumnezeu? Oare cine hulea aici? Nabot sau Izabela? Nabot este singur și nu se poate apăra, nu are dovezi că e nevinovat și nici dacă ar fi cerut apărarea, nu ar fi fost crezut. E cuvântul său împotriva cuvântului împărătesei! Este condamnat la moarte, pentru blestem adresat lui Iehova! Execuția trebuia aplicată imediat! A plătit cu viața, pentru o minciună inventată de Izabela! A murit și a lăsat totul pentru alții. Cântarea cântată la priveghiul lui Nabot putea fi: „De lucrul tău altul se va bucura!”... Da, s-a bucurat pentru o scurtă vreme împăratul Ahab.

În sfârșit, toată lumea este fericită. Ahab era fericit, putea zâmbi pe sub mustață, primind „bine-meritul” cadou, rezolvat de soția lui atât de pricepută... Sigur, are motive să o iubească mai mult, are o femeie cum rar găsești... de milioane... Așa da soție, care să îi facă orice moft, omorând oameni nevinovați!

Minciuna

1 / 201

Au fost liniștiți o scurtă perioadă, s-au bucurat de noua achiziție, dar fericirea a fost întreruptă de glasul Domnului, care vestea prin Ilie un mesaj tăios. Acest proroc deranja întotdeauna cu mesajele radicale pe care le transmitea și îmi imaginez că privirea Izabelei scapără la vederea lui. Domnul le descoperă minciuna și le vestește consecințele: „*Voi aduce nenorocirea peste tine; te voi mătura, voi nimici pe oricine este a lui Ahab.*” (versetul 21). Vai, Ahab! Ce ai făcut de meriți așa osândă aspră? Tu doar ai vrut o vie, ai obținut-o prin mijloace necuvenite, dar ce e așa de rău prin asta? Însă Domnul este drept și nu pedepsește mai mult decât este omul dator să plătească!

Era glasul Domnului, un mesaj cutremurător pentru regele fără frică de Domnul ori de trimisul Său - „*M-ai găsit, vrăjmașule?*” Și răspunsul e pe măsură: „*Te-am găsit, pentru că te-ai vândut ca să faci ce este rău înaintea Domnului*” (versetul 20). Dar Domnul o are în vedere și pe soția lui, împărăteasa care a vărsat sânge nevinovat ca să-și atingă scopul mârșav. Vicleana Izabela, care a îndrăznit să se folosească de lege

divine pentru a ucide cu patimă: „ *Câinii vor mânca pe Izabela*”. Ce poate fi mai trist pentru o regină care avea totul sub picioare? Să i se vestească moartea, dar nu una oarecare, ci una atât de cruntă, nedemnă pentru o împărăteasă!

Care este minciuna în această familie? Ahab s-a purtat ca un copil. Nu își poate satisface moftul, așa că se destăinuie soției, pe care o știa în stare de orice acțiune, fiindcă nu putea accepta să fie jignită. Ce a făcut Izabela? A procedat ca o soție iubitoare, mângâindu-1 cu promisiuni pe scumpul ei soț. Dacă se oprea aici, era bine. Dar dragostea ei era doar spoiala grosolăniei care avea să urmeze.

Prima înșelătorie: scrie mesaje în numele soțului ei, pe care le pecetluiește cu sigiliul împăratului, și le trimite supușilor credincioși. Minte apoi, când cheamă oamenii la post și inventează o sărbătoare religioasă, pentru a nu da nimic de bănuț. A învelit neadevărul în religiozitate, pentru a doborî un om nevinovat și pentru a ieși cu mâinile curate din toată tărășenia. Minciuna

Izabelei merge mai departe, ea pozând într-o credincioasă aspră față de cei ce hulesc Numele Domnului. Ea nu accepta așa ceva! Nu putea să audă batjocurile aduse lui Dumnezeu! Câtă fățarnicie! A mințit când s-a folosit de putere pentru a ucide și a poseda ceea ce nu-i aparținea. În urma acuzațiilor false, Nabot a murit sub ploaia de pietre, pentru că a hulit pe cine a crezut Izabela. Ea și-a justificat acțiunile sale atât de simplu: un om și-a batjocorit Dumnezeu! În schimb, Dumnezeu nu Se lasă batjocorit, ci intervine rapid și judecata este iminentă pentru toți mincinoșii! Amândoi își pierd viața, exact așa cum profetește Ilie.

Care este minciuna în vremurile noastre?

Comportamentul lui Ahab se repetă în familie, când unul dintre soți devine morocănos dintr-odată, face pe supăratul și așteaptă compătimire de la celălalt. Testează terenul să vadă reacția partenerului și, eventual, să aibă motiv să-și adâncească suspiciunile nefondate. Ne bosumflăm și evităm să comunicăm matur, la fel ca în jocul acela egoist și viclean, practicat de copii. Soțul face pe victima și își plânge de milă, reușind prin acest stil să cumpere atenția și indulgența soției. Ca să-1 scoată din starea lui, soția iubitoare îi face toate mofturile. Când unul dintre parteneri se plânge celuilalt, el de fapt încearcă să-1 manipuleze și să-1 determine să îi îndeplinească doleanțele, chiar și pe cele imposibile. Și chiar dacă trebuie să treacă peste ceea ce nu se cuvine, pe el nu-1 privește decât atingerea scopului!

Minciuna este ușor de recunoscut și atunci când unul dintre parteneri se folosește de identitatea celuilalt pentru a avea influență, pentru a-i determina pe ceilalți să-i dea ascultare ori să-i îndeplinească ordinele mârșave. Soțiile care îi dirijează în ascuns pe angajații soțului în propriul beneficiu, folosindu-se de autoritatea acestuia din urmă sau persoanele care își fac un paravan din autoritatea rudelor sus-puse și pe care le invocă ori de câte ori dau de conflict, calcă exact pe calea bătătorită de Izabela. Pe de altă parte, sunt bunici care își controlează copiii prin nepoți, profitând de inteligența lor în raport cu nepriceperea micuților. Alții evită să

aibă un dialog deschis cu cei implicați în neînțelegere și să accepte eșecul dacă situația îl impune, așa că recurg la a trimite săgeți pe ocolite, eventual să scoată cărbuni aprinși cu mâna altuia. Să intri în posesia moștenirii, dar alții să fie ucigașii, alții să fie pe prima linie, tu doar să culegi roadele succesului, cam aceasta e filozofia de succes.

Cu atât mai grav este atunci când îl implicăm pe Dumnezeu în mizeriile noastre, folosindu-ne de practici religioase pentru a ne atinge un scop egoist. Oamenii sunt invitați la sărbătoare, la smerenie și pocăință, dar dincolo de cortina spirituală a evenimentului, se află motivații perfide și egoiste. Teologul Tozer spunea despre această lege interioară care funcționează în noi: „Există în ființa noastră, a fiecăruia, un capăt din rădăcina dură și fibroasă a ființei căzute, a cărei naturi întotdeauna ne îndeamnă la posesiune...”³

Când legea aceasta prinde rădăcini în interiorul nostru și o hrănim, mai târziu îi vom culege roadele, strugurii acri care deformează și ucid. Lăcomia, planurile mârșave, minciuna, falsul în acte, impresia religioasă, pistele greșite, emoțiile false, lacrimile uscate, toate sunt jucate perfect de cei care vor un singur lucru: satisfacerea plăcerii de a deține ce nu li se cuvine. Ce beneficiu are omul care minte, se zbate și obține lucrul dorit, dar care nu se poate bucura de el pentru că mânia divină bate la ușă? Nu contează că ești rege, regină, șef, muncitor sau în orice altă poziție socială, ci contează să fii un om al adevărului, fără să lăcomești la ce are altul!

În cele Zece porunci, Dumnezeu decretează: „*Să nu poftești casa aproapelui tău; să nu poftești nevasta aproapelui tău, nici robul lui, nici roaba lui, nici boul lui, nici măgarul lui, nici vreun alt lucru care este al aproapelui tău!*” (Exodul 20:17)

Nu știa regele ultima poruncă? Dumneavoastră, care citiți aceste rânduri, n-ați auzit de această interdicție? Legea divină rămâne lege și nu se negociază! Așadar, niciodată minciuna nu invadează mintea noastră de una singură. Ea aduce după sine o

204 / *Wlinciunwuv cosiwnul de> duminică/*

grămadă de alte păcate care sunt necesare și care lucrează într-o corelație perfectă spre dezastrul celui în cauză.

Adevărul este că, cel care vrea să trăiască fericit și să doarmă bine noaptea, fără să aibă muștrări de conștiință sau coșmaruri, să nu recurgă la mijloace împrumutate de la Izabela. Rămâi adeptul adevărului în familie, la școală, la biserică, la locul de muncă. Nu dori să obții prin minciună ceea ce nu ți se permite! Așteaptă și El te va binecuvânta mai mult decât îți imaginezi. Nu grăbi evenimentele „ucigându-ți” semenii, fii răbdător și vei primi o altă „vie”, mult mai bună și mai mănoasă decât „via lui Nabot”! Ai răbdare!

Note:

¹ A. Cohen, „Talmudul”, Editura Hasefer, București, pag. 454.

² Samuel J. Schultz, „Călătorie prin Vechiul Testament”, pag. 196.

³ Cristian Barbosu, „Cele zece porunci”, Editura Multimedia Arad, 2001, pag. 209.

MINCIUNA

Omul care își face singur „partea ...

„«De unde vii, Ghehazi?» El a răspuns:

«Robul tău nu s-a dus nicăieri.» Dar Elisei i-a zis:

*«Oare n-a fost duhul meu cu tine, când a lăsat omul acela
carul și a venit înaintea ta? Este oare acum vremea de luat
argint, haine, măslini, vii, oi, boi, robi și roabe?*

*Lepra lui Naaman se va lipi de tine și de sămânța
ta pentru totdeauna.» Și Ghehazi a ieșit dinaintea
lui Elisei plin de lepră, alb ca zăpada."*

(2 împărați 5:25-27)

Naaman era un căpitan în armata împăratului Siriei, era iubit de împărat și avea trecere în regiunea sa. A reușit să obțină victoria în mai multe războaie pe care le-a dus și prin aceasta și-a câștigat o reputație de om puternic. Avea însă o singură problemă, era lepros! Nu exista niciun tratament pentru această boală nemiloasă și transmisibilă. Chiar împăratul era deranjat din această pricină și probabil s-a frământat pentru a găsi o rezolvare. Ar fi plătit oricât, ar fi încheiat alianțe, doar să-și vadă căpitanul de

206 / *°YYUncUvna/în>costumul&duminică'*

încredere sănătos. Ajutorul se ivește de unde s-au așteptat mai puțin: de la o fetiță evreică, roabă a nevestei lui Naaman. Ea a tras cu urechea la cele vorbite în casă și a aflat de durerea familiei. Le-a explicat că în poporul ei există un om al lui Dumnezeu, un proroc, prin care Dumnezeu ar putea da vindecarea. Cred că mai marii sirienilor erau atât de desperați, încât chiar au băgat în seamă spusele acestei copile. Naaman se prinde cu toată puterea de acest fir subțire de ață și solicită împăratului o scrisoare care să îl introducă la proroc, deși aceasta avea să joace tocmai rolul advers, împăratul lui Israel, suspicios și alarmat, își rupe hainele și începe să prevadă nenorocirea la orizont. Omul lui Dumnezeu, Elisei, îi clarifică situația, îl liniștește și îl asigură că oricine trebuie să afle că există un proroc în Israel.

Naaman este direcționat către poarta lui Elisei, dar acesta nu se lasă nici intimidat și nici impresionat de suita împărătească și nici măcar nu catadicsește să-l salute ori să-și arate fața, ci îi transmite un mesaj concret, scurt și atât de simplu, încât căpitanul asirian se simte jignit și pornește bombănind înspre casă. Se aștepta să fie primit cu respect și cu admirație, să fie compătimit, iar apoi, printr-un ritual misterios, să fie vindecat. Dar nimic din ceea ce își imaginase nu se întâmplă, ci este expediat urgent, ofe-rindu-i-se o soluție puerilă, de parcă îl considerau nespălat... Sirianul avea un șablon în mintea lui și pentru că evenimentele nu au coincis cu acesta, a devenit bulversat și mânios. Va înțelege mai târziu însă, că Dumnezeul lui Elisei întrece orice logică omenească și că lucrează într-un fel neobișnuit, după un tipar propriu, adesea diferit de așteptările noastre.

Slujitorii insistă ca Naaman să împlinească indicațiile. Ce-1 va costa să facă aceasta? Cuvintele lui Elisei urmau să fie verificate și, eventual, să se tragă o concluzie după aceea. Interesant de observat că omul nu este atât de încăpățânat cum ne-am fi așteptat, poate că boala 1-a smerit. Cert este că își ascultă slujitorii, el, ditamai căpitanul armatei siriene! Posibil ca și din acest motiv Dumnezeu să se fi atins de el. Așadar, minunea s-a întâmplat,

s /207

omul a fost vindecat, iar următorul pas a fost să-L recunoască pe singurul Dumnezeu autentic!

William MacDonald vorbește despre acest căpitan, în felul următor:

„Naaman s-a convertit la credința în Dumnezeul lui Israel, încercând apoi să-și arate față de Elisei recunoștința...!”¹ Ii oferă prorocului un cadou, dar acesta îl refuză. Naaman este schimbat și insistă cel puțin să i se dea pământ, atât cât pot să ducă doi catâri, fiindcă intenționează să construiască un altar nou și să slujească acestui Dumnezeu al minunilor. Fericit și transformat, pornește spre casă.

Ucenicul lui Elisei, Ghehazi, este martor la tot ce s-a întâmplat, a văzut și refuzul maestrului său, iar în inima lui s-a născut ideea unei îmbogățiri rapide. I s-a ivit ocazia să se îmbogățească fără să muncească, doar fiindcă era implicat în lucrarea sfântă a Domnului. Cum să refuze? Dezamăgit că Elisei, om cinstit, a lucrat pe gratis, Ghehazi începe să alunece pe panta lăcomiei. Își face câteva socoteli rapide și fără să gândească prea mult, le pune în aplicare.

Lăcomia este primul pas spre minciună! Nu și-a dat seama de pericolul care îl paște, deși a premeditat totul. Era sigur că sirianul nu trebuia lăsat să plece cu darurile înapoi, doar i se cuveneau, căci muncea pentru lucrarea Domnului. Acum, cât fierul este cald, să-1 batem că s-ar putea să se răcească, alaiul să se distanțeze prea mult și totul să fie în zadar. A avut prezență de spirit și a acționat ca atare. Pentru că fusese martor la toate minunile, a fost recunoscut de Naaman, care văzând că aleargă după el, s-a oprit și 1-a abordat direct: „Este bine totul?”

„Totul este bine”, a răspuns Ghehazi - însă nu era chiar așa de bine că avea el ceva pe inimă. Într-un moment de slăbiciune, fără să conștientizeze pericolul în care se află, s-a gândit la binele lui, a devenit credinciosul egosit, interesat mai mult de el decât de semenii! Avea o minciună de transmis: „*Stăpânul meu mă trimite să-ți spun: «Iată că au venit la mine doi tineri din muntele lui Efraim, dintre fiii prorocilor; dă-mi pentru ei, te rog, un talant de argint și*

208 / *‘YHinciuna’ îtvcostumul&duminică/ două haine de schimb.*” (2 Regi 5:22)

Ghehazi a știut să mintă, folosindu-și imaginația bogată. Trebuia să inventeze ceva care să convingă, să iasă totul bine, ca la carte. Nimeni nu avea să-1 verifice și totul părea așa de original! Într-un fel, Naaman este mulțumit acum că a putut oferi ceva în schimbul binelui făcut de Elisei. Poate s-a gândit că Elisei s-a răzgândit, oricum nu conta, el nu avea să rămână dator. Ceea ce nu știa însă, era că Ghehazi minte „de îngheață apele”. Cu fața unui copil nevinovat, cu o atitudine smerită, slujitorul îi explică nevoile stăpânului său, motivul pentru care i-a întrerupt călătoria, și primește exact ceea ce solicită. Nu 1-a trimis Elisei, deși prorocul

afirmă că duhul său 1-a însoțit.

Mă întreb de ce nu 1-a oprit Elisei. Cum se poate ca omul aflat atât de aproape de proroc, el, care a luat parte la atâtea minuni, să alunece spre lăcomie? A fost acel moment de neveghere, când patima de îmbogățire rapidă i-a întunecat credința. „Doar o minciună și totul va fi ținut bine ascuns, nu va ști nimeni, rămân un slujitor credincios și pe mai departe. Voi fi bogat”, s-a gândit probabil, pășind grăbit spre casă. „Ce ușor se câștigă banii! O min-ciunică nevinovată și pot avea așa de multe și... atât de repede!” I-a mers și nu s-a gândit nicio clipă că s-ar putea să fie dat în vileag! Oare cum de nu și-a dat seama că prorocului avea să i se descopere păcatul său? Cum de a crezut că Dumnezeu va lăsa acoperită minciuna?

A doua minciună pe care o folosește Ghehazi este strecurată în scurtul dialog avut cu Elisei: „*De unde vii, Ghehazi?*” Probabil a lipsit ceva vreme și Elisei i-a simțit lipsa. Ori o fi avut ceva de lucru și a fost dat dispărut. Nu era în timpul lui liber, era în timpul serviciului și el a părăsit locul de muncă fără învoire. „*Robul tău nu s-a dus nicăieri*”, răspunde evaziv Ghehazi.

Ce frumos! Pare atât de cumsecade acest om! Da, sigur s-a dus „spre nicăieri”, pentru că avea destinația clar fixată în minte. A reușit să-și spună sieși minciuni, le-a repetat și altora devenind chiar convingător, dar ele l-au tras în jos, în mizerie, în lepră.

1 / 209

Elisei îl confruntă direct, îi aduce aminte că duhul lui 1-a însoțit... și atunci, totul se prăbușește! Este dat în vileag, nu mai are cuvinte, își dă seama că s-a nenorocit singur și, fără nicio încercare de a se apăra, primește crunta sentință. Atunci realizează, de fapt, cu cine are de-a face! Nu i-a trecut prin cap decât acum, că a făcut ceva nedrept, că urmează să primească pedeapsa. Este atenționat că nu e timpul de strâns comori: „*Este oare acum vremea de luat argint, haine, măline, vii, oi, boi, robi și roabe?*” (versetul 26).

În contextul nostru de astăzi, atenționarea ar putea suna așa: „Oamenii se duc la pierzare și ție îți stă mintea la afaceri? Oamenii mor în păcatele lor și tu îți aduni comori care vor arde? Crezi că trăim vremurile de pe urmă? Atunci de ce nu acționezi în consecință? Te interesezi mult de pământ, de trupul tău, de asigurarea ta și a viitorului tău, dar de sufletele pierdute nu îți pasă?” Întrebarea a fost retorică, iar răspunsul 1-a primit prin transferul de lepră, de la Naaman spre Ghehazi. A fost pedepsit pentru minciună, o pedeapsă instantanee! Dumnezeu nu S-a jucat cu mincinoșii, niciodată!

Cum se minte astăzi?

Ne-am fi așteptat să nu existe minciună în rândul credincioșilor; asistăm însă la o altă realitate. Cert este că există oameni aproape de Cuvânt, oameni care sunt martorii multor miracole, participanți la diferite slujbe religioase și activități bisericești. Însă, atunci când lăcomia îi roade, apelează la minciună pentru a nu rata ocazia. Se minte atunci când se inventează scenarii umanitare, fiindcă oamenii sunt sensibili la nevoile celor năpăstuiți de soartă. Dar dacă nu exagerezi puțin, dacă nu adaugi de la tine pentru a stoarce vreo lacrimă, s-ar putea să nu aduni prea

mult.

Atenție mare! Poate ești un credincios sincer, chiar aproape de oamenii mari ai lui Dumnezeu, și ai impresia că ție nu ți se poate întâmpla așa ceva, însă Biblia spune: Dorința de îmbogățire rapidă prin cuvinte de impresionare, de genul: am musafiri, mi-a murit copilul, mi-a ars casa, merg la operație, a fost o inundație, mi s-a stricat mașina, mă descurc greu și alte cuvinte inventate,

ZIO / fitnciana/ uv caslumut de/ duminică/

*„Cine crede că stă în picioare, să ia seama
să nu caia.” (1 Corinteni 10:12)*

este la modă prin bisericile noastre. Oamenii acționează fără să verifice, bagă adânc mâna în buzunar și dacă fratelui i-a mers prima dată, nu a dat nas în nas cu lepra lui Naaman, va proceda aidoma și cu altă ocazie. Acel credincios care călătorește prin lumea largă, mințind bisericile prin acțiunile lui caritabile sau misionare, inventate și fără nicio dovadă reală, este fratele lui Ghehazi. Când așa-zișii creștini merg din loc în loc și se îmbogățesc pe spatele credincioșilor sinceri și cinstiți, folosindu-se de proiecte inexistente, ei mint grosolan și lepra îi va atinge!

Folosirea numelui Domnului în toată cacialmaua aceasta, este un lucru atât de grav, încât mă mir că nu sunt pedepsiți pe loc de Dumnezeu, precum a fost Ghehazi! Dar acești mincinoși care umblă teleleu, din loc în loc, folosindu-se de imaginea, de numele unor credincioși veritabili, vor fi descoperiți și aspru judecați de Dumnezeu.

Nici chiar atunci când sunt confrunțați direct, ei nu spun adevărul. De ce oare nu există pocăință reală și sinceră la cei care sunt prinși în fapt? Cu pocăința sinceră faci lucruri mari! De ce există justificare întotdeauna când oamenii sunt surprinși mințind? Dacă ar fi pocăință veritabilă, ar fi și reabilitare și binecuvântare, dar dacă există o ascundere a faptelor mârșave, există doar o singură soluție - lepra transferată de la Naaman! Minciuna oamenilor religioși apare din cauza lăcomiei, a dorinței de îmbogățire rapidă și fără niciun efort. Inventarea poveștilor sumbre, umanitare, sociale, misionare, care nu sunt decât simple închipuiri, ar trebui să ne dea de gândit tuturor. Justificarea mincinoasă atunci când omul este prins cu „mâța în sac” e continuarea afundării în mocirla minciunii.

Rândurile de față sunt un avertisment tranșant pentru toți cei care procedează ca și Ghehazi! Este alarmant să constat că acest slujitor al omului lui Dumnezeu este aproape și totuși așa

/211

departe de Adevăr. Este cercetat și muștrat și nu face nimic spre reabilitarea lui. Consecința este îngrozitoare, pentru toți urmașii lui Ghehazi. *„Lepra lui Naaman se va lipi de tine și de sămânța ta pentru totdeauna!”* (versetul 27).

Omul bogat și păgân, dar bolnav, devine om împlinit, vindecat și credincios adevăratului Dumnezeu, iar slujitorul fidel lui Elisei, frustrat, nemulțumit și viclean, devine lepros - totul pentru singurul fapt grosolan - a mințit!

Victor Hugo spunea: „Oricât de sinceri și de curați am fi, păstrăm totuși în această curățenie urmele unei minciuni nevinovate. Dar poate oare

exista o minciună fără însemnătate, o minciună nevinovată? A minți e cel mai greu păcat. A minți puțin e cu neputință. Cel care minte nu poate minți pe jumătate. Minciuna este însuși chipul diavolului. Satana are două nume: îl cheamă Satana și îl cheamă Minciună."²

Note:

¹ William MacDonald, „Comentariu Biblic al credinciosului - Vechiul Testament”, Editura Agape, Făgăraș, 2011, pag. 329.

² Victor Hugo, „Mizerabili”, pag. 258.

MINCIUNA

dușmanii & (ui/

57nuîoioși cu acte în re<pj/d

„Atunci căpeteniile și dregătorii au căutat să afle ceva asupra lui Daniel, ca să-l pârască în ce privea treburile împărăției. Dar n-au putut să găsească nimic, niciun lucru vrednic de muștrare, pentru că el era credincios și nu se găsea nicio greșală la el și niciun lucru rău.”

(Daniel 6:4)

Un străin reușește să ajungă în funcții înalte, pe când ei, locuitori din țara de baștină, sunt dați la o parte și bat pasul pe loc. Erau colegi, deci era de așteptat să se ajute, să lucreze în unitate, dar au devenit invidioși, răutăcioși și suspicioși. Aceștia erau vrăjmașii lui Daniel, cei care nu l-au văzut cu ochi buni pe evreul inteligent, frumos și binecuvântat de Dumnezeuul său. Daniel a ieșit în evidență prin înțelepciunea aparte de care a dat dovadă, fiindcă era credincios, fidel legământului divin și cu un devotament de neoprit față de Dumnezeuul lui Israel. Nu s-a rușinat, nu l-a lepădat, nu l-a negat pe Dumnezeuul poporului său, chiar dacă nu

212 / ^c)fUinciuna<uvcostumul&duminică/

'ftUinciuna/ dușmanilwi/ iui daniel / 213

mai era acasă, ci dus rob într-o țară păgână. Pentru că lucrarea tânărului Daniel era impecabilă, dușmanii lui nu reușeau să găsească nimic care să-l incrimineze: „Dar n-au putut să găsească nimic, niciun lucru vrednic de muștrare, pentru că el era credincios, și nu se găsea nici o greșală la el și niciun lucru rău...” (Daniel 6:4). Nu s-au oprit din răutatea lor, ci i-au înscenat o capcană în domeniul religios. Dacă nu există ceva cu care să-1 aibă la mână în profesie, nu-i nimic, vor căuta să-1 prindă cu legea Dumnezeuului său. L-au văzut un om ultra-religios și s-au gândit profund cum ar putea inventa ceva în defavoarea lui Daniel. „Limitarea libertății religioase este singura soluție pe care o avem la îndemână. Dacă reușim cu aceasta, ne-am atins scopul!”, au conchis fericiți.

Șefii de comisii, conducătorii sindicatelor împărătești s-au unit și au făcut o sesizare împăratului. Au conceput o petiție impresionantă, susținută de un discurs elocvent, și, sub pretextul protejării autorității împăratului, l-au obligat să semneze noua lege, discriminatorie pentru oricine avea un alt mod de închinare. Voiau să-1 extermină pe evreul Daniel, îl voiau aruncat în fundul gropii pline cu lei înfometați, ca să nu-1 mai vadă vreodată, fiindcă le-a stricat toate planurile! Au făcut și plângerea, iar

memoriul a fost semnat de mai multe „organizații”: căpeteniile, îngrijitorii, dregătorii, sfetnicii și cârmuitorii. Toți sunt de aceeași părere cu inițiatorii „legii cultelor”. Sunt uniți și au un singur scop: se dea o interdicție națională, prin care orice activitate religioasă să fie sistată. Este nevoie de liniște și fiecare trebuie să se ocupe de altceva, mai puțin de probleme spirituale. Deci, a fost o lege inventată de cei amenințați și solicitată în numele tuturor instituțiilor statului. Minciuna lor crasă, îmbrăcată într-o stare de îngrijorare referitoare la binele împărăției, a fost luată în serios de împăratul Darius. Propunerea lor spunea că, timp de o lună, totul să fie oprit; tot ce are legătură cu domeniul religios să fie interzis, iar întreaga considerație și slăvire să fie adusă doar regelui. Câtă falsitate la acești lideri și reprezentanți ai drepturilor omului! Ei erau puși să reprezinte nevoile oamenilor, iar nu să-i obstrucționeze în ceea ce

214 / *Ifliticiunw uv casiumul <L& duminică/*

privește domeniul privat, cel al rugăciunii personale. Câtă obrăznicie din partea celor care au fost înfuriați pe un singur om!

Se schimbă legi și se unesc dușmani doar ca să scape de cel care deranjează. Amenințarea cu groapa plină de lei era cunoscută de toți în țară. Cine s-ar fi încumetat să nu împlinească legea regală? Nici măcar în casă, în domeniul privat, nu mai erai în siguranță. Camerele de înregistrat ale regelui, evidențiate prin ochii curioși ai dușmanilor, erau împânzite peste tot. Nici în privat, în dormitor, nu mai puteai să ai intimitate, pentru că erai urmărit de securitatea împăratului. Acest decret a fost aprobat, semnat și transmis tuturor oamenilor; inclusiv Daniel a aflat de cele petrecute sub ochii lui. În mod sigur a observat discriminarea și nedreptatea, dar fiind singur, nu a avut puterea să schimbe ceva. S-a resemnat și și-a văzut de viață. Nu i-a păsat de noua prevedere, ci 1-a interesat mai mult să își păstreze relația vie cu Dumnezeu care îl veghea, chiar dacă ar fi trebuit să piară între dinții feroși ai leilor turbați. Nu s-a intimidat și probabil că și-a numărat zilele, pentru că știa că: „Unde-i lege nu-i tocmeală, unde-s lei nu-i speranță!” Cu împăratul nu te joci, decretul lui este sfânt!

Daniel continua să facă ce știa cel mai bine: să se roage, și încă de trei ori pe zi, așa cum a învățat să stea de vorbă cu Creatorul său. Se ascundea? Nu! Deschidea ferestrele larg înspre Ierusalim și lăuda pe Domnul, bucurându-se de prezența Lui, ca mai înainte. Nimic nu s-a schimbat în relația lor, fiindcă legea menită să îl intimideze 1-a împins mai mult înspre Dumnezeu. Ce era să facă? Să asculte mai mult de legea împărătească, care era împotriva legii divine sau să rămână ascultător de legea lui Dumnezeu, cu orice preț!? Daniel a rămas la adevărul divin care 1-a ridicat, 1-a înălțat, 1-a binecuvântat. El a fost convins că cerul îi este pregătit și nu va mai dura mult până va păși într-o altă lume, una perfectă, fără invidie și răutate, ci plină de fericire! Era urmărit peste tot, la fiecare pas, și orice gest i se contabiliza. Cu atât mai mult, vă imaginați că în timpul orei de rugăciune, oamenii pândeau nemișcați împrejurul casei evreului. Și n-a apucat Daniel să spună prea

°)fluiciuna>dușmanilorlub'Sbaniel / 215

multe cuvinte Domnului în acea rugăciune, că dușmanii lui au dat buzna în casă, l-au surprins pe genunchi și cu zâmbetul diabolic de satisfacție, și-au declarat biruința: „Te-am prins! Nu mai ai nicio scăpare! Groapa te așteaptă! Vei pieri curând! Ești un răzvrătit! Nu ascuți de scumpul nostru împărat! Cum de îți permiți așa ceva? Ce fel de slujitor al împăratului ești? Cine te crezi de sfidezi legile stăpânirii? Mai mult, vrei și o funcție înaltă! Aha, nu o să mai apuci, prea mult te-ai ridicat deasupra noastră! Așa că... acum nu mai ai nicio scăpare! Vom vedea noi cine te mai apără acum! Să te scape acest Dumnezeu la care te închini într-un mod atât de fanatic!" Bietul Daniel! Cât de grea trebuie să fi fost viața lui!

Turnătorii securității regești s-au grăbit să declare ce au surprins în acea zi. Au dat raportul și iată că filajul recent fusese un mare succes.

Împăratului i se deschideau ochii, începea să întrezărească motivația căpeteniilor, capcana întinsă, dar nu mai putea da înapoi, conform „*legii Mezilorși Perșilor...*, care nu se poate schimba...”. Împăratul era curios să afle cine este nesupusul servitor. Când a aflat că este vorba de Daniel, o grea lovitură i-a atins sufletul... Era așa de mâhnit! Avea încredere în el, îl cunoștea și îi părea grozav de rău că s-a lăsat târât în capcană...

Știindu-1 pe Daniel, cunoscând puritatea inimii sale, credincioșia și caracterul său nepătat, împăratul este convins că legea lui este prostească, omul nefăcând vreun rău. Dar cum să-1 scape? A cerut timp de gândire până la asfințitul soarelui, dar oamenii aceia îl presau, îi întindeau sub ochi legea semnată de el și îi tot aminteau că nu e constituțional dacă nu o aplică!

Împăratul nu are încotro și emite un mandat de arestare, Dușmanii îl aduc pe Daniel, regele îl privește în ochi și, cu inima frântă de durere, îi spune: „*Dumnezeul tău, căruia necurmat îi slujești, să te scape!*”

(versetul 16). Era o urare curajoasă, dar oare ce au gândit cei care au auzit-o? Religiosul Daniel a reușit să-și îndoctrineze regele cu aiurelile lui? Ca să nu existe reclamații ulterioare, la sigilarea pietrei de la gura gropii a participat și împăratul. Apoi, acesta s-a întors acasă, cu gândul la scumpul Daniel,

care urma să fie sfărâmat de colții fioroși ai fiarelor sălbatice. Dușmanii au plecat spre casele lor, victorioși și fericiți că au scăpat de „sectantul” care le-a produs atâta emoție.

Împăratul a avut o noapte de coșmar, n-a putut să doarmă și abia a așteptat să mijească zorile și să alerge spre groapa leilor. Ii mai rămăsese o urmă de speranță. Glasul lui plângător a fost auzit și surpriza i-a fost mare când, de dincolo de piatra sigilată, a venit și răspunsul:

„*Veșnic să trăiești, împărate!*” Devotatul Daniel nu l-a acuzat, nu l-a apostrofat, nu s-a supărat pe el, ci l-a respectat și i-a recunoscut autoritatea chiar și din fundul gropii. S-a petrecut o minune! Leii nu s-au atins de el! A ieșit teafăr afară și împăratul radia de fericire! Cu toate acestea, el nu uită că e dator să îi pedepsească pe nelegiuți! Daniel este repus în funcția înaltă, dușmanii mincinoși și toți cei invidioși pe el au fost adunați cu rudeniile toate și aruncați în groapă. Leilor li s-a făcut

foame, așa că nici bine nu au ajuns în groapă, că au și fost sfărâmați de măselele puternice ale regilor animalelor! Ce răsturnare de situație! Decretul s-a schimbat: „*Dumnezeul lui Daniel este Dumnezeu cel viu care dăinuiește veșnic, împărăția Lui nu se va nimici niciodată și stăpânirea Lui nu va avea sfârșit!*” (versetul 26). Daniel a câștigat războiul cu lumea păgână și plină de răutate, iar Dumnezeu lui a fost preamărit și cunoscut de popoarele lumii!

Care a fost minciuna invidioșilor? Au mințit atunci când au spus că omul lui Dumnezeu încalcă legile regale! Daniel era credincios lui Dumnezeu, dar și împăratului. Apoi, au mințit când s-au folosit de împărat, pentru a-și atinge propriul scop. Au mințit când au spus că această nemulțumire este, de fapt, a tuturor reprezentanților instituțiilor, convingându-l pe împărat să valideze rapid proiectul de lege. Au fost nedrepti față de Daniel, când l-au surprins la rugăciune și l-au acuzat într-un mod răutăcios. Ei au dat legea, ei au urmărit împlinirea, dar și aplicarea ei. S-au folosit de minciună ca să dea o nouă lege a cultelor, care să îi favorizeze pe ei și să distrugă tot ce este împotriva practicii lor. Ei s-au avut pe ei în vedere, nu pe Daniel sau pe împărat. Voiau să ajungă sus prin

216 / *Iflinciuna*uvcasiumulde-'duminică*

Iflinciuna/ dușmanilwv Iul daniel / 217

minciună, schimbând legi în favoarea lor, dar au ajuns jos, chiar în gura leilor feroși.

Cum se minte astăzi?

Oameni invidioși sunt la tot pasul. În comunități, atunci când unul este promovat în defavoarea celorlalți, încep: invidia, calomnierea, urmărirea și acuzațiile false. Când unul este ridicat mai mult decât altul, oamenii se străduiesc să găsească „nod în papură și pete-n soare” față de acea persoană promovată. Am asistat în decursul anilor de slujire la astfel de calomnieri, datorită promovării celor în cauză.

Se minte în politică atunci când cineva dorește să fie promovat și altul îi ia locul. Apare invidia, iar răutatea își arată imediat colții. Se minte atunci când paranoiciii sunt la putere și ajung să comploteze. Se unesc pentru legi care sunt în favoarea lor. Inventează tot felul de interdicții, tocmai ca să poată obține ceea ce doresc. Consider că legile care subjugă lumea religioasă, care aduc interdicții, îi pun la test pe adevărații credincioși, dar aceștia vor rămâne fideli lui Dumnezeu indiferent de acuzațiile scornite, de pedepsele ori de amenințările fluturate cu îndrăzneală! Creștinul rămâne pe poziția de om credincios și fidel Creatorului, chiar dacă este amenințat cu groapa plină de lei sălbatici și înfometăți. Intimidarea nu este ceva care să-l deruteze și să-i schimbe modul de viață. Chiar dacă urlă mincinoșii în jur, creștinul autentic rămâne ferm pe poziția sa. El știe că adevărul rămâne în picioare și că într-un final, el, adevărul, are ultimul cuvânt. „Cine râde la urmă, râde mai bine”, spune proverbul. Soarta celor mincinoși a fost groapa pregătită de ei. „Cine sapă groapa altuia, se ostenește degeaba”¹, spune o altă variantă a clasicului proverb, însă varianta originală cea mai crudă: „Cine sapă groapa altuia, cade el în ea”.

Note:

¹ Citat preluat de pe site-ul: <http://www.resursecrestine.ro/maxime/13978/cine-sapa->

MINCIUNA

staulului

S/J ia jura pe dinainte...

t

„Petru însă ședea afară în curte. O slujnică a venit la el și i-a zis: «Și tu erai cu Isus Galileeanul!»

Dar el s-a lepădat înaintea tuturor și i-a zis:

«Nu știu ce vrei să zici.»"

(Matei 26:69-70)

Apostolul Petru, un sangvinic simpatic, îndrăgit de ceilalți, era sufletul întâlnirilor, al discuțiilor; poate că **uneori** vorbea prea mult sau îl lua gura pe dinainte, dar fără el atmosfera era sumbră, neplăcută. Era omul care lua decizii pripite, devenea îndrăzneț, se arunca și în apă dacă era cazul, dar imediat își dădea seama că nu a cugetat suficient... și se afunda adânc... Când a considerat necesar, a scos și sabia și a dat unde a apucat, până a tăiat urechea robului marelui preot. Este paradoxal, pentru mine, acest incident. De ce nu s-a răzbunat pe Iuda, trădătorul, de ce nu l-a luat la bătaie pe turnătorul care le-a vândut Domnul? De ce se leagă de un om nevinovat, care își face doar datoria? Se răzbună pe slujitorul trimis de preoțime să îl prindă pe Isus, dar acesta doar asculta de

/219

stăpân, nefiind el pilonul principal în această confruntare. Avem dovezi că Petru acționa fără să gândească, așa cum s-a întâmplat și atunci când Domnul îl muștră dur: „*înapoia mea, satano!*” (Matei 16:23).

Apostolul Petru a fost ales dintre mulți pescari de pe vremea lui. El își făcea meseria, una grea, și nu știm dacă era mulțumit sau și-ar fi dorit să aibă o altă slujbă. Cert este că într-una din zile i se face o invitație neobișnuită. Probabil că nu știa prea multe despre noua religie înființată de profetul apărut de curând, Isus, dar auzise suficiente zvonuri privind vindecările și miracolele făcute. Cine era acest Isus pentru Petru? Poate un simplu evreu, un tinerel de 30 de ani, care dorea să înceapă o nouă formațiune religioasă, însă omul acesta îi propune să fie pescar de oameni! Nu știm ce s-a întâmplat în mintea pescarului, ce l-a determinat să acționeze atât de prompt, dar este neîndoios faptul că, la invitația făcută de Isus, lasă totul și merge după El! Nu vociferează, nu pune întrebări, nu se poticnește..., ci merge hotărât înainte.

Așa cum am arătat, Petru vorbea uneori înainte să gândească, acționa

împins de impulsul temperamentului său extrovertit, gafa de multe ori în acțiunile sale, dar, cu toate acestea, Domnul Isus 1-a iubit, 1-a acceptat așa cum a fost și a dorit ca el să devină omul pe care să fie întemeiată Biserica Sa. Petru a fost cuprins de entuziasm și era gata să facă orice și să meargă oriunde, dar în același timp putea să cadă și în extrema cealaltă, a prăbușirii, a decepției și a dezorientării, cum bine știm că pendulează sangvini-cii. După ce petrece trei ani alături de învățătorul lui și deprinde principiile vieții și felul de conducere a noului grup de credincioși, adunați pentru o nouă religie, de data aceasta creștină, Petru este speriat la gândul că liderul lui, Domnul Isus, părăsește grupul și trebuie să moară... El nu înțelege lucrarea lui Dumnezeu și, spre deosebire de ceilalți ucenici, care nu au curajul să ceară lămuriri, Petru, sigur pe el, îl mustră pe Domnul spunându-I: „*Să Te ferească Dumnezeu, Doamne! Să nu ți se întâmple așa ceva!*” (Matei 16:22). Ce nu știa Petru era

220 / *l'inciunwîtvca&tumulde*duminică/*

nu avea cum să-1 priceapă, de aceea Domnul îl dezvăluie treptat și într-o măsură mică. Același Petru face pe grozavul când i se spune că toți ucenicii îl vor părăsi, dar el, în stilul lui pripit, spune cuvinte interesante: „*Dar Petru I-a zis cu și mai multă tărie: «Chiar dacă ar trebui să mor împreună cu Tine, tot nu mă voi lepăda de Tine.» Și toți ceilalți au spus același lucru.*” (Marc 14:31). Erau cuvinte reale, doar că nu acum se vor împlini, ci peste mulți ani. Aceste vorbe urmau să devină reale atunci când Petru avea să moară pentru Mântuitorul lui.

Petru îl însoțește pe Domnul în seara în care este prins, urmărește gloata preoților și a soldaților de la distanță. Spre deosebire de ceilalți, la Petru observăm loialitatea de care pomenea în discuția avută cu Domnul mai devreme. Ajunge într-un loc în care este nevoit să se despartă de Domnul, însă nu renunță, ci rămâne în preajmă: „*Petru L-a urmat de departe, până la curtea marelui preot; apoi a intrat înăuntru și a șezut jos cu aprozii, ca să vadă sfârșitul.*” (Matei 26:58).

Ce este interesant este faptul că Petru nu poate merge peste tot cu Isus, dar Isus întotdeauna a fost alături de Petru! în viața de zi cu zi, în cele mai grele suferințe, Petru a fost însoțit de prezența Mântuitorului!

Fiindcă a riscat și s-a apropiat atât de mult de buza prăpastiei, Petru avea acum două variante: să se declare adept al lui Isus și să fie arestat sau să renege orice apartenență la noua religie. A ales a doua variantă și aceasta i-a adus multă suferință, dar și un mod diferit de a se raporta la credință, ca urmare a unei pocăințe sincere.

Petru a reușit să se infiltreze, să pătrundă subtil până aproape de completul de judecare a lui Isus. O vreme a trecut neobservat, dar după ce apele s-au mai liniștit, totul a luat o nouă întorsătură: „*Petru însă se dea afară în curte. O slujnică a venit la el și i-a zis: «Și tu erai cu Isus GalileeanuU».* Dar el s-a

*ZPetra nu poate merge
-peste tot cu Dsus, dar Jsus
întodeauna a fost alături
de Metrul*

/ 221

lepădat înaintea tuturor și i-a zis: «Nu știu ce vrei să zici.»” (Matei 26:69-

70). Petru a început să dea de bănuț, doar că el nu a bănuț nicio clipă că urmau a se împlini cuvintele profețite de Isus: „*Te vei lepăda de Mine...*”.

Prima lui minciună a fost adresată doamnei care îl recunoaște; probabil îl mai văzuse în alte situații aproape de Isus. El s-a scuzat foarte simplu pentru că  i era teamă de ceea ce urma să se  nt mple. Ce căuta el în acea noapte acolo? Cu ce drept a intrat în acea curte? L-a invitat cineva acolo? A avut un interes motivat? Probabil, în acea noapte a ororilor, a chinurilor, oamenii setoși de sânge abia așteptau deznod m ntul. Erau curioși să-L vadă pe Cel despre care s-au auzit atâtea lucruri anormale, crezând că va face și acum miracole, pentru a le împlini curiozitățile. Însă El nu pentru aceasta a venit, ci I se întrezărea un alt traseu: crucea, morm ntul și cerul.

Ce a făcut Petru? Care a fost prima lui minciună subtilă? „*Nu știi ce vrei să zici!*” (versetul 70) Cu alte cuvinte, „eu chiar nu știi de unde ai scornit-o și pe asta! Cred că vorbești prostii! Este târziu și ar trebui să fii la culcare în această noapte și mie mi se pare că ai halucinații... Chiar vorbești fără tine! Petru este omul care face pe neștiutorul! Vrea să se declare omul care nu este în temă cu ce se întâmplă, care a nimerit din  nt mplare în acel loc, deci cum de își permite cineva să-1 interogheze tocmai pe el? S-a simțit sau s-a prefăcut că este șifonat de aceste întrebări. Petru știa să st p neasc  orice discurs, știa să disimuleze, putea conversa fără să se simtă intimidat, putea să discute cu cineva și să îl facă pe acel om să nu aibă dreptate, cu toate că o avea. Așa a procedat el în acest context. A mințit-o pe doamna, slujnica preotului, a contrazis-o, deși ea era convinsă de faptul că Petru este un apropiat al galileanului. Într-un final, fiindcă Petru joacă frumos teatru și minte convingător, dând impresia că este chiar jignit de acuzațiile nefondate care i se aduc, este posibil ca femeia să își fi retras cuvintele, presupun nd că a făcut o confuzie,

A doua minciună vine imediat după prima. Cine minte o

222 /  f) inciuntouv costumul de/ duminică/

dată, o va face și a doua oară cu mai mare ușurință. „*Când a ieșit în pridvor, l-a văzut o altă slujnică și a zis celor de acolo: «Și acesta era cu Isus din Nazaret.» El s-a lepădat iarăși, cu un jur m nt, și a zis: «Nu cunosc pe Omul acesta!»*” (Matei 26:71-72). Probabil a încercat să se retragă din curte în pridvor, să treacă neobservat și să scape de ochii iscoditori ai slujnicei, dar iată că blestemul îl urmărește. A răsuflat ușurat că discuția nu s-a încins prea tare și că a reușit să se îndepărteze. Oare ce o fi gândit Petru după ce s-a liniștit? Ce o fi zis când a început să pășească spre pridvor? A început mustrarea de conștiință? Și-a dat seama că a făcut o gafă? A considerat-o păcat sau a fost fericit că a reușit să se sustragă acuzațiilor? Dar femeia nu făcea nicio confuzie, era trează și spunea un adevăr, deci Petru, oricât ar fi încercat să se deghizeze, nu reușea, fiindcă semăna prea bine cu El.

Retras în pridvor, Petru este recunoscut a doua oară, doar că acum sunt și martori. Femeia care îl observă, nu tace și spune și altora în gura mare: „*Și acesta era cu Isus din Nazaret!*” Probabil că privirile s-au îndreptat la unison către Petru și ochii tuturor l-au țintuit pe loc. Dar nu i-au putut opri graiul, aș  că scornește o replică neașteptată. Minciuna lui este foarte stupidă: „*Nu cunosc pe Omul acesta!*” Pare aș 

de convingător, pare omul care nu a avut niciodată de-a face cu El! „Voi chiar mă confundați de-a dreptul.” Probabil Petru devenea acum nervos, irascibil pentru că oamenii nu îl lasă în pace. A venit și el ca tot curiosul și femeile acestea îl tot confundă. Așa ceva nu se admite! „Despre acest om de care tot pomeniți, eu nu știu nimic! Cum ziceați că îl chemă? Oare despre ce vorbiți voi aici? Chiar sunt și eu curios. Spuneți-mi și mie, ce se întâmplă aici. Eu nu am nicio treabă în toată cacialmaua aceasta a voastră, așa că, vă rog, lăsați-mă în pace, nu-L cunosc și gata!” Of, Petre, cum de poți spune aceasta? Chiar nu îți mai aduci aminte cum te-a chemat Isus? Nu îți amintești că ai mers cu El

°WUnciunwstânulul 'tPeiftw / 223

Cine minte o dată,

o va face și a doua oară

cu mai mare ușurință.

timpe de mai bine de trei ani, peste tot? Nu mai recunoști că acest Om ți-a dat de mâncare? Ai uitat că ți-a vindecat soacra când a fost bolnavă?

Oare pentru aceasta te-ai supărat? De ce vii acum să minți așa de profesional? De ce negi faptul că îl cunoști pe Isus, când tu ești un prieten intim al Lui? Așa de repede te lepezi de prietenul tău apropiat? Oare ți-e frică să nu pățești la fel? De ce îți este frică de moarte? Crezi că vei scăpa de ea? Cum se simte Prietenul care a fost alături de tine, când apele erau gata, gata să te înghită? Cum se simte Domnul când îi întorci spatele, știind că ești singurul dintre ucenici, care L-a urmat? Petre, pune-te în locul lui Isus pentru cinci minute. Cum te-ai simți? Tu zici că nu îl cunoști! Poate că ai dreptate! Nu L-ai cunoscut așa de bine, dar îl vei cunoaște într-o zi. Ceva s-a petrecut cu îndrăznețul Petru! El era omul care mergea la moarte cu El. Așa l-a promis...

Oare ce a simțit Petru după ce a fost descoperit? Când, în sfârșit, i-au dat pace, s-a gândit el la cele spuse grupului de oameni? A fost muștrat de Duhul Domnului? Probabil că da, însă mintea sa găsește justificări și e întunecată de gravitatea celor derulate, așa încât nu meditează la cele petrecute. Mai degrabă căuta frenetic o soluție de a-L elibera pe Domnul, asta conta acum! Parcă păcatul minciunii, odată comis, nu se mai oprește, nu mai poate fi controlat și aleargă pe panta dealului ca un bulgăre de zăpadă, care se tot rostogolește până devine foarte mare, așa încât este gata să-1 zdrobească.

A treia minciună e rostită mult mai ușor și a urmat după o perioadă foarte scurtă față de celelalte, de parcă scenariul a fost învățat la foc automat. Numai Domnul înțelege ce e în sufletul bietului ucenic...

„Peste puțin, cei ce stăteau acolo s-au apropiat și au zis lui Petru: «Nu mai încape îndoială că și tu ești unul din oamenii aceia, căci și vorba te dă de gol.» Atunci el a început să se blesteme și să se jure, zicând: «Nu cunosc pe Omul acesta!» In clipa aceea a cântat cocoșul. Și Petru și-a adus aminte de vorba pe care i-o spusese Isus: «Înainte ca să cânte cocoșul, te vei lepăda de Mine de trei ori.» Și a

224 /

ieșit afară și a plâns cu amar.” (Matei 26:73-75) Probabil că oamenii au început să se adune, femeile au instigat bărbații și ei au început să se apropie de Petru. S-au uitat la el, l-au analizat și au zis: „Nu mai încape nicio îndoială, și tu ești unul din oamenii aceia, pentru că și vorba ta te

dă de gol!" Oare care vorbă l-a dat de gol? Oare negarea lui? Oare prima lui exprimare că nu știe despre ce se vorbește? Ce fel de limbaj folosea Petru? Avea un accent diferit sau un alt vocabular? Păi, ca să le demonstreze că el nu este cu nimic mai deosebit decât ei, înjură pe limba lor. Știe foarte bine că un om credincios nu trebuie să blesteme, dar ca să-i convingă că nu este de-al lui Isus, blestemă ca ei. Dacă a fost recunoscut prin vorba sfântă, putea să demonstreze contrariul prin strecurarea câtorva înjurături. Cum de i-a revenit limbajul vechi dintr-o dată? Omul firesc a luat locul omului duhovnicesc? Nu s-a mai putut controla din cauza fricii?

Vorba l-a dat de gol, vorba urâtă l-a dat de gol pentru tot ce avea în inimă. S-a lepădat a treia oară de Isus. S-a jurat că nu știe cine este Isus și că nu a avut niciodată tangențe cu El! A reușit să se blesteme și să se jure că nu știe nimic despre Isus. Probabil, dacă ar fi fost pus în fața „plutonului de execuție”, ar fi negat cu fermitate: „Nu am fost în preajma Lui, niciodată. Nu L-am văzut vreodată, nu am nicio treabă cu El. Vă rog să verificați acest lucru! Aduceți-mi probe clare că sunt adeptul lui Isus! Probele erau evidente, doar că era înfășurat așa de bine în mrejele minciunii, încât i-a fost teamă, i-a fost o frică de moarte și nu a putut să spună adevărul.

Petru minte pentru a treia oară. Acum îi minte pe mai mulți, dar după ce se jură, oamenii îl lasă în pace. Numai că Domnul nu l-a lăsat în pace. Cocoșul a început să își facă treaba. Probabil era dimineața în zori. Toată noaptea a purtat această luptă cu sine însuși. A rezistat multă vreme, dar tensiunea era prea

*!Nu mai încape nicio
îndoială, și tu ești unul din
oamenii aceia, -pentru că
și vorba ta te dă de gol!
ftlincutna/stântulul ^ePvw / 225*

mare și izbucnirea în lacrimi urma să vină curând. Când a cântat cocoșul, și-a adus aminte de spusele lui Isus. Privirea Domnului l-a străfulgerat. Isus s-a uitat spre el și privirile li s-au întâlnit, Petru a simțit scanarea Domnului, dragostea din ochi și acest lucru i-a adus musturarea de conștiință și pocăința. Atunci, și-a adus aminte de tot ce i-a spus Isus. Și-a analizat trecutul, și-a urmărit pas cu pas fiecare gest, fiecare cuvânt, și totul se lega așa de bine. Și-a dat seama că Isus are dreptate și că acel cocoș care trezea oamenii la muncă, l-a trezit și pe el din păcat. Cântatul cocoșului i-a adus aminte de vorbele lui Isus, stârnind în el pocăință sinceră, lacrimi amare, regrete și îndreptarea vieții. Petru, care a mințit de trei ori într-o singură noapte, a mințit pentru că voia să se dea drept altul, a mințit că i-a fost teamă, a mințit că a fost un laș, însă acum se ridică, aleargă afară în singurătate și plânge cu lacrimi sincere de pocăință.

Petru s-a pocăit de trădarea lui. Și-a dat seama că a mințit și că minciuna are picioare așa de scurte, încât nu a putut alerga mai mult de câteva ore și a fost prins, prins în brațele Domnului... A fost prins cu minciuna, dar privirile lui Isus, profeția Sa, cocoșul care a cântat la comanda divină, oamenii, femeile din preajma lui, toate aceste circumstanțe i-au favorizat drumul spre pocăința sinceră. El era cel care avea probleme, nu ceilalți, așa cum îi acuză el, scuzându-se. Se credea bun, se știa în regulă, nu

aveai nimic de reproșat la adresa lui, totul era imaculat, când priveai spre un personaj aflat aproape de Isus, dar ce s-a cuibărit în sufletul lui, doar el a știut.

Așadar, Petru a fost descoperit de glasul cocoșului agresiv. A fost trezit la realitatea dimineții, dar acum nu mai era cu Isus. A rămas fără El. S-a văzut la fel ca Iuda, vânzătorul, s-a văzut mânjit de trădarea și lașitatea de care a dat dovadă așa de repede. Și-a dat seama că este așa de slab și că cedează așa de ușor presiunilor exterioare. Nu i-a plăcut când oamenii l-au confundat cu Isus. Nu a vrut să fie asociat cu El, l-a deranjat acest epitet de „omul Lui”. Voia să trăiască în anonim, cât mai departe de realitate. Petru a

mințit și a folosit orice ca să ducă în eroare și să se poată strecura ușor, să se retragă din scenă, pe nesimțite. Doar că Domnul avea alte planuri cu el. Voia să îi arate viața dublă și trădarea pe care o avea în sufletul său.

„ Chiar în clipa aceea, pe când vorbea el încă, a cântat cocoșul. Domnul S-a întors și S-a uitat țintă la Petru. Și Petru și-a adus aminte de vorba pe care i-o spusese Domnul: «înainte ca să cânte cocoșul te vei lepăda de Mine de trei ori.» Și a ieșit afară și a plâns cu amar.” (Luca 22:60-62) De acum, după confruntarea directă cu privirea pătrunzătoare a lui Isus, Petru este schimbat și drumul lui ia o altă întorsătură. Devine omul înflăcărat pentru Isus, gata să moară cu adevărat pentru El și face acest lucru după mai mulți ani de misionarism, de slujire și de întemeiere a bisericii lui Hris-tos. Petru rămâne un om cu slăbiciuni: are urcușuri și coborâșuri, are multe calități de lider și de predicator pasionat pentru Domnul pe care L-a trădat. Îl iubește pe Isus, dar îi este și rușine de ceea ce a făcut. Încurajator este că se ridică și merge mai departe cu un suflu nou.

Care este corespondentul minciunii lui Petru? Atunci când ești observat și oamenii te abordează direct, dar tu faci pe neștiutorul, dovedești o minciună perfectă. Chiar ești enervat de tupeul pe care îl au unii să te iscodească, exact pe tine. Ei vin sincer să te întrebe, dar tu ripostezi iritat și încerci să te sustragi de la posibilele acuzații. Îi faci pe cei ce te abordează să se simtă penibil, îi determini să creadă că au greșit și că este o mare confuzie. Teatrul ieftin pe care încerci **să-1** joci atunci când ești descoperit, simulând a nevinovat, îi face pe toți să se simtă confuzi, tu singur fiind treaz. Dar cred că ești adormit și trebuie să cânte cocoșul conștiinței tale, ca să te trezescă la realitate. De ce nu ești gata să te confrunți cu realitatea? De ce te dai drept altul? De ce îi faci pe cei ce vin sincer la tine, să se simtă prost? Îți face plăcere să domini prin discuții? Crezi că acest mod de a te comporta îți aduce vreun beneficiu? Ești convins că ai reușit să manipulezi o persoană pe care nu o cunoști, dar ea te știe bine și

226 / *Hiinciuna' uv costumul de/ duminica*

227

nu poți trece neobservat. Poate ești o persoană publică și cu siguranță tu nu știi că ești observat și acolo unde nu ai vrea să fii. Poate ești într-un loc unde nu ar fi trebuit să fii și acolo vine cineva și te întreabă: Ești cumva de la biserică...? Ești cumva credincios...? Îți cade fața de rușine. Ai două variante: prima este să faci asemenea lui Petru - să îi spui că s-a

creat o mare confuzie, că ar trebui să fie mai atent data viitoare și să nu se lege de oameni pe stradă... sau, a doua, să spui adevărul și să îți ceri iertare pentru alegerea greșită. Adică să fii gata să suporti consecințele. Ești gata să plătești prețul adevărului sau mergi pe calea minciunii în continuare, dându-te drept omul fără pată și crezând că toți sunt orbi și nu prea văd bine pe cine abordează? Dacă s-a întâmplat să ți se atragă atenția de către niște necunoscuți, nu te apăra și nu te da drept omul nevinovat. Fii sincer, pentru că este glasul Domnului care te avertizează că nu ai ce căuta acolo sau că nu ai ce face în acele locuri nepotrivite pentru un copil de Dumnezeu, care a umblat cu Isus. Apoi, când nu doar unei persoane i se pare, ci când vin mai mulți să confirme că ești diferit, că limbajul tău, principiile, hainele, tot ce ai tu este diferit de ce au cei care te abordează, nu te sustrage prin minciună, ci asumă-ți vina și pocăiește-te! Ești ușor depistat de colegi, de profesori, de șefi etc, fiindcă oamenii observă imediat comportamentul diferit. Te abordează și te întreabă direct:

- Îl cunoști pe Isus? Ești creștin? Citești Biblia? Mergi la biserică? Faci parte din biserica cutare...?

- O, nu, nu! Cred că mă confundați. Nu știu așa ceva! Niciodată nu am fost acolo. Nu am pe nimeni din familie care să participe la o asemenea întâlnire. Eu cu ei? Nu! Sectanții aceia! Oameni de nimic! Nu m-aș coborî la nivelul lor... Ca să vedeți că sunt ca voi, uitați-vă, mă jur că nu știu nimic. Eu sunt un om ca voi, deci nu mai vorbiți dacă nu știți! Vedeți, știu să fac ce faceți voi, știu să vorbesc ca voi, știu să jur așa cum o faceți și voi.

Aceasta îi va liniști pe cei care te vor acuza. Ai scăpat ușor, demonstrând că ești ca ei. Foarte ușor negi creștinismul, valorile,

228 / *flinčiuia/Ln/ costumul de/ duminică*

umblarea ta cu Isus, doar ca să scapi de rușine. Sau poate că ești abordat altfel:

- Ești pocăit?

- Aăăăă, bunica a fost... și străbunica mea..., dar mai am și niște vecini care merg și suntem prieteni buni, am mai fost și eu din când în când, dar eu nu, nu sunt.

- Bine zici, chiar că nu ești! Dar mi se pare că ești altfel, cred că vorba te dă de gol...

- O, da, se poate, dar așa sunt eu, mai timid, mai retras, nu mă simt bine în mulțime... și probabil asta mă face diferit.

- A, da, mă gândeam eu că este o confuzie, îți va spune cel ce te abordează și se va retrage simțindu-se penibil...!

Dialogul se termină și omul pleacă confuz, iar tu ești mulțumit că și pe el l-ai dus în eroare. Aceste derutări ale semenilor te vor costa într-o zi.

Oare chiar nu ești ceea ce spun cei din jur? Oare chiar nu dai de bănuț când oamenii te privesc cu ochii mari și tu ești sau faci ceea ce este corect? Crezi că poți trece neobservat oriunde și oricând? Nu dormi pe această ureche a indiferenței, nu fi naiv, crezând că toți au vederea greșită!

Când lucrurile se precipită mai mult, când deja mai mulți vin și îți dovedesc comportamentul diferit, limbajul deosebit, tu continui să te aperi! Te privesc cu mirare, fiindcă nu mai încap în doială, ești de-al lui

Isus. Când toate dovezile sunt de partea lor, când nu te mai poți justifica, te-au prins! Vii în fața lor și te juri, dar mai mult, te blestemi și folosești un limbaj deocheat; este forțarea ta, nu face parte din limbajul tău, dar o faci acum doar ca să le dovedești lor că sunt greșiți, iar tu ești cel cu dreptatea. Nu ți s-a întâmplat să le dovedești că ești ca ei? Ai băut ca ei și împreună cu ei doar ca să nu dai de bănuț. Ai luat o țigară cu ei, doar ca să nu creadă că nu ești bărbat..., ai participat la glumele lor proaste, doar ca să nu aibă impresia despre tine că ești pocăit. Ai furat cu ei, doar ca să nu se prindă că tu mergi la biserică. Ai inventat tot felul de lucruri urâte, doar pentru ca să fii pe linia lor. Toate acestea le-ai făcut cu bună știință, pentru ca să nu fii descoperit

°YiincMWM/sfântului z^eA/tw / 229

că ești un copil de Dumnezeu. De câte ori ai luat mită, de câte ori ai dat mită, de câte ori ai vorbit urât sau te-ai purtat mizerabil, doar ca să nu fii prins că ești pocăit? Așa a făcut și Petru: s-a purtat ca ei doar ca să nu aibă ei dreptate, să nu le satisfacă plăcerea de a-1 găsi vinovat.

De câte ori ai mers cu anturajul doar ca să nu fii mai prejos decât colegii tăi? Când toate acestea le-ai făcut, te-ai lepădat ca Petru de Cel ce te-a luat în brațe și te-a mântuit. Dacă ai făcut-o și nu știe nimeni, dacă nu știe soția, nici soacra, nu știu copiii sau colegii tăi, ci doar tu singur, fii gata să ieși din mijlocul lor și să îți plângi trădarea și minciuna inventată de mai multe ori într-o singură zi. Ai nevoie de cocoșul conștiinței tale să îți cânte atunci când te lepezi. De multe ori am avut aceste coborâșuri spirituale și ne-am deghizat în alți oameni. După ce a trecut totul, am avut un sentiment de remușcare, am ieșit în negura nopții și am plâns cu amar. Aceste lacrimi ale pocăinței ne-au adus reabilitarea și ne-au așezat într-o stare după voia lui Dumnezeu. Este inevitabil să nu greșim în viața aceasta plină de păcat, dar trebuie să recunoaștem și să descoperim și pocăința sinceră, îmbrăcată în lacrimile amare.

Dacă te regăsești în imaginea trădătoare a lui Petru, m-aș bucura mult să te regăsești și în tabloul pocăinței sincere a lui.

230 / °YiMcumîrvcostumulde>duminică/

FĂȚĂRNICIA

lui

t

*„Dar, când a venit Chifa în Antiohia,
i-am stat împotriva, în față, căci era de osândit.
In adevăr, înainte de venirea unora de la Iacov,
el mânca împreună cu Neamurile; dar, când au venit ei,
s-a ferit și a stat deoparte, de teama celor tăiați
împrejur. împreună cu el au început să se prefacă*

*și ceilalți iudei, așa că până și Barnaba
a fost prins în lațul fățarniciei lor."*

(Galateni 2:11-13)

Toți ne așteptăm ca omul, odată reabilitat, să fie protejat pentru totdeauna și să nu se mai atingă de el niciun firicel de fărâdelege. Ne așteptam ca Petru să devină infailibil și niciodată să nu mai păcătuiască sau să aibă vreo căzătură la fel cum a avut în trecut. Am uitat că Petru a fost om până a murit și că firea păcătoasă a purtat-o cu el pretutindeni. De data aceasta, Petru a căzut în fățarnicie, acest comportament fiind de condamnat, după cum a și procedat apostolul Pavel.

et>iw / 231

Considerat un copil de Dumnezeu, matur în credință și care a umblat cu Domnul mai bine de trei ani, Petru ne uimește fiindcă eșuează, alunecând în groapa fățarniciei. A fost cuprins din nou de frică. Omul curajos, la a cărui predică s-au întors la Dumnezeu mii de oameni, omul a cărui umbră făcea minuni, cel prin care Dumnezeu l-a vindecat pe slăbănogul de la Templu și pe mulți alții, este prins în ghearele ipocriziei, ale omului cu două fețe. Cu alte cuvinte, este omul care minte și te face să crezi că povestea lui este reală, astfel încât nu ai niciun dubiu cu privire la cele spuse. Petru nu avea probleme în ce privește mâncarea, doar că în trecut o considerase necurată, însă între timp s-a răzgândit.

În textul prezentat din Biblie, el mânca împreună cu neamurile și nu avea nicio problemă de cuget. Dar îi acuza pe cei care făceau la fel și aici a apărut discordanța între vorbele și faptele sale, între ceea ce predica și ceea ce trăia. Fățarnicia a fost sesizată și aspru muștrată. Această prefăcătorie este sora geamănă a minciunii. De fapt, prefăcătoria este minciuna modernă, întâlnită adesea printre cei îmbrăcați în hainele de duminică. Petru se comporta diferit, în funcție de echipa în compania căreia se afla. I-a fost frică să nu fie acuzat de cei tăiați împrejur, însă a plătit pentru acest comportament dublu. Pavel îl muștră direct și îl acuză de lipsa transparenței, de nesinceritate, cu alte cuvinte, de minciună. Petru a avut o influență mare asupra colegilor, fiindcă cei mai tineri în credință l-au observat și au căzut și ei în același păcat al fățarniciei. Deci Petru minte subtil prin atitudinea dublă pe care o are aici. Îi este frică să nu fie luat în colimator de către oamenii religioși și credincioși din poporul Domnului. După el îi trage și pe alții spre același comportament fățarnic.

Pavel îl contraatacă, spunând următoarele cuvinte: „*Când i-am văzut eu că nu umblă drept după adevărul Evangheliei, am spus lui Chifa în fața tuturor: «Dacă tu, care ești iudeu, trăiești ca Neamurile,*

*EA apărut discordanța
între vorbele și javtele sale,
între ceea ce predica
și ceea ce trăia.*

și nu ca iudeii, cum silești pe Neamuri să trăiască în felul iudeilor?» " (Galateni 2:14). Condamnarea pe care le-o aduce Pavel este că în acest caz, Evanghelia nu mai este îndreptarul lor, norma de viață, ci că trăiesc după simțuri și după „urechea antuțului". De dragul de a nu fi blamați și de a nu fi confrunțați direct, au trăit cum au crezut ei de cuviință. Pavel scoate în evidență faptul că Biblia este norma de viață pentru oricine, că nu există rabat de la această Carte. Oricine trebuie să fie supus lui Hristos, fără excepție, chiar sfântul Petru fiind, și trebuie să umble drept după Adevăr.

Cei avertizați și-au însușit mustrarea și lucrurile s-au schimbat în ce privește misionarismul lor și lucrarea de împărtășire a Adevărului. Șansa omului care se pocăiește este reală pentru oricine care cade în groapa păcatului. Cel neprihănit, chiar de șapte ori dacă va cădea, se va ridica și va merge înainte!

Care poate fi corespondentul astăzi?

Ușor suntem atrași de anturajul nostru și influența poate fi nefastă. Depinde de fel de prieteni avem. Aceștia ne vor influența fie spre bine, fie spre rău. De multe ori, comportamentul nostru s-ar putea să fie de condamnat. Acțiunile noastre s-ar putea să fie abătute de la principiile simple ale Scripturii și noi să ne ghidăm viața după normele proprii. Dacă suntem niște creștini de fațadă, creștini care dăm bine la imagine, oameni preocupați mai mult de ce spun alții decât de ce spune Hristos, creștini cu numele, dar a căror viață lasă de dorit, mă rog să fim cercetați de mustrarea Domnului. Fățarnicia, fariseismul merg mână în mână cu minciuna, în fața cunoscuților suntem într-un fel, în fața străinilor altfel. Ne schimbăm și vocabularul, după interes. Ne schimbăm și hainele tot după interes. Datorită rușinii amestecate cu frică, s-ar putea să devenim fățarnici. Ne regăsim- așa de bine în apostolul Petru și comportamentul nostru seamănă atât de mult cu al lui! Mai mult, îi influențăm și pe cei din familie să devină ca noi. Răul se lipește foarte ușor și de alții. Binele este mai greu de imitat, dar fățarnicia este contagioasă.

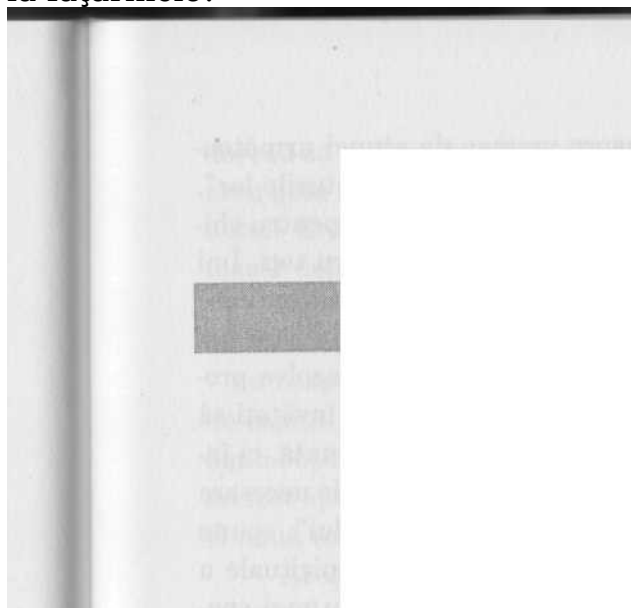
Atunci când te dai drept omul religios într-un loc străin,

232

/233

adică porți o imagine de sfânt, dar când pleci în altă parte, viața ta este

diferită, când în familie una vorbești și alta trăiești, când la școală ești altfel decât predici prin vorbe, când la locul de muncă trăiești diferit și îți schimbi măștile în funcție de interes, ești un om care ai căzut în lanțul fățarniciei. Verifică-ți viața și analizează-te în lumina Scripturii. Când încetezi să mai umbli după Cuvânt și mergi mai simplu după instinctul personal, când mergi după liderii tăi care ar trebui să îți fie modele, când mergi după ei fără să verifici încotro se îndreaptă, atunci totul se descoperă și vei fi confruntat direct. Nu îți garantează nimeni că dacă ai vechime în rândul credincioșilor, dacă ești o persoană publică și cu influență, dacă ai stat o vreme cu Isus și prin tine Dumnezeu a făcut minuni, atunci nu . poți cădea în fățarnicie, în minciună. Dacă nu ești atent, dacă nu rămâi întru totul în Cuvântul vieții, dacă temelia nu îți este Biblia, atunci ai toate șansele să te dezechilibrezi și să cazi. Să nu ți se urce la cap vechimea, funcția, poziția pe care o ai, căci s-ar putea să cazi sau să fii căzut de multă vreme și tu să nu știi acest lucru. Așadar, Domnul îți va trimite „un Pavel” care să te confrunte și să te mustre direct, chiar dacă nu îți convine. Ia ca din partea Domnului orice mustrare de felul acesta, pentru binele tău. Fii tu însuți, fii transparent, fii credincios Adevărului și vei fi binecuvântat și ocrotit în toate! Atenție la fățarnicie!

MINCIUNA

tui <Șânattia/ \$4/ w Sați/Lei>

iTlaund bani a/oi, peniru zile negre...

C

*„Anania, pentru ce ți-a umplut Satana inima
ca să minți pe Duhul Sfânt și să ascunzi*

o parte din prețul moșioarei?"

(Faptele Apostolilor 5:3)

Biserica era constituită, iar oamenii veneau cu grămada în rândul credincioșilor. Viața urmașilor lui Hristos era ca un magnet puternic, care atrăgea mulțimile. Chiar dacă a apărut și prigoana, aceasta nu i-a făcut pe credincioși să uite de Hristos și să se lepede de El. Înțelegeau tot mai clar valoarea unirii lor cu Hristos și rămânerea aproape de El. Oamenii erau așa de pasionați, încât își vindeau ogoarele, vindeau averile și trăiau în colectivitate, lucru apreciat la început. Nimeni nu avea proprietăți, era o colectivizare în masă și credincioșii trăiau bucuroși, fericiți. „*Mulțimea celor ce crezuseră era o inimă și un suflet. Niciunul nu zicea că averile lui sunt ale lui, ci aveau toate de obște.*” (Faptele Apostolilor 4:32)

234 / *'Minciuna-uv costumatd&duminica*

°lflinduna/ iul sAnanla/șla- Sațitel / 235

Fericitul Augustin spune despre vremea de atunci următoarele: „Aveau toate împreună, la comun, în afară de paturile lor”. Erau de apreciat pentru felul lor bun de organizare și pentru chi-vernizarea finanțelor, astfel încât să fie suficient pentru toți. Îmi imaginez o tabără în care se servea masa la timp, bucătărese care pregăteau mâncarea prin rotație... Câștigul era adunat într-un singur loc și, după nevoi, fiecare solicita bani ca să își rezolve problemele, doar că era un principiu al cumpătării. Erau învățați să trăiască modest, fără fițe, fără aroganță, fără extravagănță, ci într-un stil simplu, fiecare încercând să se limiteze la nevoile necesare zilnic. David Gooding, în cartea „Credincioși Adevărului”, spune următoarele: „Acest sentiment copleșitor al unității spirituale a afectat atitudinea lor față de posesiunile materiale. Nu mai spuneau că unele lucruri erau ale lor, adică destinate folosului sau uzului strict personal. Fiecare voia ca ceilalți credincioși să considere posesiunile lor ca și când ar fi fost și ale lor și să se folosească de ele. A fost ceva cu totul spontan...”¹

Această ușă era deschisă pentru oricine care dorea să devină membru în comunitatea nou apărută. Condiția era nașterea din nou, pocăința sinceră și mărturisirea publică, adică botezul nou-testamental, oficiat de un lider religios, un ucenic, apostol, care a fost trimis pentru această lucrare. În biserica primară s-au strecurat mulți care nu aveau nimic de-a face cu adevăratul creștinism. Au fost oameni care s-au furișat și au pătruns într-un mod subtil, dar care nu aveau nimic de-a face cu realitatea nașterii din nou. Cum de altfel există și astăzi o grămadă de oameni furișați, oameni care nu au trecut pe la crucea lui Isus, să se pocăiască cu adevărat. Cazul nostru este unul asemănător. O familie care a apărut între credincioșii din biserica primară. Soț și soție care știau să comunice foarte bine. Se înțelegeau chiar și din priviri, fiindcă obișnuiau să planifice totul din timp. Erau oameni care au încercat să îi imite pe creștinii care vindeau într-un mod voluntar și își aduceau câștigul în vistieria bisericii. Actul acesta era de bunăvoie, nu se impunea. Oamenii care înțelegeau că totul este trecător nu

236 / *°Yŷlinclunw itv costumulde>duminică'*

doreau să se lege de nimic din lumea aceasta trecătoare, astfel că erau

gata să vândă proprietăți și să se bucure de așteptarea Domnului. Era un entuziasm pe care nu-l putem condamna și nici măcar acțiunile lor nu le putem judeca.

Același David Gooding spune: „...ce s-a întâmplat a fost faptul că uneori, când se ivea vreo nevoie specială, câte unul dintre ei - nu neapărat toți deodată - își converteau în bani vreo investiție de capital, vânzând o proprietate, o casă sau un ogor și folosind banii obținuți pentru ajutoarea creștinilor nevoiași”.² Acțiunile lor au fost apreciate pentru că aici s-au pus bazele unei noi rânduiei. O nouă comunitate care era implicată social.

Acești soți au vândut o proprietate. S-au înțeles să falsifice adevărul, declarând numai o anumită sumă din venitul obținut. Probabil le-a fost frică să nu le „mănânce” apostolii toți banii. Ei nu vedeau în acest gest o acțiune onestă, un test al sincerității și al dreptății. Se gândeau că sunt bani dați de pomană, sunt bani pierduți, de care alții, care nu vor să muncească, vor beneficia. Cu cât vor declara mai puțin, cu atât paguba va fi mai mică, gândeau ei. Vor avea bani albi, pentru zile negre. De ce să știe apostolii totul și să controleze fiecare bănuț al lor? Ei au înțeles greșit rân-duiala bisericii. Nu erau obligați să vândă. Cine i-a învățat aceasta? Nu era rău să aibă proprietăți; faptul că deveneau creștini nu însemna că trebuiau să devină săraci. Ei aveau libertatea și autoritatea să facă ce vor cu banii lor.

Care este păcatul comis de Anania și Safira? Era o formă de delapidare sau deturnare de fonduri care acum aparțineau Domnului. A fost un caz de jefuire a Domnului, conform profetului Maleahi. „*Se cade să înșele un om pe Dumnezeu cum Mă înșelați voi? Dar voi întrebați: «Cu ce Te-am înșelat?» Cu zecuielile și darurile de mâncare.*” (Maleahi 3:8)

Ce au făcut amândoi este echivalentul a ceea ce a făcut Iuda. Lui Iuda Iscarioteanul i-a umplut satana inima să devină trădător; la fel și aici, satana le-a umplut inima ca să mintă, să înșele. Totul a fost făcut prin complot. Păcatul grav a fost acela că ei L-au

H'Uaciuna/ iul sAnanuvşlw Saŭiiei / 237

mințit pe Duhul Sfânt. Au crezut că se vor întoarce mai liberi, mai bogați și mai fericiți, dar nu s-au mai întors niciodată, pentru că drumul lor a fost fără întoarcere. Este cea mai radicală situație asupra minciunii, prezentată în Biblie. Domnul este tranșant și descoperă minciuna inventată de niște oameni care puteau să trăiască mult și bine cu tot cu averea lor, dar care au ales calea minciunii. Acest lucru urât le-a adus moartea într-un final. Judecata aspră a Domnului a fost instantanee, ca o dovadă a confirmării, pecetluirii cu Duhul Sfânt a bisericii Sale. Era vorba de autoritatea supremă pe care o avea Duhul Sfânt asupra lucrării Sale.

Minciuna folosită în contextul modern

Ca acest cuplu, și în zilele noastre sunt foarte multe familii care își stabilesc din timp strategia de lucru și își fac planuri de acasă. Multe familii tratează cu atâta nonșalanță lucrarea bisericii! Nu există respect față de Autoritatea divină și nici bunul simț față de conducerea bisericii. Oamenii au impresia că își pot organiza, pot stabili reguli proprii, așa după cum li se pare lor că este normal și bine. Au impresia că pot face ce vor cu ce au primit și că pot dăruia oricum. Au ajuns stăpâni peste

bunurile lui Dumnezeu și nu țin cont de principiile stabilite de El, încă din vechime. Au senzația că pot administra banii Domnului cum vor ei. Este o greșală enorm de mare, făcută de către cei care cred că pot oricum, oricât și orice să ofere Domnului, orice rămășiță, orice animal beteag din turma lui. Dacă ești omul care consideri că „este bine și așa”, faci greșeala pe care Anania și Safira au făcut-o!

Ascunderea lucrurilor prin complicitate este o eroare așa de mare, încât cei din jurul tău vor fi dezamăgiți, dezorientați, speriați de gestul tău. Dacă ai de gând să ascunzi lucrurile față de cei dragi, față de familie, față de biserică, s-ar putea să fii descoperit repede. Să nu crezi că dacă în ascuns ai făcut planuri neînțelepte, acestea nu vor fi scoase la iveală. Nimeni nu îți râvnește bunurile, dar dacă te-ai pus Dumnezeu administrator pentru o vreme, peste tot ce ai, vei fi tras la răspundere pentru tot ce ai făcut cu ce ți-a dat El.

238 / *WUnciunasuv costumul de> duminică-*

Putem ușor recunoaște aici tipul de om care se consultă în familie și trage concluzii pripite și false. Omul care, atunci când este confruntat cu realitatea, nu mai are nicio replică. Totul se va da în vileag într-o zi.

Minciuna este atunci când vrei să impresionezi prin generozitate, când vrei să „scoți ochii” cu partea semnificativă din câștigul tău, dar când restul îl ascunzi pentru tine, pentru alte vremuri, de criză. Dacă ai acest comportament, vreau să îți spun că vei rămâne în criză spirituală toată viața, că vei sfârși rău dacă te vei purta fără transparență față de biserica lui Hristos.

Acesta este omul care pare foarte sincer, dar prin faptul că vine și deschide subiectul, dând detalii, nu înseamnă că are și dreptate.

Realitatea este alta și ascunde altceva decât ceea ce îngăduie el să se vadă. Pentru omul mincinos care nu se pocăiește de păcatele lui, există un singur răspuns - tragedie. Pot oamenii care odată au fost cinstiți, să alunce în lăcomie și în minciună? Da, sigur! Dacă își fac planuri de acasă și vin cu lecția învățată, dacă se consideră prea credincioși și de ei nu se leagă nimic..., atunci se înșală în mod cert.

Note:

¹ David Gooding, „Credincioși Adevărului. O abordare nouă a Faptelor Apostolilor”, Editura Logos, Cluj Napoca, 1995, pag. 108.

² Idem, pag. 109.

Wluiciunw tul sAnaniwşlw Saţliel / 239

MINCIUNILE

ţAoeoăruf întors pe c/os

t

„ Oamenii își spun minciuni unii altora, pe buze au lucruri lingușitoare, vorbesc cu inima prefăcută.”

(Psalmul 12:2)

*„Se trag pe sfoară unii pe alții și nu spun adevărul;
își deprind limba să mintă și se trudesă să facă rău.”*

(Ieremia 9:5)

Adevărul trece prin trei stagii: mai întâi este **ridiculizat**, apoi este **combătut** într-un mod violent și până la urmă este **acceptat** ca fiind evident¹ (Albert Einstein.)

Când este confruntat cu Adevărul biblic, omul îl acceptă, apoi recunoaște foarte ușor învățătura străină, după care se naște în el foamea după Adevăr. Dar cine are interesul să țină ascuns adevărul? Cine dorește să-l întoarcă pe dos? Este cineva care urmărește acest lucru în mod intenționat? De ce se păstrează la **naftalină** Adevărul biblic și se spun tradiții, obiceiuri, minciuni pe care oamenii le cred mai ușor, în locul adevărului Scripturii? Cine

240 / *YyUnclunauv costumulde/duminică/*

ne arată adevărata Cale spre cer? Domnul Isus Hristos spune: *„Eu sunt Calea, Adevărul și Viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine.”* (Ioan 14:6).

Cel care de la început a intenționat acest lucru, a reușit și o va face și acum, folosind aceeași metodă; foarte subtil și pe nesimțite se strecoară printre scaunele bisericilor și chiar ale altarelor... Minciunile folosite cu o față nevinovată, de fariseu, există printre noi, dar în fața Cuvântului sfânt, ele pălesc. Așadar, să încercăm să privim practicile contemporane prin lumina Bibliei și mai puțin cu ajutorul altor surse de îndrumare. Deseori ne punem întrebări cu privire la minciună, suntem confuzi în privința identificării ei. Nu știm pe cine să mai credem; avem impresia că oamenii îmbrăcați frumos, în straie de biserică, spun adevărul întotdeauna. Cum poate un preot, un pastor, un misionar, un episcop, mitropolit, patriarh, papă sau cine o fi el, să mintă, adică să nu spună adevărul? Cum se minte, fără să băgăm de seamă, de la pupitre, altare, amvoane, la înmormântări etc? Se minte folosindu-se mai mult de obiceiurile și tradițiile nescrise, dar transmise pe cale orală, decât de Sfânta Scriptură.

Teoria este foarte frumoasă când o analizăm și o aprofundăm, dar este suficient acest lucru? În cartea „Apărarea Credinței”, se vorbește foarte frumos despre ce trebuie să fie omul în raport cu adevărul, dar nu aș dori să rămânem doar la pură teorie: „Căutarea adevărului trebuie să fie ținta activității noastre; acesta este singurul scop vrednic de o viață superioară. Dar tot căutarea adevărului este și scopul suprem al oricărei religii.”² Așadar, ținta este aflarea adevărului Scripturii și îndepărtarea oricărei învățături care înlocuiește Cuvântul viu al lui Dumnezeu!

Patriarhul Miron Cristea spunea: „Adevărata învățătură este numai aceea care se întemeiază pe credința în Dumnezeu”.³ Credința în Cuvântul lui Dumnezeu ne îndepărtează de tot ce este adăugat de om, devenim selectivi și recunoaștem ușor orice învățătură străină de cuvântul Scripturii.

Preotul profesor dr. George Remete face referire la autoritatea
/241

și conținutul Bibliei: „Valoarea și autoritatea unei afirmații este absolută, indiferent de câte ori este susținută în Biblie, chiar și dacă este

semnalată într-un singur loc..."⁴

Când vorbim despre tradiție (predanie) putem spune următoarele lucruri:

1. O învățătură poate crește strâmb,
2. O învățătură, chiar normal crescută, poate să fie fals formulată.

Dacă la baza unor afirmații rămâne sfânta tradiție, ca normă de viață, atunci avem de-a face cu o învățătură care a crescut bine, dar a cărei formulare este falsă.

Despre creștinismul contemporan contextului românesc putem spune următoarele: **„Creștinismul ortodox are sufletul pe care i l-a dat tradiția.”**⁵ Deci, suntem în situația de a pune în balanță Sfânta Scriptură care aduce viață cu sfânta tradiție care ne informează, ori ne dezinformează! Oamenilor le este mai comod să accepte ceea ce li se transmite, decât să caute să descopere singuri. Acesta este un soi de dezinformare voită, adevărul fiind adesea ridiculizat și combătut. Dorința este ca Adevărul să fie acceptat! Tradiția Apostolică, prin cuvintele lui Ipolit de Roma, precizează următoarele: **„Căci multe erezii au crescut fiindcă întâi-stă-tătorii n-au mai vrut să-i învețe pe alții gândirea apostolilor, ci au făcut după poftele lor ce au vrut ei, nu ce se cuvenea...”**⁶

Vom observa câteva învățături transmise din generație în generație, în timp ce adevărul este ținut ascuns poporului înfometat (atunci când poporului i s-a prezentat adevărul biblic, s-a petrecut în istorie o reformă; este nevoie de o astfel de reformă și în viața personală).

Vom privi, în continuare, la câteva aspecte practicate în comunitățile creștine, între cei îmbrăcați în straie de biserică.

242

Iată câteva dintre minciunile folosite subtil, catalogate ca neadevăruri - luând în considerare perspectiva Sfintelor Scripturi - și strecurate în subconștientul ascultătorilor.

1) SĂ FACI CE ZICE POPA, NU CE FACE EL...

Ați auzit-o, o folosiți și, de multe ori, o credeți. Neconcordanța între teorie și practică nu este taxată de oameni, decât poate doar în anumite situații, când le convine acest lucru. Suntem atât de naivi, încât considerăm că **straiele de duminică** au puteri magice și că odată îmbrăcați cu ele, suntem alți oameni. Da, s-ar putea să fim alții, adică farisei, dacă nu există o strânsă legătură între vorbă și faptă.

Din păcate, cei mai mulți îmbrăcați în aceste haine ale formalismului tradițional cred că vestimentația le ține loc de sfințenie. Sunt foarte stricți și sobri atunci când poartă ținuta de duminică, dar în rest... nu contează depravarea în care trăiesc zilnic! Este o minciună!

Mărturia unui om al lui Dumnezeu este dată de corespondența dintre teoria pe care o propagă și practica evidențiată printr-o trăire sfântă, asemenea unui om nou. *„Căci, dacă este cineva în Hristos, este o faptură nouă. Cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile s-au făcut noi.”* (2 Corinteni 5:17) Este de înțeles că omul care are o teologie deformată va avea și o viață pe măsură. Este omul produsul teoriei lui? S-ar părea că, da!

Privim tot mai des în mass-media următoarele știri: „Un slujitor al altarului a fost prins beat la volan..., un preot este capul rețelei de

evaziune fiscală, un pastor a făcut afaceri ilegale cu mașini, a fost prins depășind linia continuă, a accidentat un pieton și a fugit de la locul accidentului, a fost prins cu alcoolemie în sânge..., un credincios a fost prins la furat..., un călugăr a fugit cu banii din colectă..., un slujitor al Domnului a mituit pe cutare și cutare credincioși evanghelici, folosind acte false...". Violatori, hoți, bandiți, bătauși, pedofili... și uite așa, lista poate continua, toate fiind

243

picanterii devorate de societate. Cancanurile depistate în cercurile religioase sunt așteptate cu mare nerăbdare!

Aceasta dorește lumea de azi: să afle, să descopere, să inventeze, să se hrănească din aceste mizerii, uneori chiar reale. O societate pe care noi o alimentăm și o formăm în funcție de modul în care trăim. Societatea este produsul educației și al învățăturilor duhovnicești pe care le transmitem. Dacă ele sunt sănătoase, vom avea o astfel de societate, iar dacă sunt bolnave, atunci culegem exact ceea ce am semănat. „ *Căci, în Hristos Isus, nici tăierea împrejur, nici netăierea împrejur nu sunt nimic, ci a fi o făptură nouă* ". (Galateni 6:15) Făptura nouă în Hristos nu are de-a face cu haina sau cu vorbele unei persoane. Ea are de-a face cu schimbarea radicală a vieții, nu cu îmbunătățirea ei!

Un călugăr, Arhimandritul **Gavriil Stoica**, de la Mănăstirea Zamfira, în apropiere de Ploiești, prezenta în meditația sa despre: „Să faci ce zice popa și nu ce face el", discuția unor enoriași, glasul oamenilor, nemulțumirea și percepția lor despre ce **nu este slujitorul** altarului sau cum se comportă el în general: „Cu mulți ani în urmă, mă aflu într-o autogara. Oamenii, ieșiți din fabrică, așteptau grupuri-grupuri să tragă autobusul-navetă la peron. Probabil, văzându-mă pe mine, față preoțească, s-au așternut în discuții, unii lăudând, alții criticând pe preotul lor din sat. După un timp, un cetățean care se apropia de vârsta a treia, care tăcuse până atunci, se ridică de pe bancă și, intrând în mijlocul lor, zice: «Ia ascultați, măi băieți, v-ați apucat voi să faceți pe grozavii, să vă criticați preotul? De ce-i cereți omului ceea ce n-are sau ceea ce n-a primit la timp? Ce, este picat din cer, mă? Este extraterestru? Nu este doar fiul satului? îi cereți să fie un sfânt, când el n-a primit nici cea mai elementară educație în familie? Pe ta-su nu l-am văzut la biserică decât o singură dată acu 10-12 ani, la înmormântarea lui soru-sa; când stă la masă, nici cruce nu-și face, spun oamenii la care merge la lucru; fumează ca un șarpe, înjură ca un birjar, se îmbată și face numai scandaluri prin sat. Și vreți ca fi-su - popa - să fie mai de treabă, când și el fuma și se îmbăta înainte

244 / *'filnciunay uv costumul& duminică/*

de a intra la seminar, și pe la biserică nu-1 vedeai, ca și pe ta-su? Mă mir cum l-or fi primit popii ăia de la seminar, când a dat examen, sau cum de nu l-or fi exmatriculat! Dar cred că și pe acolo e tot cu pile și cu plicul. Și acum este de vină Biserica - credința, nu? Iată, ceea ce a dat societatea, aceea are; este doar produsul satului nostru. Așa ne trebuie...»."7

Este o realitate tristă și rușinoasă, pe care o trăim în aceste vremuri, pentru că, din păcate, este un adevăr ținut ascuns și nepublicat despre cei care ar trebui să fie altfel.

În Sfintele Scripturi există un exemplu al fiilor lui Eli, preoți îmbrăcați în

straie de sărbătoare, dar care erau compromiși. Ei l-au făcut de râs pe tatăl lor și pe întreg poporul lui Dumnezeu! Nu au ținut cont de legătura dintre teorie și practică: „*Acolo se aflau cei doi fii ai lui Eli, Hofni și Fineas, preoți ai Domnului.*” (1 Sam. 1:3).⁸

Iar următorul exemplu, preluat din Biblia tradusă de Biserica Ortodoxă, prezintă următoarele: „*Însă fiii lui Eli erau oameni netrebnici. Ei nu știau de Domnul, nici de datoria preotească față de popor. Când aducea cineva jertfa, feciorul preotului venea în timpul când se fierbea carnea cu o furculiță în mână, o vâra în căldare, sau în blid, sau în tavă, sau în oală, și ce prindea furculița, aceea lua feciorul preotului. Așa făceau ei cu toți Israelii care veneau acolo în Silo. Chiar și înainte de a arde grăsimea venea feciorul preotului și zicea către cel ce aducea jertfa: «Dă carne de friptură pentru preot, căci el n-are să ia de la tine carne fiartă, ci dă-i-o crudă». Și dacă cineva zicea: «Lasă să se ardă mai întâi grăsimea, cum se cuvine, și apoi îți vei lua cât îți va pofti sufletul», atunci el răspundea: «Ba nu, dă-mi chiar acum, iar de nu, voi lua cu de-a sila». Și păcatul acestor tineri era foarte mare înaintea Domnului, căci ei depărtau lumea de a mai aduce jertfă Domnului.*” (Cartea întâia a Regilor 2.13-17)⁹

Stimați cititori, teoria vorbită și fapta trăită trebuie să meargă împreună, niciodată despărțite, fiindcă trebuie să existe o legătură siameză între ele. Slujitorul altarului, al amvonului, trebuie să fie un om al lui Dumnezeu și să dovedească prin trăirea sa

245

acest statut. Principiile de bază ale credinciosului slujitor trebuie să fie extrase din Cuvântul Celui pe care El slujește! Deci, **nu înghițiți gălușca minciunii**, cum că nu e important să priviți la faptele liderului, ci doar la vorbele lui. Este o capcană în care cad mulți, iar naivii sunt ușor de manipulați să creadă aceste invenții păgânești! Domnul Isus spune că îi vom cunoaște pe adevărații slujitori după roade, nu după culoarea hainelor sau după tonalitatea vocii!

Trebuie să ai puterea și curajul să afirmi ceea ce sfântul apostol Pavel spunea: „*De aceea vă rog să călcați pe urmele mele.*” (1 Corinteni 4:16); „*Călcați pe urmele mele, întrucât și eu calc pe urmele lui Hristos.*” (1 Corinteni 11:1). Viața creștină trebuie luată de-a întregul și nu pe bucăți. Să nu vorbim ceea ce nu trăim și să nu trăim ceea ce nu vorbim, așa cum spune o vorbă înțeleaptă: „Ori te poartă cum ți-e vorba, ori vorbește cum ți-e portul”.

Singura soluție este ca toți cei ce slujesc altarelor să aibă o întoarcere radicală la Hristos, la adevărurile biblice. Doar El poate aduce transformarea reală a omului vechi, a preotului, a pastorului etc.

2) HAINA CARE-L FACE DEOSEBIT - REVERENDA NU ȚINE LOCUL SFÎNȚENIEI

Este o teorie cu care ne-am obișnuit. Avem impresia că este adevărată, pentru că așa ni se spune... Privim la ce este în exterior și catalogăm omul după ceea ce se vede în afară. În contrast cu ceea ce știm, este Cuvântul care ne spune: „*Domnul nu Se uită la ce se uită omul; omul se uită la ceea ce izbește ochii, dar Domnul Se uită la inimă.*” (1 Sam. 16:7). De ce **cred oamenii** că **haina** este sfântă?

„În cazul preotului, chiar și când acesta tace, reverenda predică de una

singură"¹⁰, spunea călugărul Gavril Stoica, în pledoaria lui pentru vestimentația preoțească. Dacă este așa, atunci avem înlocuitor, ceva care ne ține locul în momentele dificile..., doar că

246 / *Iflinciuna/ itv ca&Uurud/ de> duminică/*

nu am văzut niciodată o haină să predice în locul predicatorului! Să trimitem uniforma să țină loc de predicator, de polițist în mijlocul intersecției, de medic în sala de operație, de dascăl la catedră! Este posibil?

„Chiar dacă harul nu stă în reverendă, reverenda ajută însă la păstrarea harului.”¹¹ Oamenii cred spuselor celui cu reverendă mai ușor decât ce spune Sfânta Scriptură. Așadar, când poartă reverenda, preotul este sfânt, iar dacă o pune în cuier, este un om civil și poate face tot ce dorește! Nu vi se pare ciudată această idee? Nu vi se pare falsă? Nu vi se pare că suntem mințiți frumos? Accentul care se pune este pe un creștinism formal, de imagine, să dea bine la imagine, dar mai puțin se evidențiază partea care contează, interiorul transformat și omul născut din nou, din apă și din duh!

Întrebat de câțiva preoți despre reverendă părintele Paisie Aghioritul a declarat următoarele: „Există multe motive, dar și numai faptul că toți oamenii evlavioși se bucură, atunci când îl văd pe preotul lor purtând reverenda, este un motiv suficient.”¹² Nu înțeleg cum de s-a ajuns la această percepție interesantă, despre importanța purtării reverendei, în mod special în public, de dimineața până seara, pe vreme rece și vreme caldă. Nu este o povară pentru cel ce o poartă? Iar pentru cel ce privește, nu este o poticnire? Nu se face astfel o diferență între slujitori și laici? Nu este departajarea voită a clasei bune, spirituale și a restului lumii? Ioan Botezătorul a avut o îmbrăcăminte primitivă, nu reverenda fariseilor, însă a avut autoritatea primită direct de la Dumnezeu, nu o autoritate transmisă pe calea ierarhică. „*Ioan purta o haină de păr de cămilă, și la mijloc era încins cu un brâu de curea. El se hrănea cu lăcuste și miere sălbatică.*” (Matei 3:4) Slujitorii lui Dumnezeu nu ieșeau în evidență prin ținuta lor, prin reverendă, ci prin viața sfântă pe care o duceau în fața oamenilor, în fața **lui** Dumnezeu. Accentul nu se pune pe haine, pe partea exterioară. Fariseii din vremea Domnului Isus erau aspru criticați pentru formalismul lor.

“Ylîlnciunile'piecuate/ / 247

Părintele Dionisie Ignat spune și el despre importanța purtării hainei preoțești: „Te păzește de multe uniforma asta. Ești îmbrăcat în negru, adică în pocăință, regretăm înaintea lui Dumnezeu că am pierdut raiul..., de aceea sunt îmbrăcați așa toți călugării și toți preoții, ca un fel de pocăință, pot să spun, ca și cum am fi în doliu. Aducându-ne aminte ce am pierdut, putem instaura în sufletul și în inima noastră smerita cugetare.”¹³

Hristos Și-a lăsat haina cerească și S-a îmbrăcat în haina păcatului nostru. S-a îmbrăcat cu haina noastră pământească. A luat haina neagră a păcatelor noastre, plină de mizerie și neagră de zgură, și a purtat-o pe El. Fiul lui Dumnezeu nu a ieșit în evidență printr-o ținută aparte față de ceilalți. În istorie sunt câteva exemple cu hainele care au creat probleme:

- pe Iosif, haina l-a făcut diferit de frații lui, motiv de invidie și de discriminare;

- haina lui Iosif a fost folosită ca probă pentru susținerea unei minciuni și pe baza ei a fost aruncat nevinovat în închisoare;

- Ilie și-a lăsat haina și a fost răpit la cer;

- Acan a luat o haină și aceasta i-a adus căderea.

O grămadă de oameni ai Bibliei, dar și ai istoriei, care au ținut foarte mult la exterior, la haina lor, au căzut în prăpastia mândriei și au călcat pe urmele celui care a îmbrăcat haina minciunii! Tu ții la haină așa de mult? Ori crezi cuvintele pline de autoritate ale Domnului Isus Hristos și haina nu va mai însemna așa de mult pentru tine, considerând că valoarea mare este pusă pe interior, pe caracterul și pe trăirea în sfințenie a omului. *„Păzi-ți-vă de cărturari, căroră le place să se plimbe în haine lungi și să le facă lumea plecăciuni prin piețe; ei umblă după scaunele dintâi în sinagogi și după locurile dintâi la oșpețe.”* (Luca 20:46)

O observație pe care o face același părinte Dionisie: „Când preotul n-are uniforma lui, este ca un «domn», din cei care pot intra în orice local din lume... Pe când preotul nu poate intra orișunde, fiindcă îmbrăcămintea sa arată că e reprezentantul sfințeniei, reprezentantul tuturor creștinilor care caută să se mân-

248 / *Iflnciuna/ uv co&Lumub d& duminică/*

tuiască. Nu se poate nicidecum să treacă printr-un local care nu e creștinesc. Dar el, dacă aruncă toate de pe dânsul, și, la fel ca și orice vagabond, face orice vrea, bea, fumează, așa, cum știți mai bine ca mine lucrurile acestea, atunci mergem spre dărmare.”¹⁴

Oare acesta să fie adevărul? Consider că prea mult se face caz de partea vestimentară a preoților și cei care se poartă civil sunt văzuți cu ochi răi de către „înălții...”.

Dragilor, Evanghelia nu pune accentul pe ținuta diferențiată dintre cler și laici. A fost în poporul evreu, a fost la cortul întâlnirii, la Templu, dar odată cu venirea Domnului Isus Hristos, am devenit cu toții preoți ai lui Dumnezeu: *„Voi însă sunteți o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor pe care Dumnezeu și l-a câștigat ca să fie al Lui, ca să vestiți puterile minunate ale Celui ce v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată.”* (1 Petru 2:9)

Purtând o haină diferită, ne plasăm într-o clasă superioară și aceasta este contrar Sfințelor Scripturi. Noi suntem din popor, suntem pentru popor, suntem ai poporului și ne diferențiem doar prin slujirea lui Hristos, materializată în slujirea semenilor. Suntem chemați, prin umilință, să călcăm pe urmele Domnului Isus Hristos! Îmbrăcați-vă cu haina smereniei! „... să vă îmbrăcați în omul cel nou, făcut după chipul lui Dumnezeu, de o neprihănire și sfințenie pe care o dă adevărul.” (Efeseni 4:24).

3) BOTEZUL COPIILOR MICI - TRADIȚIE, FALSIFICARE SAU NORMALITATE?

Există o învățătură care îi pune în încurcătură pe cei mai mulți, când vine vorba de botezul copiilor mici. Este adevărat că un copil mic, de câteva zile sau săptămâni, poate să fie botezat? E necesar, e corect acest lucru? Ce se întâmplă dacă nu este botezat? Cine răspunde, dacă moare

nebotezat?

Oamenii cred ce li se spune de la altar fără o cenzură, dar cine are curajul să o facă? În general, nu verifică autenticitatea și

‘tfUnciunile-țiecuente’ / 249

nevoie de părerea sau voința celui ce primește botezul, nici conștiința celui din viață, apoi, atunci ce împiedică pe greci și iudei de a deveni credincioși astfel, adică alții primind botezul în locul lor, după ce dâșii încetează din viață?"²¹

În „Didahia celor doisprezece apostoli din Siria occidentală” de la anii 50-100 A.D., se spun următoarele: „Iar cu privire la Botez, așa să botezați... să postească înainte de botez cel ce botează și cel botezat și dacă pot și alții, iar celui ce se botează poruncește-i să postească o zi sau două înainte...”²²

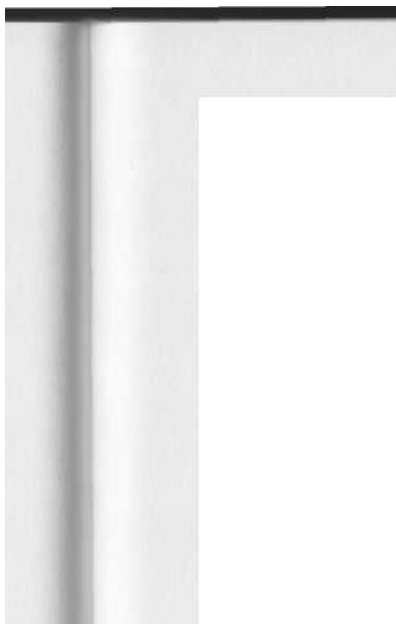
Teofilact, arhiepiscop de Ohrida (Bulgaria) spunea: „Pentru că credința povățuiește înaintea botezului, că mai întâi trebuie a crede omul și apoi a se boteza...”²³ Așadar, botezul biblic este cel practicat după mărturisirea personală și mărturisirea credinței în Isus Hristos. Acest lucru nu-1 poate face un copil...

O altă problemă legată de efectul botezului asupra candidatului: același Ioanichie Bălan, în numele ortodoxiei, declară următoarele: „Botezul se săvârșește numai de preot și de episcop, la cel puțin opt zile după naștere și până la 40 de zile, dacă pruncul este sănătos, iar dacă este bolnav, imediat.”²⁴

Unele afirmații nu au nicio logică, dar ele sunt crezute și acceptate cu așa mare ușurință... „Prin lepădarea de satana și unirea cu Hristos, se arată că noul botezat se leapădă de bună voie de vrăjmașul lumii și se unește cu Hristos, Mântuitorul lumii. Iar prin baia Sfântului Botez, în numele Preasfintei Treimi, cel botezat primește iertare de păcatul strămoșesc și de toate păcatele făcute până la botez...”²⁵

Interpretarea eronată a următoarelor pasaje din Scriptură, aparține unui om care s-a lepădat de învățătura lui Hristos și a îmbrățișat tradițiile cu toate confuziile ei: „Ideea «spălării» păcatelor o găsim și la Isaia, în 4:4. Mai departe, în Zaharia 13:1, Domnul spune: «în vremea aceea va fi un izvor cu apă curgătoare pentru casa lui David și pentru locuitorii Ierusalimului, pentru curățirea de păcat și de orice altă întinare.”

Profetul ne arată cu siguranță promisiunea botezului, așa cum face și regele David în Psalmi

50:3: «Mai vărtos mă spală de fărădelegea mea și de păcatul meu mă curățește». În final Isaia leagă apa de mântuire (Isaia 12:2-3): «Iată Dumnezeu cel tare al mântuirii mele; nădăjdui-voi întru El și nu mă voi înfricoșa, că izvorul puterii mele și cântarea mea de laudă este Domnul Dumnezeu și izbăvirea mea. Veți scoate apă cu veselie din izvoarele mântuirii".²⁶

Privind obiectiv la ritualul botezului, observăm că enoriașii sunt îndrumați în mod eronat spre necunoaștere, spre un drum al confuziei și al minciunii, pe neobservate. Nu este nicio lepădare de satana. Nu prin botez te lepezi de satana. Nouă nu ne stă în putință să ne lepădăm noi înșine. Singuri suntem fără viață și vlagă. Singuri mergem spre satana și spre practicile lui. Prin natura noastră păcătoasă alegem fărădelegea. Dacă mergem pe logica expusă, atunci se bat cap în cap câteva elemente. Scopul botezului, din această perspectivă, este de a ierta, conform spuselor de mai sus. Întrebarea este ce să ierte? Pe cine să ierte? Ce păcate a comis acel copil care abia știe să răsuflă, abia știe să deschidă gura să mănânce. De ce îi facem responsabili pe acei copii nevinovați, de păcate pe care nu le-au comis? Când a comis copilul păcatul? Este o afirmație fără nicio bază logică și teologică. Oare nu suntem nedrepti față de învățătura biblică? Nu ne-a dat Domnul discernământ? Nu a pus în noi liberul arbitru? Nu suntem puși în situația de a alege calea îngustă sau calea largă? Când o alegem? Oare nu aleg alții în locul meu? Dacă eu nu aș fi ales, ce ar fi ales părinții pentru mine? De ce să fiu obligat să îmi aleg religia strămoșească, dacă nu îmi convin practicile ei? Mai am dreptul să îmi schimb practicile? Ori atunci sunt numit: sectant, rătăcit, omul care s-a lepădat de Hristos?! De ce punem în cărca unor oameni ceea ce nu putem nici noi duce? Când e vorba de păcat, pe ce ne bazăm că omul are șapte păcate sau câte o fi având? Care păcat strămoșesc, care este acela? Noi ne naștem cu păcate? Ori se face confuzia între moștenirea naturii păcătoase, că **ne naștem în păcat și nu cu păcat!** Este o mare diferență între una și alta!

252 / °IfinciMna>îivcostumul&duminică

°Ylîhnciunii<piecAientey / 253

Oare nu este mai ușor să impunem unor oameni neștiutori, creduli, să înghită și să practice niște ritualuri care ne convin, fără să le spunem tot adevărul? Ba da, este mai simplu. Or, adevărul trebuie spus, minciuna trebuie demascată și omul trebuie să aibă libertatea să aleagă între adevărul simplu al lui Hristos și minciuna confuză și greoaie a tradiției și formalismului religios!

De ce se duc în eroare oamenii astăzi, cu privire la păcat? Adică, dacă se botează de mic, scapă de păcat? Și atunci, de ce acei copii de la vârsta de doi ani, trei, încep cu șmecheriile, cu minciunile etc? De ce nu s-a rezolvat problema acelui copil „încreș-tinat”, o dată pentru totdeauna? Dacă am putea rezolva problema păcatului prin botez, i-am boteza pe toți oamenii, pe copii, pe cei în vârstă și tot ce se mai poate: animalele năvălase, mașinile ca să nu se mai strice, aparatele ca să nu se mai defecteze. Dacă apa ar avea puteri magice, dacă ar rezolva stricăciunea din jur..., dar totul este o minciună și o falsitate transmisă cu multe generații în urmă! Are apa puterea de a ierta păcatele? O, sigur că nu! Apa nu are puterea de a spăla păcatele.

Conform Sfintelor Scripturi, răspunsul la întrebarea „Cine ne poate ierta pe noi?” este simplu: *„Dar dacă umblăm în lumină, după cum El însuși este în lumină, avem părtășie unii cu alții; și sângele lui Isus Hristos, Fiul Lui, ne curăță de orice păcat.”* (1 Ioan 1:7). Doar sângele lui Hristos are puterea de a ne curăți de păcate și nu apa, prin practicarea botezului. Botezul este o mărturie exterioară a ceea ce s-a petrecut deja în interior. Botezul biblic este administrat persoanelor născute din nou. Botezul este un act simbolic administrat persoanelor care îl cer de bunăvoie și care sunt conștiente de acest act; este mărturisirea publică a ceea ce s-a petrecut în inima omului. Este adevărat, unii s-au botezat la cerere din anumite interese; pentru aceste persoane, botezul nu este decât o scăldare în apă, o baie comună și nimic mai mult!

Suntem conștienți că unii se botează fără să fie născuți din nou. Dar principiul biblic, promovarea pe care o facem cu privire la botez este că: botezul este administrat doar persoanelor care au

254 / *„IfUnciuna/în* ca&tumul&duminica*

crezut în jertfa Domnului Isus, care și-au mărturisit păcatele și sunt spălate prin sângele Domnului Isus Hristos! Botezul oamenilor născuți din nou este un act de inițiere în familia lui Hristos, care dovedește apartenența în biserica Lui. Credem că Domnul Isus S-a botezat la o vârstă majoră și El, prin mărturia personală, dar și prin porunca dată, vorbește clar despre botez: *„Cine va crede și se va boteza va fi mântuit; dar cine nu va crede va fi osândit.”* (Marcu 16:16).

Avem nevoie de Cineva, avem nevoie de Hristos să ne elibereze de sub robia lui satana. Deci, nu putem și nu pot alții să ne elibereze, să ne lepede de satana. Doar Domnul Isus, prin puterea Sa și prin moartea pe cruce l-a zdrobit pe dușman. Așadar, puterea o avem prin El, iar fără El suntem pierduți în brațele satanei! Adevărul despre botez este cel pe care ni-l spune Domnul Isus Hristos. El are ultimul cuvânt în acest sens. Botezul trebuie practicat de către cei care cred. Pasul premergător botezului este credința. Credința este darul lui Dumnezeu, dovedită prin trăire, în practică, și este inițiată prin practicarea botezului.

Dragi cititori, citiți Biblia și lăsați tradițiile și formalismele. Dacă țineți la

sufletul vostru, nu vi-1 dați pe mâna oricui, nici măcar pe mâna celor îmbrăcați în straiile de sărbătoare. Nu credeți orice! Nu faceți tot ce vi se spune, nu tot ce primiți este și bun și sănătos! Cercetați Scripturile și veți descoperi adevărul spus, transmis și susținut de Hristos!

4) DACĂ CITEȘTI BIBLIA, TE PEDEPSEȘTE DUMNEZEU:

Sau atragi blestemul lui Dumnezeu asupra ta! Poporul este așa de naiv și crede această minciună inventată și perpetuată de cei îmbrăcați în straiile de sărbătoare, în straiile bisericești. Ca oile în neștire, oamenii se duc pe drumul minciunii... Minciuna că dacă nu citești toată Biblia, că dacă o începi și nu o termini ești blestemat... Minciuna că doar preotul îmbrăcat în reverendă are dreptul să o citească, să o interpreteze și să o transmită mai

^Wlinciunit&^uxuente/ /255

departe, cum vrea el și nu cum trebuie...

Reforma condusă de Martin Luther a început atunci când oamenilor li s-a pus Cuvântul în mâini... Așadar, este o minciună pe care o cred cu atâta naivitate cei mai mulți. Unii refuză să citească Cartea Sfântă și sunt ținuti în întunericul de afară tocmai pentru că le este teamă să nu fie pedepsiți... Biblia a fost scrisă pentru om și nu doar pentru o categorie clericală. Biblia trebuie citită, împlinită, propovăduită mai departe celor care nu o cunosc. Cartea Cărilor este sfântă și omul, indiferent de cât de păcătos ar fi, are nevoie urgentă de această Carte. Citind Sfânta Scriptură, rugându-te lui Dumnezeu să îți descopere adevărul, primești iluminare și călăuzire pentru fiecare pas al vieții tale. „*Cum își va ține tânărul curată cărarea? îndreptându-se după cuvântul Tău.*” (Psalmul 119:9) Deci, nu doar unii trebuie să își îndrepte viața, ci, în mod individual, trebuie să existe această practică a studiului, a cercetării personale.

Dragi cititori, citiți Cartea cu îndrăzneală, luați această Carte sfântă și faceți din ea cartea de căpătâi! Nu veți regreta niciodată! „*Cercetați Scripturile, pentru că socotiți că în ele aveți viața veșnică, dar tocmai ele mărturisesc despre Mine.*” (Ioan 5:39) Cartea aceasta este la îndemâna fiecărui om; toți trebuie să o avem în casele noastre și să avem îndrăzneală, citind-o și aplicând-o!

„Între copertile unei singure cărți, Biblia, se află răspunsurile la toate problemele cu care ne confruntăm azi.”²⁷ (Ronald Reagan)

„Biblia te îndepărtează de păcat sau păcatul de Biblie.” (D. L. Moody)²⁸

5) RELIGIA MEA ESTE CEA MAI BUNĂ!

Auzim mereu această minciună, rostită de anumiți oameni care au impresia că porțile cerului se deschid doar cu legitimația pe care o primesc de la biserica lor. Astfel, se confiscă dreptul omului de a ajunge în cer, în împărăția lui Dumnezeu, prin credința în jertfa lui Hristos.

Omul care vorbește de religia pe care o de-

256 / ^ilinciuna/ttv casiutnut de-duminică/

ține el ca fiind singura din această lume care mântuiește, singura „magazie” a harului care oferă iertarea și mântuirea, este în pericol de a-L confisca pe Domnul Isus. „Dacă nu faci parte din religia mea, nu ești salvat, nu ești mântuit - este o minciună modernă! (exclusivismul religios) Există o mândrie subtilă în această atitudine. Poate nu în vorbire, dar cu siguranță în adâncul inimii crezi că religia ta este net superioară altor

religii, că ai religia pe care au moștenit-o bunicii, părinții, respectiv tu și că aceasta îți va asigura cerul. Te legi și te agăți de formele religiei tale, devenind fixist în carapacea ta, ca și cum în lumea aceasta doar ceea ce faci, doar ce gândești tu este bine și toți cei diferiți de tine sunt anatemizați. „*Multe căi i se par bune omului, dar la urmă duc la moarte.*” (Proverbele 16:25)

Nu există posibilitatea obținerii mântuirii prin religie sau biserică. Nu există o religie care să ne deschisă poarta cerului. Dumnezeu lucrează în diversitate și ne va surprinde într-o zi prin felul în care ne va înfățișa strategia Lui de lucru pe pământ, de-a lungul istoriei. Mântuirea este într-un singur loc, la Isus Hristos! „*In nimeni altul nu este mântuire: căci nu este sub cer niciun alt Nume dat oamenilor în care trebuie să fim mântuiți.*” (Faptele Apostolilor 4:12) Cerul nu știe nimic de formele și denumiri pe care le îmbrățișăm cu atâta ardoare. Ele sunt doar etichete și invenții umane. Nu vă legați viața de acestea! Nu vă încredeți în ele și nu vă lăudați cu ele...! În cer vor fi doar copiii lui Dumnezeu născuți din nou, care prin credința în Fiul lui Dumnezeu s-au pocăit de păcatele lor și trăiesc o viață diferită, indiferent de numele pe care îl poartă!

Nu vă mai bateți cu pumnul în piept cu religia și cu deno-minațiunea îmbrățișată! Lacune și minusuri găsim în tot ce a făcut omul; peste tot unde a pus omul mâna, a știrbit din valoare... Este un drept al nostru de a ne alege fiecare locul și forma în care vrem să ne închinăm. Acestea sunt diverse, nu te judecă nimeni și nici tu nu judeca pe nimeni, dacă altul este diferit. Credința este una singură. Într-un singur fel se crede și prin aceasta suntem

^flincuinite/țvecuente- / 257

salvați de la pierzare! „*Este un singur Domn, o singură credință, un singur botez.*” (Efeseni 4:5) „*Dar, în lucrurile în care am ajuns de aceeași părere, să umblăm la fel.*” (Filipeni 3:16)

Hristos nu este o religie, ci este o persoană cu care trebuie să avem o relație personală. O relație nu verbală, nu formală, ci reală, prin credință. Hristos este al tuturor! Cu toții avem acces la crucea Lui și prin credință putem să-L acceptăm în inimile noastre!

5) SE MAI POATE REZOLVA CEVA ȘI DUPĂ ÎNMORMÂNTARE

Există această falsă informație crezută de mulți, că omul mai poate fi reabilitat și după moarte! Prin realizările celor în viață, ale rudeniilor, prietenilor, apropiaților, și prin faptele lor bune, oamenii pot fi strămutați în împărăția Cerului. Conform Dogmei Ortodoxe, slujitorii sunt instruiți să gândească și să informeze lumea în felul următor: „Biserica noastră învață că aceia care după judecata particulară se duc în iad, fără ca în viață să fi manifestat o atitudine potrivnică comuniunii cu Dumnezeu... vor avea posibilitatea ca iadul să nu fie pentru ei etern... Aceasta datorită, pe de o parte a faptului că ei au manifestat căință, cel puțin în ultimele clipe ale vieții lor pământești, iar pe de alta, datorită rugăciunilor îngerilor, sfinților, dreptilor și Bisericii de pe pământ. Dar cei ce nu vor putea ieși din iad până la judecata universală, nu vor mai putea ieși de acolo niciodată...”²⁹

Oamenii cred așa de ușor toate acestea și lasă atunci pe seama altora destinația sufletelor lor. Este o minciună care se înghite cu atâta

ușurință. Adevărul este că Domnul Isus Hristos poate ierta păcatele pe pământ; câtă vreme este în viață, omul poate beneficia de iertarea lui Hristos. După moarte nu se mai poate face nimic. Faptele ne urmează, după ce s-a încheiat capitolul vieții. „*Dar, ca să știți că Fiul omului are putere pe pământ să ierte păcatele...*” (Marcu 2:10)

Mai există un aspect pe care îl cred unii, din păcate dezinformați și departe de adevărul biblic. „Există un loc în care merg

Zoo / nllncluna/ în/ costumatde>duminică/

sufletele celor ce au primit iertarea pentru păcatele grele fiind scăpați de osânda veșnică, dar n-au dat satisfacție prin împlinirea pedepselor temporare, impuse de Biserică, sau au murit încărcăți de păcate ușoare pentru care însă în viață nu au primit iertare. Acest loc este purgatoriu, unde aceste suflete se curățesc prin pedepse purificatoare, ele suferă acolo și pot fi ajutate de Biserică să scape cât mai curând de aceste pedepse, prin rugăciuni, milostenii și alte acte de pietate făcute pentru ei, spre a se duce în locul fericirii veșnice”.³⁰

Aceste informații sunt transmise laicilor, celor care cu sufletul la gură absorb orice cuvânt transmis de către cei îmbrăcați în straie de biserică. Adevărul nu este acesta! Biblia nu admite această teologie a șansei a doua după moarte! Este o cursă în care nu aș vrea să cadă cititorul. Este adevărul despre ce se spune și ce cred unii despre viața de după moarte! Nu există nicio șansă ca omul să mai fie strămutat dintr-o parte în alta. Conform Sfintelor Scripturi, după ce moare omul, vine judecata!

„...oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata” (Evrei 9:27) Un alt argument pe care îl găsim scris în Sfintele Scripturi este cel al Mântuitorului: „*Pe lângă toate acestea, între noi și între voi este o prăpastie mare, așa că cei ce ar vrea să treacă de aici la voi sau de acolo la noi să nu poată.*” (Luca 16:26).

Sfântul Ioan Damaschin spunea: „Precum îngerii după cădere nu mai au posibilitatea de a se pocăi și de a reveni la starea de sfințenie originală, tot așa nici oamenii nu se mai pot pocăi după moarte, și ei înșiși nu-și mai pot ajuta cu nimic pentru îmbunătățirea sorții...”³¹ Așadar, realitatea este ceea ce ne propune Biblia și nu ceea ce ne propun alții.

Nu dormiți pe urechea indiferenței! După moarte nu se mai poate face nimic! Nimeni nu are puterea să vă strămute dintr-o parte în alta. Toate aceste povești sunt invenții păcătoase și nu au la bază textul Scripturii. Ei știu cel mai bine că nu este așa cum vă spun și vă propun ei. Câtă vreme suntem în viață avem șansa pregătirii pentru eternitate, iar după ce am părăsit lumea aceasta, cu toată bunăvoința celor dragi, nu se mai poate face nimic!

' /259

6) SLUJITORUL ALTARULUI ORI LIDERUL RELIGIOS POATE OFERI IERTAREA Omul are cheile și el devine intermediarul între Dumnezeu, Hristos și om. Această eroare este transmisă fără nicio jenă și mulți o cred! Orice poziție religioasă ar avea omul, indiferent de funcția clericală, el nu poate oferi ceea ce ne poate oferi doar Hristos. Omul are rolul de a-1 conduce pe semen la adevărul Scripturii și nu de a stabili sau oferi un loc în veșnicie semenului. Omul are datoria să îi vorbească aproapelui său despre păcatul în care zace, despre șansa eliberării, a iertării prin jertfa

lui Hristos, dar în niciun caz să nu credem că omul poate oferi iertarea. Adevărul este că doar Unul singur ne poate ierta de orice păcat, dacă ni-1 mărturisim în fața Lui și ne pocăim de păcat: „*Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curețe de orice nelegiuire.*” (1 Ioan 1:9)

Mărturisirea păcatelor noastre trebuie făcută în fața Celui care are și puterea să ne ierte, adică Isus Hristos, unicul Mijlocitor și salvator al omenirii. Datoria omului este de a propovădui Evanghelia și de a le spune semenilor că există o șansă, o cale spre mântuire! „*Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la orice făptură.*” (Marcu 16:15)

7) SFINȚII NE **POT** AJUTA

Sfinții ne pot ajuta, mijlocind pentru cei în viață, din cer, din apropierea lui Dumnezeu... Este o întunecime pe care o au cei ce au îmbrățișat această învățătură nebiblică. Conform învățăturii propagate în rândurile celor mai mulți din România, oamenii cred, în simplitatea și în naivitatea lor, următoarele: „Atât în această viață, cât și după moarte, sfinții se roagă pentru oameni, atât pentru cei vii, cât și pentru cei morți. Aflându-se în apropierea lui Dumnezeu și cunoscând nevoile celor ce se află în viață, de asemenea ascultând rugăciunile celor vii și luând cunoștință de cără-

260 / ^%Inciuna>îtv costumul<Le/duminica

rile acestora, sfinții intervin pe lângă Dumnezeu pentru ca cererile lor să fie împlinite...!”³² Această informație pune în umbră suficiența harului lui Hristos aici pe pământ, ignoră atotputernicia Sa de a-1 scăpa total pe om de păcate și de pierzare. Este dovada lipsei de credință în trăirea vieții, este chinuirea zilnică a omului de a cuceri inima divină, pentru a obține astfel cerul prin efortul personal și prin intervenția altora.

Biblia spune despre sfinți că ei sunt aici pe pământ, dar în niciun caz că ei sunt mijlocitori la Mijlocitor. Deci sfinții care au murit cu mii, cu sute de ani în urmă, nu mai au niciun rol pe pământ! Nu există protector pentru o anumită zonă, nu există decât în mitologia greacă astfel de protectori, dar nu uitați, mitologia este păgână. Nu avem sfinți regionali care să se ocupe de domenii specifice! Nu putem accepta astfel de păgânisme transmise și crezute de cei care nu cercetează Sfintele Scripturi. Ei nu sunt intermediarii noștri! Nu îi ponegrim, dar nici nu îi venerăm. Nu ne permite Cuvântul lui Dumnezeu să îi venerăm pe cei creați ca și noi. Avem o singură persoană în fața căreia trebuie să ne proș-ternem, Isus Hristos. Sfinții au avut un rol pe pământ, acum sunt plecați în veșnicie să moștenească împreună cu El împărăția și ne așteaptă și pe noi, pe fiecare la rândul cetei lui.

O altă aberație: „Sfinții merită cinstire din partea noastră, iar prin cinstirea lor, noi preamărim pe Acela care i-a făcut vase ale sfințeniei...”³³ Trăiți pe pământ în sfințenie, și nu așteptați ca alții să facă ceva pentru noi. Cuvintele Domnului sunt reale și au autoritate: „*Urmăriți pacea cu toți și sfințirea, fără de care nimeni nu va vedea pe Domnul.*” (Evrei 12:14).

8) CINSTIREA MOAȘTELOR

Această practică este o idolatrie care nu are nimic în comun cu Sfintele Scripturi. Nicăieri nu ni se sugerează că ar fi obligatoriu să le cinstim. Dimpotrivă, trebuie să ne ferim de acest obicei păgân. În creștinism nu se admite nicio urmă de păgânism. Iată

cum sunt îndrumați credincioșii spre această practică idolatră: „Cinstirea pe care o dăm sfințelor moaște stă în strânsă relație cu cinstirea sfântului căruia ele îi aparțin, și astfel cinstind moaștele, în realitate noi cinstim pe sfântul căruia ele îi aparțin...”³⁴

Biblia este împotriva acestor practici păgâne. Oricâte justificări istorice ar fi, tot minciună rămâne. Este o încercare de a deruta de la adevăr pe credinciosul sincer, învăluindu-l în cea a tradiției, folosindu-se de argumente care nu pot fi verificate. Hris-tos este viu! El nu și-a lăsat moaștele în mormânt, chiar dacă a fost sfânt și a făcut minuni! El nu are moaște... El a înviat, iar învățătura biblică ne îndeamnă la o reflecție asupra a ceea ce este viu și nu asupra a ceea ce este mort, putred, aici pe pământ.

Niciun credincios, ucenic al Domnului Isus, nu a dat importanță așa de mare trupului, în niciun caz după ce trupul a fost mort. Mulți au fost arși pe rug, mâncați de animale sălbatice, în diferite forme de distrugere a corpului, și au rămas fără moaște. Așadar, important este să ieșim din orice practică idolatră, să nu pupăm toate moaștele care nu au nicio sursă de veridicitate, și chiar dacă ar fi real, nu avem dreptul să ne apropiem de astfel de oseminte și să ne închinăm lor. Dumnezeu este împotriva acestor obiceiuri!

De-a lungul istoriei, creștinii au plătit scump cu viața, rămânând neclintii, neînchindu-se nici celor vii, dar nici celor morți! Siguranța noastră trebuie să fie ceea ce spune Cuvântul: „*Nu vă mirați de lucrul acesta; pentru că vine ceasul când toți cei din morminte vor auzi glasul Lui, și vor ieși afară din ele. Cei ce au făcut binele vor învia pentru viață; iar cei ce au făcut răul vor învia pentru judecată.*” (Ioan 5:28-29).

9) LA ÎNMORMÂNTĂRI, CÂND INIMILE SUNT SENSIBILE

La înmormântări, când inimile sunt sensibile, se fac atâtea promisiuni condiționate. Oamenii sunt chemați să devină tot mai darnici și mai mărinimoși pentru cel plecat: sunt mesele pentru

262 / 1^Vlincuuia/în/casUunutde/duminică/

sufletul mortului, care nu au valoare din punct de vedere biblic.

Parastasele care se ridică pentru cel plecat în veșnicie, poate, poate mai rezolvă ceva pentru el (un loc mai bun), sunt o imagine a încercării de a îmbuna divinitatea prin faptele bune, indirecte. **Vămile de dincolo**, care mai de care mai hilare și care sunt prezentate în funcție și de zona geografică. Unii din nord prezintă într-un fel ritualul, cei din sud într-un alt mod, iar cei din centru au o altă versiune. **Cu banii în gura defunctului** sau fără bani, dezlegat la mâini sau legat... și toate invențiile acestea păgânești.

Care este cea adevărată? De ce nu își fac o versiune comună și să meargă pe una, dacă tot îi duc în eroare pe oameni? Oare nu se vede cu ochiul liber, de la o poștă, că totul este comercial și din interes, pentru a-l ține pe om departe de Adevăr? Adevărul atinge inima sensibilă și cea mai bună soluție este anihilarea lui, decât împlinirea.

Așadar, toți cei care sunteți sinceri înaintea lui Dumnezeu, veți constata că adevărul este cel pe care îl prezintă Biblia: „*Fereș-te-te de basmele lumești și băbești. Caută să fii evlavios.*” (1 Timotei 4:7) Adevărul eliberator îți va aduce o liniște sufletească și vei vedea cu adevărat că

toate minciunile aduc mai degrabă haosul între credincioși decât unitatea. Sunt constatări tot mai multe și mass-media prezintă cu așa pasiune câte o înșelătorie din tagma clerului, când moaștele s-au dovedit a fi false, a fi oseminte de animale și nu de om. Cine mai poate crede în aceste procesiuni cu investiții mari? În joc sunt bani mulți... cine câștigă? Câștigă doar unii, iar alții pierd în prostia și în naivitatea lor. Problema cea mai tristă este că pierd și ceea ce ar putea câștiga prin credința în Hristos, și anume, veșnicia! „*Când erați păgâni, știți că vă duceați la idolii cei muți, după cum erați călăuziți.*” (1 Corinteni 12:2) Oamenii aceștia pierd șansa de a fi salvați doar prin credința în Hristos și nu prin faptele care sunt ca o cârpă mânjită în fața lui Dumnezeu!

/263

10) DOMNUL E BUN ȘI NE IARTĂ

Domnul e bun și ne iartă..., indiferent cum trăim... El nu poate fi atât de rău să trimită în pierzare pe omul păcătos. Chiar așa de dur să fie Domnul? Dacă suntem creația Lui, oare nu va găsi El o soluție și pentru noi? Există doar o față a monedei, aceea a bunătății și dragostei divine. Dar ce se spune mai rar este faptul că Dumnezeu este și drept și nu admite păcatul omului. Cine trăiește în păcat, nu L-a cunoscut pe Dumnezeu, așa că nu trebuie să pretindă să moștenească împărăția Sa! Există această atitudine falsă că Dumnezeu este bun și că totul va fi bine într-o zi și că oamenii nu pot fi atât de răi încât să fie trimiși pentru totdeauna în iad. Dumnezeu este bun, dar ce se trece cu vederea este faptul că același Dumnezeu bun este și drept. „*Domnul este bun și drept: de aceea arată El păcătoșilor calea.*” (Psalmi 25:8)

Domnul nu poate locui împreună cu păcatul. Dacă omul păcătuiește și nu se pocăiește, va fi pedepsit pentru veșnicie, iar șansa reabilitării după moarte este inexistentă, după cum am prezentat mai sus. Atâta vreme cât suntem în viață, trebuie să ne facem partea, datoria de a ne rezolva problema păcatelor. „*Nu vezi tu că bunătatea lui Dumnezeu te îndeamnă la pocăință?*” (Romani 2:4) Domnul îl iartă doar pe cel ce se pocăiește de păcate! Domnul este bun și oferă iertarea. Pasul important al omului este să primească această ofertă din partea Domnului acum și să n-o pretindă în veșnicie. Să accepte această ofertă gratis, din partea Lui. Să se pocăiască de păcatele sale, prin: recunoaștere, regret și renunțare la păcatele săvârșite. „*Pocăiți-vă, dar, și întoarceți-vă la Dumnezeu, pentru ca să vi se șteargă păcatele, ca să vină de la Domnul vremurile de înviere.*” (Faptele Apostolilor 3:19)

Adevărul simplu că Domnul este bun și drept ar trebui să ne cuprindă în fiecare zi. Astfel, vom fi plini de bucuria eliberării de sub conducerea întunericului.

264 / *li'linciunwîrvcostumulde>duminică/*

11) STATISTICILE ȘI RAPOARTELE FALSE

„Există trei feluri de minciuni: minciunile, minciunile sfinte și statisticile.” (Mark Twain) Pe vremea comunismului s-au făcut rapoarte umflate pe care le-au crezut toți. Erau statistici fluturate în ochii oamenilor de rând și toată lumea aplauda și avea impresia că admite și crede ce aude... însă, realitatea era alta! Și atunci, dar și acum se fac rapoarte pe toate laturile vieții, și multe sunt

false. Să dai un raport fals este minciuna pe care oamenii o folosesc foarte des. Unii cred că dacă nu mint verbal, minciuna în scris nu este atât de gravă. Să spui ce nu este, să declari ce nu ai făcut, să vorbești despre ceva ce nu există, să exagerezi „puțin” nu este atât de grav, este minciuna lui satana, strecurată în rândul specialiștilor în rapoarte false. În politică se fac rapoarte false pentru a obține voturi, în final. Se minte atunci când pe toate palierele societății se inventează, raportând într-un mod fals ceea ce în realitate nu există. Dacă ești ispitit să raportezi străinilor pentru o sponsorizare și ești gata să scrii ceea ce ai făcut sau ceea ce nu ai făcut, te rog, privește spre cer și să nu uiți că El te vede. S-ar putea o dată, de două ori, de o mie de ori să îți meargă, dar într-o zi, aceste rapoarte vor fi date în vileag, atunci vei gusta amarul și rușinea te va cuprinde, asta dacă o vei mai avea.

Deci nu minți prin rapoarte false. Dacă ești într-o poziție în care trebuie să dai rapoarte, fii cinstit, fii curat, spune ceea ce ai văzut, ceea ce ai făcut, ceea ce există cu adevărat... în final, adevărul va birui și tu vei fi liber, crezând în El. Nu raporta despre semenul tău lucruri neadevărate, nu spune ce nu este în realitate. Nu fi partizanul lumii care minte cu zâmbetul pe buze și cu pixul în mână, înnegrend tot în jur. Declarațiile de avere sunt la modă astăzi. Funcționarii trebuie, prin lege, să le depună, însă nu întotdeauna există onestitatea de a declara ce deține cu adevărat. Aceste declarații false vor fi descoperite și făptașul va fi prins cu ocaua mică și... va fi nevoit să plătească scump.

WUnciunile'pteouenle/ /265

Mă mir cum cei care trimit în străinătate rapoarte umflate, arătând că progresul evanghelic din România e în floare (la un moment dat existau peste 40 de milioane de evanghelici în țara noastră), nu au frică de Domnul! Oare de unde aceste cifre? Nu din cauza unor speculanți care trăiesc doar pentru aceasta? Sunt străini care vizitează România ahtiați după public, după mâini ridicate, după poze, după înregistrări video etc, doar pentru a-și justifica misionarismul (misiöhoinarismul - vorba unui credincios) pe teritoriul țării noastre. În schimb, ei sunt doar niște turiști de vară, care nu fac altceva decât să încurce lucrurile.

Oricine ai fi, orice poziție ai avea, orice denominațiune ai îmbrățișa, rapoartele false, statisticile umflate, declarațiile care nu au o bază reală, toate sunt minciuni moderne, iar cel ce le practică, într-o zi va da socoteală în fața marelui Judecător care are cifrele corecte și datele precise!

12) MINCIUNILE CONVENȚIONALE

Este o vreme în care se fac aranjamente și convenții de toate felurile. Atunci când omul aspiră la o poziție înaltă sau visează să locuiască într-o țară mai stabilă, cu multe promisiuni de prosperitate economică, și recurge la compromis pentru a-și atinge scopul, el trăiește în minciună. Se recurge la o strategie bine pusă la punct: căsătoria convențională! Se căsătoresc până primesc cetățenia, apoi divorțează și... uite așa, unii se aleg cu banii, dar și cu reputația pătată... Și așa se reușește pe calea cea mai „legală” să se atingă scopul suprem, egoismul!

Din păcate, această practică este tot mai întâlnită între cei care și-au pierdut orice bun simț, orice principiu de viață... Este imoral să practici astfel de căsătorii, pentru că lipsește dragostea care trebuie să te

unească și apoi lipsește perspectiva căsătoriei creștine, curate, de lungă durată, monogamă, pe viață. Apare divorțul, apar frământările, apare pata neagră pusă pe cel care practică acest tip de căsătorie. Dacă ai fost tentat să faci un astfel de

266 / ^L*YHincUtnaîtvca&tumulde<duminică'*

compromis, mulțumește-I Domnului că nu ai căzut în plasa minciunii. Iar dacă, din păcate, ai căzut, este valabilă sfânta pocăință și pentru tine! Există divorțuri formale. Pentru a-și proteja averea, a-și pierde urmele, se recurge la acest mod, la această practică simplă și modernă. Este tot generată de tatăl minciunii, care de la început a reușit să distorsioneze adevărul. O face și acum și caută victime pe care să le atragă de partea lui, iar unele cad...!

Există cetățenie formală, convențională. Se dau bani grei pentru a cumpăra cetățenia. Oamenii se dau drept alții, cu identitate falsă, cu origini străine, așa încât unii reușesc să cumpere tot ce nu au reușit să dobândească pe cale naturală...

Există credite bancare false, acte falsificate, persoanele în cauză având ocupație și atribuțiuni ireale. Foarte mulți au reușit să obțină credite mari pe baza documentelor inventate. Dintr-o dată este promovat într-o poziție înaltă, devine director sau capătă alte funcții onorabile, însă doar în acte, doar pentru ca să i se mărească salariul și să obțină ceea ce și-a dorit.

Așa după cum am prezentat de-a lungul cărții, sunt multe mijloace imorale pe care le folosesc oamenii, doar ca să-și hrănească egoismul. Minciuna este minciună, indiferent ce formă îmbracă ea. Credincioșii, copiii lui Dumnezeu, trebuie să fie militanții adevărului sută la sută. Cuvintele din cartea „Dumnezeu îți dă, dar nu-ți bagă în traistă” sunt retorice: „Este creștinismul tău doar o cenușăreasă, o servitoare a vieții tale? Sau creștinismul tău e o fată frumoasă, însă îmbrăcată în zdrențe și desculță? Este o cârjă, o umbrelă, un fard de duminică?”³⁵ Fii un creștin în adevăratul sens al cuvântului, nu-L face de răs pe Hristos! El este Adevărul care va avea întotdeauna ultimul cuvânt. Dacă vei fi adeptul adevărului, vei fi cel mai binecuvântat și aici, și în veșnicie!

Primii creștini îi atrăgeau pe oamenii din jurul lor prin adevăr, transparență și simplitate, nu prin minciună și viață dublă. Oamenii au nevoie de un Hristos Viu, nu de unul mort! Creștinii trebuie să-și trăiască viața la maxim, pentru a promova adevărul

Ifliniciunile/piecuente/267*

care va birui în final!

Consider că minciunile frecvente prezentate mai sus sunt doar o imagine minoră a ceea ce reprezintă realitatea contemporană. Este foarte trist când acest flagel al minciunii a atins comunități întregi, oameni care odată au fost credincioși ce promiteau mult, dar s-au încurcat cu înșelătorul și l-au crezut pe cuvânt. Iar Adevărul l-au aruncat la coșul de gunoi. În concluzie, ceea ce a afirmat într-o zi președintele Colegiului Medicilor din Anglia, care a citit Sfintele Scripturi pentru prima oară, a fost: „Ori această Carte (Biblia) este neadevărată, ori eu sunt pe o cale greșită...”

Așadar, privește spre calea pe care mergi și vezi dacă ea are temelia Adevărului sau altceva,... minciuna! Alege Adevărul și vei trăi frumos și

bine cu Hristos!

Note:

¹ Tiberiu Ciubotariu, citat preluat din cartea „Dumnezeu îți dă, dar nu îți bagă în traistă”, pag. 36.

² „Apărarea Credenței - Lecturi Apologetice”, Editura Cugetarea, București, pag. 18.

³ Ibid48.

⁴ „Dogmatica Ortodoxă”, tipărită cu binecuvântarea IPS, părintele Andrei, Arhiepiscopul Alba Iuliei, preot conferențiar dr. George Remete, Editura Reîntregirea, Alba Iulia, 2000, pag. 101.

⁵ Ibidem.

⁶ Ernest W. E. Herman, citat preluat din „Izvoarele uitate ale Dreptei Credenței”, Editura Cârmei Prinț, 2012, pag. 95.

⁷ Citat preluat de pe site-ul <http://www.crestinortodox.ro/sfaturi-duhovnicesti/sa-faci-face-popa-faci-zice-popa-68410.html>, în 22 octombrie 2014.

⁸ *** Biblia - traducere Dumitru Cornilescu.

⁹ *** Biblia - traducere Ortodoxă.

¹⁰ Citat preluat de pe site-ul <http://www.crestinortodox.ro/liturgica/vesminte/reverenda-125905.html>, în data de 22 octombrie 2014.

268 / *YHinciuna>în/costtwiubâe/duminică*

¹¹ Ibidem.

¹² Ibidem.

¹³ Ibidem.

¹⁴ Ibidem.

¹⁵ Arhimandrit Ioanichie Bălan, „Călăuza Ortodoxă în Biserică”, Editura Mitropoliei Moldovei și Bucovinei 2001, ediția a II-a, pag. 65.

¹⁶ „Teologia Morală Ortodoxă”, voi. 1, Editura Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, București, 1979, pag. 451.

¹⁷ „Lucrarea Teologică Dogmatică și Simbolică”, voi. II, Editura Institutului Biblic și de Misiune Ortodoxă, 1958, paginile 853-854.

¹⁸ Idem 81, pag. 452.

¹⁹ Nicolae Moldovan, citat preluat din cartea: „Comori Dezgropate - Dicționar de înțelepciune patristică”, Editura Casa Școalelor, București, 1997, pag. 58.

²⁰ Ernest W. E. Herman, „Izvoarele uitate ale Dreptei Credenței”, Editura Cârmei Prinț, Arad, 2012, pag. 94.

²¹ Ernest W. E. Herman, citat preluat din cartea: „Izvoarele Uitate ale Dreptei Credenței”, Editura Cârmei Prinț, Arad, 2012, pag. 101.

²² „Canonul Ortodoxiei, Canonul Apostolic al primelor secole”, voi. I, Ioan I. Ică junior, Editura Disis, Sibiu, 2008, pag. 568.

²³ Idem 88, pag. 104.

²⁴ Idem 59, pag. 66.

²⁵ Idem 59, pag. 69.

²⁶ Preluat de pe site-ul: <http://www.odaiadesus.ro/botez.html>, în data de 23 octombrie 2014.

²⁷ Citat preluat de pe site-ul: <http://www.loribalogh.ro/2012/12/cugetari-despre-biblie-3/>, în data de 19.11.2014.

²⁸ Citat preluat de pe site-ul: <http://www.resursecrestine.ro/tipareste-resursa/12685>, în 18 decembrie 2014.

²⁹ „Teologia Dogmatică - manual pentru seminarii teologice”, Editura Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, București 1991, pag. 376.

³⁰ Idem 94, pag. 377.

³¹ Citat preluat din „Izvoarele Uitate ale Dreptei Credenței”, pag. 190.

³² Idem, pag. 287.

³³ Idem, pag. 288.

³⁴ Idem, pag. 290.

³⁵ Tiberiu Ciubotariu, „Dumnezeu îi dă, dar nu îți bagă în traistă”.

'frînciumle/țrecaente/ /269

^a&tlațw auUywttuÂ/

Dacă ați ajuns până aici cu cititul, mă bucur și vă mulțumesc că ați avut răbdare. Dacă v-ați regăsit în vreun capitol și ați aplicat și măsurile, aceasta mă face și mai mulțumit. Vreau să vă spun că m-am regăsit și eu în multe ipostaze ale prezentei cărți. Am apelat și eu la soluția unică - sângele lui Hristos - care poate curăți orice păcat, chiar și pe acesta, al minciunii.

Am recurs la pocăința care este așa de necesară și atât de la îndemână. Chiar dacă am insistat mult pe subiectul minciunii, am dorit ca fiecare

dintre dumneavoastră să vă puteți identifica în personajele biblice, iar dacă ați fost victima înșelătorului, să vă întoarceți din toată inima la Adevăr. Dacă această carte v-a stârnit un zâmbet ici, colo și ați rămas doar cu el, cartea nu și-a atins scopul. Scopul ei este de a ne pune în fața oglinzii, nu retrovizoare, ci aceea frontală, ca să ne vedem pe noi înșine și nu pe alții.

Am prezentat istoria minciunii, fazele ei de dezvoltare din întreaga istorie. Am punctat câteva evenimente și personaje care sunt un reper, în acest caz negativ, pentru toată rasa umană. În această carte am fost subiectiv. Am prezentat prin propria-mi înțelegere momentele în care oameni mari, titani ai credinței, au căzut în capcana minciunii. Cei mai mulți s-au ridicat și au mers mai departe, s-au pocăit de vechiul lor obicei. Am încercat să o contextualizez, dar poate că în anumite situații vi s-a părut că am forțat nota. Prin dramatizarea sesizată, am vrut doar să atrag atenția asupra capcanei, ca un strigăt mut față de lumea întunecată, dominată de minciună.

În final, reperul credinciosului rămâne Adevărul. Adevărul este Isus Hristos, fiindcă omul nu poate scăpa de unul singur de

'zPaslțala/autaudul /271

minciună, dar ajutorul îi este la îndemână. Aceasta este vestea bună: poți scăpa de închisoarea în care te afli, poți fi eliberat pe viață. Aceasta este cea mai bună veste care contează, pentru toți cei care îmbracă, în fiecare duminică, costumul de biserică... Dezbrăcați-vă de minciună și procurați-vă alte haine!

„Îmbrăcați-vă în Domnul Isus Hristos și nu purtați grijă de firea pământească, pentru ca să-i treziți poftele.”

(Romani 13:14)

272 / *'WUnewa îri cxxsiumAd/de> diwunică*

1. *** Biblia - traducere Dumitru Cornilescu.
2. *** Biblia - traducere Ortodoxă.
3. *** DEX, Univers Enciclopedic, București, 1998.
4. *** Mic dicționar de proverbe orientale, Editura Pelendava, București, 1998.
5. *** Dicționar Biblic, Editura Cartea Creștină, Oradea, 1995.
6. „Apărarea Credinței, Lecturi Apologetice”, Editura Cugetarea, București.
7. Barbosu Cristian, „Cele zece porunci”, Editura Multimedia, Arad, 2001.
8. Bevere John, „Momeala Satanei”, Editura Succeed Publishing, Medgidia, 2011.
9. Boice James Montgomery, „Fundamente ale Credinței Creștine”, Editura Institutului Biblic Emanuel, Oradea, 2000.
10. Calvin Jean, „Învățătura Religiei Creștine”, voi. 1, Editura Cartea

Creștină, Oradea, 2003.

11. Ciubotariu Tiberiu, „Dumnezeu îți dă, dar nu îți bagă în traistă”, Tipografia Lindana, Suceava, 2013.

12. Cohen A., „Talmudul”, Editura Hasefer, București.

13. Ekman Paul, „Minciunile adulților”, Editura Trei, București, 2009.

14. Gooding David, „Credincioși Adevărului, o abordare nouă a Faptelor Apostolilor”, Editura Logos, Cluj Napoca, 1995.

15. Ham Ken, „Evoluția, adevăr sau minciună?”, Editura The Lie, USA, 1996.

16. Herman W. E. Ernest, „Izvoarele Uitate ale Dreptei Credințe”, Editura Cârmei Prinț, Arad, 2012.

17. <http://citate.unica.ro/2011/05/04/citate-despre-minciuna/>, în data de 31 octombrie 2014.

/273

18. <http://cugetare.ro/category/categorii/citate-despre-minciuna/page/2/>, în 17 octombrie 2014.

19. <http://dexonline.ro/definitie/port>, în data de 30 noiembrie 2014.

20. http://revista.memoria.ro/?location=view_article&id=325, în data de 3 decembrie 2014.

21. <http://www.citatepedia.info/citate-despre-minciuna-c-37-p-2.html>, în data de 4 septembrie 2014.

22. <http://www.citatepedia.ro/index.php?id=18443>, în data de 17 decembrie 2014.

23. <http://www.crestinortodox.ro/liturgica/vesminte/reverenda-125905.html>, în 22 octombrie 2014.

24. <http://www.crestinortodox.ro/sfaturi-duhovnicesti/sa-faci-face-popa-faci-zice-popa-68410.html>, în 22 octombrie 2014.

25. <http://www.cugetari.ha-ha.ro/adevar.php?pagina=12>, în data de 1 noiembrie 2014.

26. <http://www.descopera.ro/cultura/11420828-cu-mastile-jos-arta-de-a-minti-si-de-a-recunoaste-mincinosii>, în data de 4 noiembrie 2014.

27. http://www.intelepciune.ro/citate_celebre_rmaxime_cugetari_despre_Minciuna_105.html, în data de 27 octombrie 2014.

28. <http://www.logopedics.info/citate-celebre-litera-a.php>, în data de 31 octombrie 2014.

29. <http://www.loribalogh.ro/2012/12/cugetari-despre-biblie-3/>, în data de 19 noiembrie 2014.

30. <http://www.loribalogh.ro/2012/12/maxime-si-cugetari-despre-minciuna/>, în data de 31 octombrie 2014.

31. <http://www.odaiadesus.ro/botez.html>, în data de 23 octombrie 2014.

32. <http://www.portal-info.ro/citate/citate-despre-minciuna.html>, în data de 16 septembrie 2014.

33. <http://www.resursecrestine.ro/maxime/13978/cine-sapa-groapa-altuia-se-osteneste-degeaba>, în data de 5 noiembrie 2014.

274 / *°H/Uncuuw/încostutnulde/duminica*

34. <http://www.resursecrestine.ro/tipareste-resursa/103883>, în data de 1 decembrie 2014.

35. <http://www.rightwords.ro/citate/cel-ce-minte-astazi-pentru-tine>

maine-va-minti-contra-ta—27828, în 1 decembrie 2014.

36. <http://www.succesulpersonal.ro/sp/index.php?p=comunicare&art=136>, în data de 31 octombrie 2014.

37. Hugo Victor, „Mizerabilii”, preluat de pe site-ul [http://adf.ly/8103694/banner/http://clublectura.ro/citeste.php?carte=](http://adf.ly/8103694/banner/http://clublectura.ro/citeste.php?carte=Mizerabilii-Vol.1) Mizerabilii-Vol.1.

38. Ioan I. Ică junior, „Canonul Ortodoxiei, Canonul Apostolic al primelor secole”, voi. I, Editura Disis, Sibiu, 2008.

39. Ioanichie Bălan, „Călăuza Ortodoxă în Biserică”, Editura Mitropoliei Moldovei și Bucovinei, 2001, ediția a II-a.

40. Josephus Flavius, „Antichități Iudaice”, voi. 1, Editura Hasefer, București, 2000.

41. Kosidowski Zenon, „Povestiri biblice”, Editura Științifică, București, 1970.

42. Leigh DeMoss Nancy, „Minciunile pe care le cred femeile și adevărul care le eliberează”, Editura Majesty Press, Arad, 2006.

43. *** „Lucrarea Teologică Dogmatică și Simbolică”, voi. II, Editura Institutului Biblic și de Misiune Ortodoxă, 1958.

44. MacArthur John, „Foc Străin”, Editura Multimedia, Arad, 2014.

45. MacDonald William, „Comentariu Biblic al credinciosului -Vechiul Testament”, Editura Agape, 2011.

46. Moldovan Nicolae, „Comori Dezgropate - Dicționar de înțelepciune patristică”, Editura Casa Școalelor, București, 1997.

47. Paschia Gheorghe, „Buna Cuvânt - Oglinda în proverbe și maxime din toată lumea”, Editura Albatros.

48. Pauline Bebe, Dicționar „Femeile și iudaismul”, Editura Hasefer, București, 2001.

49. Pease Allan, „Limbajul Trupului”, Editura Polimark, București, 1999. *i» / 275*

50. Remete George, „Dogmatica Ortodoxă”, tipărită cu binecuvântarea IPS, părintele Andrei, Arhiepiscopul Alba Iuliei, Editura Reîntregirea, Alba Iulia, 2000.

51. Schultz Samuel J., „Călătorie prin Vechiul Testament”, Harper and Row Publishers Inc., 1980.

52. *** „Teologia Dogmatică - manual pentru seminarii teologice”, Editura Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, București, 1991.

53. *** „Teologia Morală Ortodoxă”, voi. 1, Editura Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, București, 1979

54. Vianu Tudor, „Dicționar de maxime comentat”, Editura Saeculum I.O., București, 1997.

55. Wenger J. C, „Introducere în Teologie”.

56. Wiersbe Warren, „Strategia lui Satan”, Editura Imago Dei, Oradea, 2010.

57. www.clubdelectura.ro, în 18 noiembrie 2014.

276 / *flîinciuna'uv costumul de/ duminică/*

SORIN DUMITRU

S-a născut în 1977.07.07 în Salonta, Iud. Bihor.

A absolvit Institutul Teologic Baptist din București, promoția 2003

Este pastor din anul 2003

În prezent, păstorește Biserica Creștina Baptistă „Slon” din Sibiu
A scris cartea: "Experiențe sau coincidențe?" Editura Ramlra, Arad» 2014
Este căsătorit cu Daniela și au împreună patru copii: Darlus, Sara, Natalia
și Matei

„Citind această carte, am realizat că minciuna se lipește de personalitatea noastră, crește, se dezvoltă și ne însoțește pretutindeni, așteptând momentul prielnic să se exprime.
Această carte vrea să ne avertizeze să nu ne creăm o imagine falsă, deoarece este incomodă, ușor de depistat și greu de întreținut.

Masca nu ține loc de obraz și nici haina nu-l face pe om... Om!"

Daniel Ghiuzelea, păstoria Biserica Creștină Baptistă Zlatna, Alba

„Cred că scrierea cărții «Minciuna în costumul de duminică» este un act revoluționar care ar trebui să ne (cu)prindă pe toți și să determine - în și prin noi - cel puțin atitudini dintre cele mai oneste.
Parcursul cărții este un demers de oglindire, pentru că - pas cu pas - autorul ne face să realizăm că în aceeași măsură în care ne regăsim în Scripturi, urmărind traseul propus, în aceeași măsură ne privim, prin ochii lui Dumnezeu, într-o Oglindă care nu poate să mintă."

Roxana Popovici, redactor-șef RVE Suceava

„Demersul pastorului Sorin Cigher de a demachia înșelăciunea, apare între-o vreme în care aceasta a devenit pandemică la toate nivelurile rasei umane. Să ieși în lume și să prezinți adevărul despre minciună poate părea hazardant și lipsit de pragmatism. Cartea ce-o ținem în mână vine să ne încurajeze că: mai este nădejde pentru o viață salubă din punct de vedere spiritual. Se cere o condiție: să fim credincioși Adevărului Scripturii."

Codruț Ciubotari, prezbiter la Biserica Penticostală Filadelfia Suceava, Student anul 2 la Institutul Teologic Penticostal din București

„Prin imagini biblice, transpuse în context contemporan, autorul ne prezintă nuanțele minciunii, descriindu-ne straiile în care aceasta se deghizează și se strecoară printre noi. Totodată, ne atenționează să nu devenim noi înșine victime ale minciunii... noastre sau a altora.

Concluzia cărții poate consta într-o triplă avertizare, expusă la modul imperativ: nu minți, nu te minți, nu fi mințit!"

Daniel Poșta, avocat - UNBR - Baroul Sibiu

amim

Arad, 2015

ISBN 978-606-8115-75-7

9786068 115771